

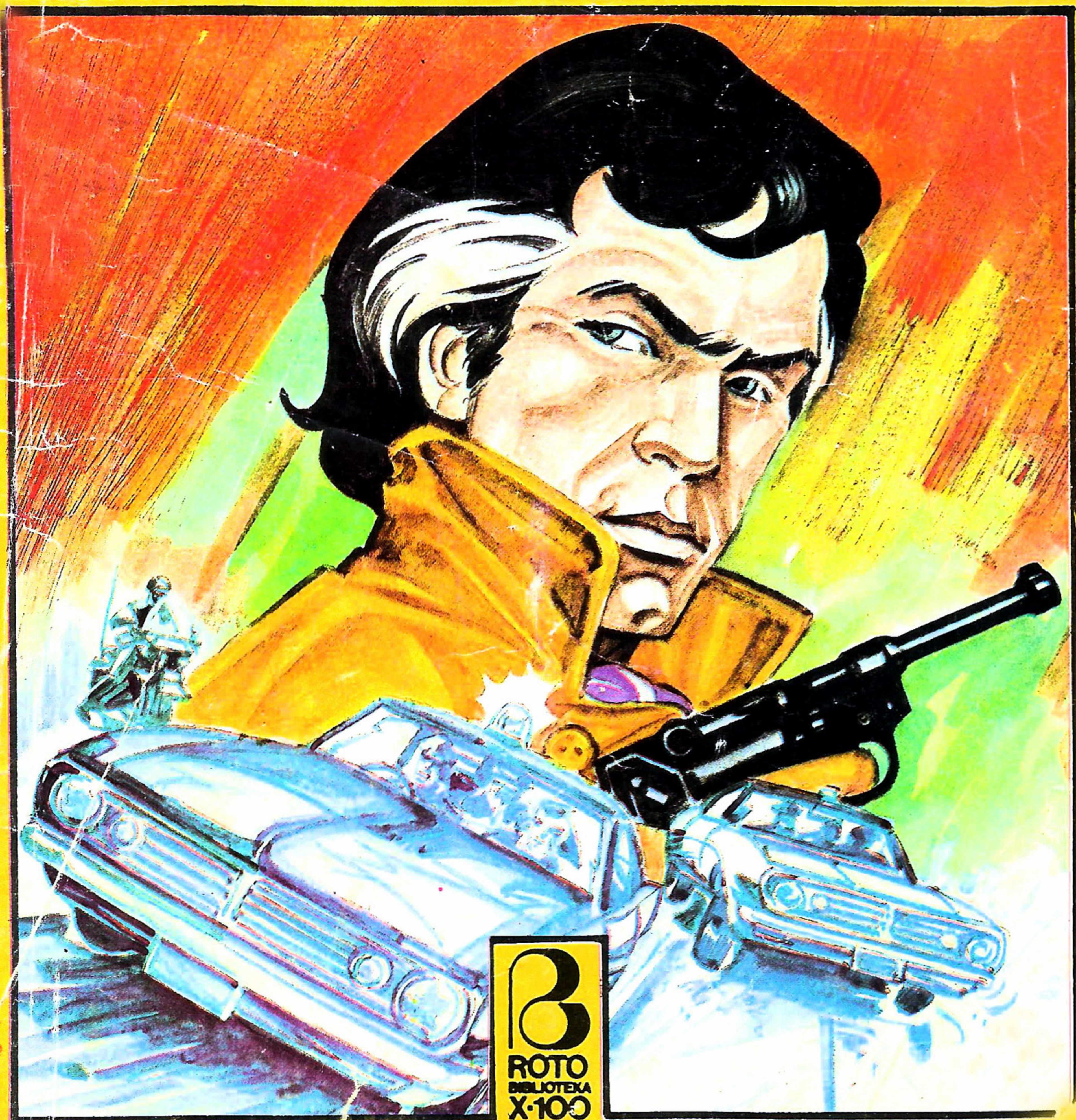
LUN, KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN PROTIV VAMPIRA

BROJ 10

330 DINARA

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

LUN – KRALJ PONOČI

10

1986.

F. Ešton

LUN PROTIV VAMPIRA

X-100

Urednik izdanja

GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

Recenzent

P. POPOVIĆ

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »**DNEVNIK**«, **OOUR** »**IZDAVAČKA DELATNOST**«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor **NIŠRO** »**DNEVNIK**«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac **OOUR** »izdavačka delatnost«: **ILIA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik **OOUR**: **TODOR BURIC**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARBASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **VERA MANOJLOVIĆ**

Tiraž: 50.000 primeraka

LUN PROTIV VAMPIRA

I

Milion mu prevrtljivih kameleona!... Stalno mislim na svoju grešku – gundao je Crnac džinovske građe sedeći sa svojim drugom u internacionalnom restoranu na Candez trgu.

Bili su u sali za Crnce, koja je od susedne bila odvojena pultom i teškom nabranom zavesom. Drugi Crnac bio je visok i snažan, ali vitak i elastičan čovek. Smeškao se rečima svog krupnog druga.

– Kakva je to greška, Kebe? – upita ne prestajući da se smeška.

– Slušaj... Kako ono beše? – nastavi Keb i spusti na sto svoje šake teške po dve funte, od čega čaše i tanjiri tiho zazvoniše. – Trista mu lukavih smicalica, ne mogu da zapamtim kako se ono sada zoveš!

– Zar je tako teško? – smeja se visoki Crnac. – Zapamti već jednom. Zovem se Sid Kihon.

– Onda slušaj, Kihone. Mnogo sam pogrešio. Trebalo je da imam lepu fotografiju u boji, ili čak da mi najbolji slikar načini portret, pa da ga čuvam.

– Šta će ti portret čoveče?

– Pa da znam kako stvarno izgledam i da ispod njega čitko napišem ime jednog mornara Samjuela Makfersona. Već sam i sam zaboravio svoj pravi lik. Uskoro ću zaboraviti i svoje ime. Kakva mi sve imena ne izmišljaš! Vesli Bostik... O nebo,

prevrni se da po tebi zaplove brodovi, a da more bude gore, pa da kiša nikad ne prestaje!... Pa »bivši« narednik Markus... Kapetan Tevri... Pedro... Uh! Sve mi se smutilo u glavi!

– Prvom prilikom povратиćeš svoj pravi lik i onda ćemo ga ovekovečiti i kod fotografa i kod najskupljeg slikara realiste. Za sada trpi, jer najmanje pet hiljada policajaca širom sveta maštaju o tome da jednom uhvate Donalda Sikerta i Samjuela Makfersona – tiho, gotovo šapatom reče visoki crnac.

Bio je to Donald Sikert, već širom sveta proslavljeni naučnik i avanturista, poznat pod romantičnim nadimkom Lun, kralj ponoći. Sad u njemu ne samo da niko ne bi mogao da prepozna Sikerta nego ni da nasluti da je u pitanju beli čovek. On i njegov verni drug Makferson već mesec dana su se spremali da otputuju u Sjedinjene Američke Države i to preruseni u Crnce.

– Svemu je kriva Džejn – nastavi krupni Samjuel Makferson, »novopečeni« Crnac Keb Henderson. – Ona je pronašla tu majstoriju. Kad je vidim, ako bude zlatokosa lepotica s kožom najlepše boje meda, posuću je nekom farbom koja se ne skida. Još uvek ne mogu da razumem... Kupam se po tri puta dnevno... Sve probam, ali uzalud. Isti sam Luis Armstrong. Nedo staje mi samo truba, pa da zagrim džez.

– Nije Džejn ništa skrivila –

smejući se odgovori Lun. — Ona mi je samo pisala o detaljima tog slučajnog otkrića u Oregonu. Naučnici Kenet Halprim i Akira Okovara tražili su neki lek protiv jedne kožne bolesti. Otkrili su ferment od koga zavisi boja kože. Kod Crnaca je gustina ovog fermenta mala, a kod Indusa negde na sredini. Ja sam izdvojio taj ferment, pronašao sredstvo za redukciju. I kad sam sve isprobao na sebi, otkrio sam da čovek može po želji da izabere boju kože.

— Jesi li siguran da me možeš opet?... Mislim, da mi vratiš boju koju sam najduže imao u životu — tobože prestrašeno upita Makfer-son.

— Budi bez brige — odgovori Lun. — A sad mi reci kako se oseća Brenda?

— Ah, žene! Ona je oduševljena. Nalazi da je mnogo lepša kao Crnkinja. Uživa i u svom novom imenu Besi Nod. Više se uopšte ne odaziva na ime Brenda. Sva sija od zadovoljstva. A ja... nekako čudno se osećam s njom... Jeste ona... i nije ona. Istina, volim i lepu, punačku Crnkinju. Ali Brenda... — pričao je Makfer-son pružajući ruku da uzme čašu s vinom.

— Pst! — upozori ga Lun i oslušnu.

Iz susedne sale do njega dopre nekoliko rečenica jednog razgovora. Znao je da je to italijanska sala, u kojoj su se služili mediteranski specijaliteti.

— ... Ne razumem to više... Pošten lopov i pravi ubica nisu na ceni... Šta će bosu najgori manijaci?... Ubijati radi uživanja... — govorio je neko iza zaves.

Drugi glas je bio nejasan. Lun iz džepa uze kutijicu obloženu kožom i iz nje izvadi pikavac sa ugrađenim mikro-prisluškivačem. Osmotri gotovo praznu salu u čijem su-

protinom uglu su večerali dva Crnca s dve crne, kuštrave lepotice. U tom momentu kelner odmače zavesu unoseći kafe. Lun ustade i neprimetno pogleda iza zaves. Tamo su sedela tri čoveka. Pili su italijansko vino posle večere iz velike boce opletene slamom. Lun sa palca veštim pokretom posla pikavac pod sto ona tri gosta. Zatim se vrati i nasloni glavu na dlan leve ruke. Na uhu je imao sićušnu slušalicu svog prijemnika.

Sada je razgovetno čuo razgovor trojice nepoznatih ljudi u susednoj sali, koja je takođe bila slabo posećena.

— Jedva sam se uzdržao da ne koknem to čudovište od čoveka. Izgleda kao nevinašce, a zadavio je i raskomadao desetinu žena. Čak i neke tinejdžerke mučio je i davio s najvećim uživanjem... Ubijao sam... ali prvi put sam stvarno hteo to da uradim iz zadovoljstva — pričao je jedan od ljudi iza zaves.

— Bilo bi to suviše skupo zadovoljstvo — reče drugi. — Samo, ne mogu da shvatim kome treba to čudovište od čoveka. Zamisli: deset hiljada dolara i troškovi putovanja samo u zamenu za to čudovište. Kao da je filmska zvezda.

— Ostavimo se tog besmislenog razgovora. Ostaje nam da noćas oslobodimo još ona tri ludaka. Pri tome treba dobro da motrimo. Jedan od njih je takođe sadistički ženoubica, ali ostala dvojica su ludaci koji su ubijali muškarce. To je neka vrsta sadista-homoseksualaca, ili nešto slično — upozori ih treći.

Njihov razgovor prekide dolazak kelnera, koga zadržase da plate račun. Lun nije isključivao prisluškivač, ali iskoristi to vreme da Makfer-sonu ispriča šta je čuo.

— Treba zgnječiti tu gamad tako da im vilice dođu iza uha — zamumla Makfer-son i njegove pesnice se stegoše. — Kako da ih predamo bobijima?

Lun mu dade znak da ćuti, jer je opet čuo nešto zanimljivo.

– Kad svi ti ludaci stignu u Midl Vilidž, odmagliču iz Njujorka u Čikago. Tamo još ima normalnih gangstera – reče jedan od one trojice.

– Da krenemo. Treba stići na vreme do Markinga. Ludnica je pod jakom stražom, ali neće biti mnogo muke sve dok ne ostanemo sami s ludacima. Naš čovek će nam ih tamo predati vezane u ludačkim košuljama – zaključí drugi.

Lun mahnu kelneru da pride i ostavi na stolu četiri funte za večeru i jednu za napojnicu. Kuštravi crni kelner im se ponizno klanjao.

– Požurimo – reče Lun. – Pratićemo družinu i proveriti šta to smeraju s umobolnima.

Dok su se vozili prema istočnom delu Londona, Lun je prelistavao »Londonski vodič«, glomaznu knjižurinu koju je imao u svom automobilu, ali nije uspeo da nađe nikakav podatak o zatvoru za umobolne zločince. Makferson je psovao pominjući bure, vetrove i sve stanovnike okeanskih dubina, jer se teško probijao za spretnim endžijem, kojim su se vozila ona tri gangstera.

– Nestali su, kopneni pacovi! Ne vidim ih više – žalio se kao krivac.

– Vozi pravo ka Barkingu. Tamo ćemo saznati gde je taj zatvor. Znamo njihov broj kola i verujem da ćemo ih ugledati – reče Lun gurnuvši knjižurinu u spremište pred sobom.

Krećući se bulevarima prema Ilfordu, kojima su najbrže napredovali zbog prednosti glavnog puta, stigoše pred most na Rodingu.

– Skreni desno, pored reke – reče Lun. – Treba negde da se raspitamo za taj zatvor.

Makferson posluša, ali malo kasnije uskliknu:

– Tako mi Neptunove brade, otpada pristajanje zbog raspitivanja. Pacovi su pred nama. Vidim ih i neće mi umaći.

Sada i Lun ugleda automobil s gangsterima.

Usporiše vožnju. Emdži stiže u Barking i produži prema istoku. Malo kasnije zaustavi se pred nekim noćnim lokalom. Ona tri gangstera udoše. Lun požuri za njima, ali vratar pruži ruku i prepreči mu put.

– Ne bih vam preporučio, gospodine – reče tiho.

– Šta mi ne biste preporučili? – upita Lun.

– Imamo goste... Znate, mnogi ne žele strance... mislim obojene – s mukom prevali preko jezika vratar.

– Mislio sam da ovde u Londonu... – počeo Lun.

– Imali smo već neprilika. Dolažilo je do tuče... Pre dva dana povredili su jednog gospodina iz Konga.

– Bio je Crnac?

– Da... Ja nemam predrasude te vrste. Ali neki gosti imaju. Baš su ušla tri Amerikanca. Oni su izazvali gospodina iz Konga, a pridružili su im se i drugi – objasni vratar.

Lun klimnu glavom i zastade.

– Razumete li se u trgovačke poslove? – upita zatim.

– Da se razumem, ne bih bio vratar u ovoj prljavoj jazbini – odgovori vratar.

– Znam način da zaradite dvadeset funti, a možda i više – nastavi Lun.

– Možda bih mogao da zamolim naše ljude da vas zaštite. Imamo i jednu slabo osvetljenu ložu... – odgovori vratar i lice mu se razvuče u osmeh, koji je trebalo da izražava srdačnost.

– Ne želim više da uđem. Ta tri čoveka nude mi nekoliko starih automobila koje želim da kupim. Ali ne znam imaju li vrednosti. Hteo bih da ih okadi sveti miris, jer tada me neće prevariti.

– Oni ne žele da sede s crnima, ali hoće da trguju... Zar verujete u taj vaš sveti miris?

— Uvek pomogne. Ljudi postaju poštteni bar za nekoliko dana — nastavi Lun.

— Valjda se to neće i meni dogoditi? — tobože užasnuto i smejući se upita vratar.

— Čak i da vam se dogodi, traje najduže četiri dana. Za dvadeset funti se isplati biti uzgred pošten koji dan. Ali vama se to neće dogoditi — odgovori Lun i sam se smejući.

— Šta treba da uradim?

Lun izvadi pikavac iz svoje kutijice, u kojoj mu je ostalo još dva, pa ga pruži vrataru. Zatim dodade dvadeset funti i reče:

— Pridite stolu one trojice i upitajte nije li neko od njih gospodin Brevlin. Recite da ga traže telefonom. Pri tome neprimetno ispustite ovaj pikavac tako da padne pod njihov sto. To je sve. Ako uradite kako treba, dobićete još deset funti.

— Šta god se desilo, učiniću — složi se vratar i htjede da krene.

— Čekajte — zadrža ga Lun. — Mislim da ćete vi to učiniti kako treba, pa vam mogu odmah dati još i ovih deset funti.

Vratar se oduševljeno nasmeši i zgrabi novčanice, a zatim požuri niz stepenište u suterenski noćni lokal.

Lun je slušao njegove korake, prilazanje stolu i reči kojima se obratio trojici gangstera.

— Brevlin? Ne, nema ovde nikog s takvim imenom — odgovori jedan od gangstera.

Čulo se kako mikro-odašiljač lupnu o pod. Lun se vrati do parkirišta i sede pored Makfersona. Dade mu znak da ćuti. Sedeo je držeći uz uho dlan na kome je bila kuglica sa sićušnom slušalicom, od koje je provodnik tanak kao vlas kose vodio do džepa sa minijaturnim primopredajnikom.

Neko vreme u društvu gangstera bile su dve barske devojke i Lun je slušao banalne šale. Konačno su gangsteri zahtevali da one odu uz dogovor da će se videti sledeće

noći. Kad ostadoše sami, jedan počeo:

— Da ponovimo plan. Hajde, Mataroci!

— Evo plana grada — počeo Mataroci. — Ovde je put prema Kilburi Doku. Jednu i po milju ovim putem i dolazimo na uski put. Njime još pet do šest stotina jardi uz blagu padinu. Tamo je taj nekadašnji zamak, pretvoren u zatvor za umobolne. Daćemo znak farovima tačno u pet minuta posle pola noći. Taj čuvar se već dogovorio s ludcima da im pomogne da beže. Gurnuće ih do oklopljenih sporednih vrata, od kojih ima ključeve načinjene pomoću otisaka. Mi samo treba da prihvatimo begunce. Pošto ćemo uzeti i moja kola, imamo dosta mesta za sve.

— Vreme je da saznamo i gde ćemo ih predati. Ne volim da imam posla s ludcima, a naročito ako ih moramo osloboditi od tih košulja. Držaću ruku na obaraču revolvera — upade jedan gangster.

— Stvar je uređena. Vrat ćemo se ovde do mosta i poći obalom Rodinga. Na ušću reke u Temzu je ukotvljena šalupa na koju je postavljen most za utovar vozila. Ukradaćemo se ne izlazeći iz kola i predati begunce. Posle se vraćamo u grad i sve je svršeno. Već sutra letimo ka Njujorku — zaključio Mataroci.

Bližila se ponoć i tri gangstera izadoše. Nije ih bilo teško pratiti do mesta na kome skrenuše uz uski i strmi put.

— Skreni iza onog drveća i zaustavi — reče Lun svom drugu. — Gore ćemo pešice. Nadam se da ćemo do zatvora stići pre njih.

— Uhvatićemo ih i vezati, ali malo gužve moraš da dozvoliš — reče Makferson izlazeći iz automobila.

— Ostavi šalu — uzdahnuvši odgovori Lun. — Da policija nije toliko nesposobna, trebalo bi da sve javimo i prepustimo stvar bobi-jima. Ali gotovo da bih se mogao

opkladiti da bi im ova tri gangstera iskliznula iz ruku.

— Sredićemo mi to kako treba — odgovori Makferson.

Onako tamni, obojica se sliše sa senkama noći. Žurili su prema visokim i bodljikavim žicama opremljenim zidovima ograde oko stare zgradurine na bregu. Brzo pronađoše uska zadnja vrata okovana zardalim metalnim pločama i krupnim zakivcima.

Sklonjeni iza živice, primetiše kako na okuci uskog puta tačno u pet minuta posle ponoći pet puta blesnuše i ugasiše se farovi jednog od gangsterskih automobila. Lun pripremi prskalicu s hemikalijom, koja će ostaviti neizbrisiv trag na koži ljudi. Bilo je važno obeležiti gangsterskog saučesnika iz zatvora za slučaj da uspe da umakne. Uskoro se začuše tihi koraci. Tri čoveka priđoše okovanim vratima.

Jedan od njih u jednakim razmacima pet puta nečim metalnim kucnu o vrata. Začu se slab metalni zvuk i vrata se otvoriše. Tri siluete u belom, vukući jedna drugu, kliznuše napolje. Iza njih se pojavi tamna senka.

— Tu smo. Ova trojica su u svemu snalažljivi i nećete imati brige — reče čovek koji je dolazio iza umobolnih.

Gangsteri su prilazili s revolverima u rukama. Baš tada Lun dopuza pored zida i uperi »revolver« s tečnošću pod pritiskom pravo na čoveka koji je stajao u vratima. Začu se šištanje mlaza, koji prvo pogodi čuvara, a zatim umobolne i gangstere. U istom trenutku iz mraka blesnu svetlo i Makferson viknu:

— Ruke uvis! Niko neka ne mrdne! Bacite oružje!

Trenutak su umobolni zatvorenici, gangsteri i zatvorski čuvar zurili jedan u drugoga. Njihova lica su bila upadljivo ljubičasta od tečnosti kojom ih je Lun zasuo. Tada čuvar naglo odskoči unazad i vrata tresnuše za njim.

Snžno svetlo obasjavalo je ljubičasta lica umobolnih. Lun nabaci oko ljudi i jednim pokretom zateže tanko čelično uže obloženo gumom. Makferson je prilazio gangsterima, ali jedan poteže revolver i opali. Makferson morade da odgovori i metak ga okrznu po nosu.

— Bacite oružje! — ponovi Makferson.

Ali dva preostala gangstera jurnuše da izbegnu svetlo. Jedan stiže da se baci na zemlju i otvori vatru. Lun morade da puca plašeći se za život svog druga, koji je bio dobra meta zbog lampe u rukama.

Treći gangster beše odbacio revolver, ali sada je bežao prema automobilu. Bio je neobično brz i Makferson nije mogao da ga stigne. Sa stražarnice zatvora začuše se pucnji i sirena za uzbunu zaurla kroz noć.

Lunu nije preostalo ništa drugo nego da onemogući bekstvo umobolnih osuđenika. Tri vešta udarca i oni se nadoše na tlu. Odmičući za Makfersonom video je kako grupa stražara izlazi kroz glavna vrata. Znao je da će običi zidine i naći begunce.

Za to vreme Makferson opali gangsteru u nogu i vide kako ovaj posrnu, ali hramajući stiže do automobila. Da je imao revolver u rukama i da je uzvraćao vatru, mornar bi ga lako i sigurno oborio na zemlju. Ali ovako se jedva rešio da ga rani u nogu.

U poslednjem trenutku, baš kad je Makferson pristizao, gangster pokrenu kola i pokuša da zakači svog gonioca. Mornar odskoči i automobil jurnu niz strmi put. U tom trenutku pristize i Lun. Bez dvoumljenja on ulete u drugi automobil, koji je bio nezaključan. Sede i upali motor. Makferson stiže da uskoči. I oni jurniše niz strminu. Oko njih zapraštase kuršumi.

Stražari sa zidina zatvora pripuče za kolima. Lun vide kako na okuci puče zadnja guma gangsterskih kola i kako se automobil zaneo.

– Gotov je! Stižemo ga! – viknu Makferson.

Prednja kola se zanesoše, skrenuše s uskog puta i uz prasak se prevrnuše niz padinu. Poskočiše još dva puta i zariše se u zemlju plitkoj uvali. Lun ukoči i podrča niz padinu, a Makferson požuri za njim. Nadoše okrvavljenog i onesvešćenog zločinca prignječenog u slupa-
nom automobilu.

– Pokušajmo da ga izvučemo – viknu Lun.

Trebalo bi najmanje četiri snažna čoveka da pomere na bok položena kola, ali džinovskom snagom Lun i Makferson pomeriše olupinu. Lun izvuče onesvešćenog ranjenika, a Makferson ga prihvati u naručje i ponese.

– Blizu smo naših kola. Ovuda – pozva Lun.

Nije prošlo ni pet minuta, a oni stigoše do automobila i krenuše. Sidoše na drum i kod prvih kuća Lun skrenu iza drvoreda na poljsku stazu. Tek što je pogasio svetla, a od Barkinga projuriše policijska kola zavijajući sirenom.

– Daj kasetu sa zavojima – reče Lun osvetljavajući onesvešćenog.

Uskoro ustanovi da gangster ima dva preloma desne noge i da krvari iz rane od mornarevog kuršuma. Teško je disao, što je značilo da su mu slomljena rebra, a i ključna kost mu je bila smrskana. Lun mu brzo pruži prvu pomoć i dade injekciju za jačanje rada srca.

– Od ovog nećemo ništa saznati – zaključí Lun. – Odnosimo ga u bolnicu.

Četvrt sata kasnije ranjenik je bio na operacionom stolu u bolnici kod Viktorija parka. Lun zamoli da telefonira i pozva policiju. Objasni da je ovde ranjenik, jedan od napadača na zatvor za umobolne zločince. Dodade da je saučesnik zločinaca čovek iz zatvora, koji je kao i svi ostali zločinci obeležen neizbrisivom ljučičastom bojom, koja će se zadržati najmanje pet dana.

– Dolazimo! – javi dežurni iz policije.

– Obavestite i patrolu iz vaših kola kod zatvora da uhapsu obeleženog čoveka. Neka ga svakako pronađu – dodade Lun.

– Sačekajte nas tamo. U redu? – zaključí dežurni.

– Svakako – odgovori Lun.

Zatim pride dežurnom vrataru bolnice i reče:

– Dolazi policija zbog ovog povređenog. Idem da ih dočekam.

Makferson nije ni izlazio do bolnice, jer se po Lunovom zahtevu sve vreme skrivao. Dok su bolničari uzimali ranjenika, on je bio iza ugla, a zatim je seo u kola. Lun je izjavio da je video kako dva čoveka ostavljaju ranjenika i čuo kako govore. Bio je premazao lice i ruke naročito pripremljenom pastom, zbog čega bolničari i dežurni lekar nisu mogli da primete tamnu boju njegove kože. Bilo mu je važno da niko ne pominje dva Crnca, jer bi to moglo da ometa putovanje koje je tako dugo i brižljivo pripremao.

Lun posle toga uskoči u automobil kojeg Makferson odmah pokrenu. Na prvom uglu automatom promeniše oznaku i broj automobila, a zatim se mirno uputiše ka centru grada. Kvaseći lice pripremljenom tečnošću Lun obrisa boju s ruku i lica.

– Svako bi pomislio da se Lun maskira od belog u crnog čoveka, ali obratno... To je da pošten mornar izgubi volju da zaplovi morem, jer se može dogoditi da mu podmetneš peščane bregove Sahare, a da on misli kako je to okean – gundao je Makferson.

– Tako daleko nećemo ići – smejući se odgovori Lun.

Sledeća dva dana Lun i Makferson su se spremali za putovanje i čitali o misterioznom događaju kod bolnice za umobolne. U „London tajmsu“ je pisalo:

„... I tako će ova misterija za sada ostati nerazjašnjena. Ranjeni

gangster Karlo Mataroci uspeo je da kaže samo da je njemu i dvojici, koji su u okršaju poginuli, bilo dobro plaćeno da nađu i u Njujork prebace što više ubica manijaka. Posle toga je umro od posledica teških unutrašnjih povreda. Njegova dva druga bili su Rihard Munjoz i Rodžer Sejers. Podaci Interpola nedvosmisleno potvrđuju njihovu gangstersku prošlost. Ali šta je trebalo da bude njihova budućnost? Zašto su hteli da oslobode tri najmonstruoznija umobolna zločinca? Na to još uvek niko ne može da nam da odgovor.

Tom pitanju Lun je dodavao mnoga druga. Jedna vest u večernjem izdanju naročito privuče njegovu pažnju. U naslovu je pisalo:

PRONAĐENI DOKAZI O ZLOČINIMA NESTALOG BATLINDA – RASPIŠANA POTERNICA – KO SU TRI NEPOZNATA ČOVEKA IZ BATLINDOVOG DRUŠTVA?

Lun počeo pažljivo da čita opširni članak o unakaženim leševima prostitutki, koji su u toku dve godine pronalazeni na raznim mestima u Londonu. Neki manijak, sadista i ubica ostao je dugo neotkriven. Mislilo se da ubistvo tri devojčice mlade od četrnaest godina nisu delo istog ludaka, ali je utvrđeno da je taj strašni zločinac izvesni Terens Batlind.

Uz fotografiju čoveka kratko podšišane i nad čelom i na temenu veoma proredene kose, čije oči su čudno svetlele, pisalo je:

„Star je trideset i dve godine i skrivao se kao tehničar među mirnim radnicima i činovnicima kompanije za izgradnju vodovoda i kanalizacije. Svi su mislili da je skroman i tih čovek. Samo bi ponekad njegov pogled bio čudan, ali to se pripisivalo njegovoj stidljivosti. Sada je sve više svedoka, koji na fotografiji prepoznaju čoveka koji je viđan u društvu žrtava. I svi, začudo, govore o njegovoj ljubaznosti,

tihom govoru i tobožnjoj srdačnosti.

„A taj neupadljivi čovek, najmonstruozniji ubica, kao da je naslutio opasnost. Viđen je u društvu tri stranca. Sa njima je i nestao...“

Sledili su opisi, po kojima se moglo zaključiti da se radi o sada već mrtvim gangsterima Matarociju, Munjozu i Sejersu. U mislima Lun ponovi njihova imena i ime Terensa Batlinda. Dugo je posmatrao fotografiju čoveka koji nimalo nije ličio na čudovište, a koji je to bio.

– Nedostaje logika – govorio je Lun svom drugu. – Spasavati bogatog zločinca, pa i manijaka, može da bude razumljivo. Ali skupljati bednike, najprijavije i najopasnije ubice, čiji um nije sposoban za normalno rasuđivanje... I svi su siromašni. Ništa im ne pripada, ili su pod starateljstvom kao umobolni i opasni. Razbacivati hiljade dolara da se preko okeana dovedu takvi ljudi, ne može da se objasni.

– Možda bismo mogli da pronjuškamo oko tog Midl Vilidža. Ionako ćemo se zadržati u Njujorku – odgovori jednostavno Makferson.

– Mislio sam da ćemo tamo raditi nešto sasvim drugo – s prikriivenom tugom nastavi Lun.

– Malo promene godi... Brenda ionako želi malo uzbuđenja – nasmeja se mornar.

Lun ućuta. Razmišljao je o putovanju. Sve je bilo brižljivo pripremljeno. Svi dokumenti za Makfersonov brod bili su pravi i vlasništvo je glasilo na starog prijatelja iz Nju Orleansa. Sasvim novu posadu nije bilo teško naći među odličnim, ali nerado unajmljivanim Crncima u londonskoj luci. Oni su oduševljeno prihvatili novog kapetana koji im se predstavio kao Keb Henderson. Lun je trebalo da igra ulogu brods-kog lekara i suvlasnika broda, koji je kretao na krstarenje po južnim morima radi pronalazjenja potonulih starih brodova. Pre toga, trebalo je da svrati u Njujork.

— Brenda će biti jedina žena na brodu. Moraće da se ponaša kao gospoda i putnik, jer bi sujeverni mornari smatrali da će im kao član posade doneti nesreću — reče Makferson.

— Utoliko lakše će gospodin kapetan moći da joj posveti punu pažnju — zadirkirao ga je Lun.

— Ah, dobro more, dobar brod, dobra Brenda i pomalo dobrog pića — progunda Makferson i ustade.
— Dakle, biću na brodu.

Lun klimnu glavom i dade se na posao. Trebalo je pobrinuti se oko dugog obezbeđenja tajnog skloništa i proveriti šta još treba da se ponese, a da se time ne pobude sumnje i radoznalost carinskih službenika kada budu pregledali brod.

II

Let preko okeana nije bio dosadan Bojdu Nikersonu. Uspeo je da se upozna s mladom lepoticom koja je na početku leta sedela ispred njega, a zatim pristala da se premešti na prazno mesto do Bojda. Pričala mu je o svojim nadama vezanim za put u Njujork. Imala je angažman kao foto-model i obećanje da će joj sam izdavač pomoći na putu do filmske slave.

Sada je lepa Ida Anželven spavala izmorena dugim razgovorom i letom aviona. Bojd je maštao o uspehu kod Idanz. Naime, svoje umetničko ime devojka je stvorila od kratkog imena i prvog dela prezimena. Bilo je zvučno i ona je zamisljala kako će ono jednoga dana preplaviti stranice revija i filmskih časopisa.

Bojd Nikerson se smeškao u polumraku. U mislima je proveravao kakav je utisak ona mogla imati o čoveku koji joj je ispričao svoj »životni put«, izmišljen brzo, tu u avionu. Rekao joj je da se vraća iz Azije i da je svraćao u Španiju da

se odmori pre onog što ga očekuje u Njujorku.

— Konačno sam odlučio da sav svoj kapital saberem u Njujorku. Poslovi u Aziji i Africi su se isplatili. Konačno, gotovo sam robovao pet godina, da bih sada mogao da stvorim svoje životno delo. Počeću s velikim revijskim filmom, a zatim ću nastaviti sa spektaklima. To se isplati, a daje mogućnost da čovek iskoristi svoje organizatorske sposobnosti — pričao joj je neodređeno.

Ona ga je gledala s obožavanjem i nadama. A sada, dok je ona spavala, mislio je o svemu što se dogodilo. Život Bojda Nikersona bio je u najmanju ruku čudan. Odrastao je na njujorškim dokovima. Izvanrednim talentom za jezike koristio se tako što je radio kao trčkaralo u agencijama i hotelima. A pre deset godina morao je u vojsku. Iznenada je premešten u Vijetnam i proizveden u narednika. Tamo su ga prisilili da ostane još tri godine, istina uz dvostruku platu.

Kada su počele oštrije borbe i kada je poneki instruktor poginuo od napada ustanika, Bojd je odlučio da se vrati čim bude slobodan. A onda je uhvaćen u krađi vojnog materijala i osuđen na dve godine boravka u kažnjeničkoj jedinici u bazi kod Pan Tieta.

Tada je upoznao budističkog sveštenika Gia Tranga. Bojd je već sasvim dobro govorio narodni anamitski jezik, a uz sveštenikovu pomoć, u časovima dokolice, naučio je i veliki broj znakova, pa je mogao nešto i da čita.

Kada je otpušten iz vojske, odlučio je da ostane u Sajgonu. Bili su to dani kada je cvetala i sve više rasla trgovina ukradenim vojnim materijalom. Stizale su trupe i iskrcavali se mnogi brodovi. Bila je to prilika da se obogati. Bojd se smelo koristio njome, iako je pretila opasnost da u vihoru rata izgubi i život.

Najčudniji njegov postupak bio je prelazak u budističku veru. Čak je

jedno vreme ulagao ogromne napore da pored dijalekta Moi savlada i Tai jezik rasprostranjen na granici s Laosom. Pomišljao je da postane budistički sveštenik. Njegov avanturistički duh se ipak opredelio za krijumčarenje, ali je za svaki slučaj pribavio lažne dokumente na ime budističkog sveštenika prevedene i overene na kineskom, anamitskom i engleskom jeziku.

Sada su u njegovim mislima iskravale slike iz dana koje je kasnije doživeo. Uložio je mnogo novca u pošiljku opijuma, koju je preteo neki južnovijetnamski pukovnik. Bojd Nikerson, u Sajgonu poznat kao Min Te Nik, opet je bio na ivici propasti. Zatim su došli sve teži dani i budućnost je gubila ružičastu boju. Glava je postala jeftina i Bojd je razmišljao kako da se isčupa iz svega toga. Nije uspeo da ponovo zaradi veću hrpu dolara.

Nada mu se osmehnula kada je upoznao nemačkog lekara čija ekipa je pomagala sajgonskim bolnicama. Od njega je saznao da u Berlinu postoji budistički hram i da ima i Nemaca koji su budisti. Odlučio je da putuje u Evropu. Spremio je budističke preporuke i uzeo čudno ime: Hanatan Damalok.

Njegovo prilično lepo lice je promenilo izgled. Obrijao je kosu, nabavio odeću sveštenika i otputovao osluškujući grmljavinu topova i avionskih bombi. I jednoga dana novi Damalok se našao u Berlinu s cejlonskim pasošem. Vešto je podržavao blage i uglađene manire budista. Smestio se u jedini budistički manastir Evrope, u berlinskom kvartu Fronau.

Propovedao je misao Sakija Muni Sidarta Gaudama o isčezavanju u nirvani, samoodricanju i ljubavi prema bližnjem. Istina, ljubav prema bližnjem je štedro dokazivao, jer bližnjima je smatrao samo lepe žene. Ali u svemu drugom je vodio dvostruki život. Smeran i blag u samostanu, nedaleko odatle

uživao je u orgijama. Stvorio je »centralu blaženstva«, koju je policija nazvala »centralom poroka«. Okupljao je mladež i za sebe birao radoznale devojke, od kojih su mnoge bile maloletne.

Jednoga dana policijski agenti su upali kod njega s nalogom za hapšenje. Sećanje na taj trenutak nije moglo a da i sada ne izazove šeretski osmeh na Bojdovom licu.

Odveli su ga u policiju, a on je »uvređeno i dostojanstveno« odbio da govori nemački, iako ga je već dosta bio naučio. Morali su da traže tumača i jedva je pristao da odgovara na engleskom, jer se plašio da će oni ipak naći nekog Singaleza, a on nije znao nijedan od cejlonskih jezika.

— Ali moram imati dušek, jer na nepravredne optužbe po zakonima svoje vere smem da odgovaram samo ležeći — rekao je tobožnji Damalok.

Policijski inspektor je naredio da se donese prostirka i Bojd je legao. Tražio je da ugase svetlo da bude jedva vidno i mistično. Inspektor je i na to pristao, pomalo strepeći od mogućih komplikacija zbog hapšenja sveštenika vere o kojoj je malo znao.

Ležeći tako »skromni monah« je i zaspao. Nestrpljivi policajci su ga dosta grubo probudili.

— Vreme je večere i ja ne smem da zgrešim i jedem kad nije vreme — javio se Damalok. — A sada je vreme mog smernog obeda, koji mora da se sastoji od tačno određenih jela.

Bojd je nabrojao vrlo obilat i dobar jelovnik. Zbunjeni policajci su i na to pristali.

— Ali posle nam morate govoriti o svemu — rekao je inspektor mahnuvši rukom na narednika koji je gundao o tome da »slatkog momka« treba pretući, a ne gostiti.

— Sve u svoje vreme i u dobar čas — odgovorio je Bojd Nikerson i rukama napravio nekoliko čudnih pokreta zahvalnosti Budi.

Kada je sve pojeo, tražio je da ga odvedu u manastir, jer upravo mora da obavi neodložne molitve.

— U protivnom ću morati da spalim svoje telo i tako sačuvam zaslužen put do nirvane — zaključio je siti Hanatan Damalok.

Sve nestrpljiviji policajci su ga posadili u automobil i odvezli u manastir. Ušao je u »svetu« ćeliju i počeo da se moli. Kao u kakvoj komediji, nasamareni policajci su čekali pola sata, sat, dva sata... A onda su odlučno provalili u prostoriju.

— Mora da su psovali i izgledali glupo — sam sebi u bradu progundao je Nikerson.

Bilo je važno da se dokopa svojih dokumenata. Tamo je bio i američki pasoš građanina Bojda Nikersona s nešto preostalog novca. Izračunao je da će nekako dospeti do Njujorka.

Sećanje na sasvim ispražnjene džepove zbog kupovine avionske karte do Njujorka izmami mu snažan uzdah. Lice mu se smrači i čelo nabra. Ožiljak nad desnom obrvom isticao je kosu liniju oka tako da je zaista ličio na istočnjaka svetlije boje kože.

Osmeh mu se povрати kad primeti da se devojka budi. Približavao se trenutak sletanja. Trebalo je još da ugovori susret s Idanž.

— Vi ćete bolje razumeti sve ovo — odgovori ona i pokaza mu adresu jeftinog hotela u Brunklinu, gde je za nju bila rezervisana soba.

Nikerson brzo zapisa adresu i zaključio:

— Telefoniraću vam već sutra. Znajte da u Njujorku sada imate jednog iskrenog prijatelja i obožavaoca više.

On bi s njom izišao i sa aerodroma, ali bi se moglo dogoditi da mora da preuzme plaćanje taksija, a to mu sada nije odgovaralo. Dobro skrojeno odelo na njemu, poluprazna putna torba i pod košuljom skriven automatski revolver bilo je

sve što je imao, ako se u imovinu ne računa i onih sedam dolara. A to nije bilo dovoljno ni za sobu u hotelu.

Tako se posle devet godina lutanja svetom Bojd Nikerson našao u Njujorku, oslobođen svih imena, čak i nadimka Buda Nik, ali uz to i bez novaca.

Prenoćio je u jednom sobičku na Bruklinskom pristaništu. Ustao je tek u jedanaest sati i prvo potražio stare poznanike. Bilo ih je malo. Mnogi su za proteklih devet godina umrli, ili otišli u nepoznatom pravcu. A nekoliko onih koje je pronašao nisu pokazali nikakvo oduševljenje što ga vide. Čak mu se učinilo da ga gledaju čudno, sa strahom ili nepoverenjem. Pred nekima je naglasio svoje ratovanje u dalekoj zemlji, ali oni su samo klimali glavama. A on je očekivao da će ga gledati kao zaslužnog građanina i heroja, da će biti uslužni i da će im se oči svetleti od uzbuđenja.

Njegov drug iz detinjstva mu je jednostavno rekao:

— Dobro je da si umakao iz svega toga. Moglo se dogoditi i da pogineš za nešto... mučno i prljavo...

— Kako ti to misliš? Pa mi smo ratovali za odbranu ustava i slobode! — viknuo je Nikerson.

Njegov drug se nehotično nasmejao kao nekoj uspehoj šali. Bojd nije izdržao i udario ga pesnicom posred ustiju. Krv je potekla iz usana.

— Znam... Tamo si naučio... — progundao je čovek i pobegao.

Nikerson je nekako splasnulo. Nekoliko sati lutao je razmišljajući kako da dođe do novca. Nije mogao da pozove Francuskinju ako ne napuni džepove. Pronašao je još dva poznanika i pokušao da pozajmi pedeset dolara, ali jedan mu je ponudio svega deset, jer ni sam nije imao više, a drugi je odgovorio da je potrošio i poslednji cent i čeka

nedeljnu isplatu. Preporučio mu je da pronade »Klub prijatelja Vijetnama«. Tamo daju ponekom zajam ili pomoć.

Pronašao je klub u jednoj krivoj ulici Frimonta. Tamo su mu rekli da dođe za nekoliko dana, jer ne mogu da reše ni već dobijene molbe. Na izlazu ga zaustavi jedan čovečuljak i ispitivački ga osmotri.

– Snažni ste i zdravi. Mislim da vam mogu ponuditi nešto dobro – reče čovečuljak.

– Znate li neki posao za mene? – upita Nikerson.

– Da svratimo na čašu piva i da porazgovaramo – zaključí nepoznati i pokaza prema restoranu.

Nikerson prihvati poziv. Nepoznati se raspitivao o Bojdu, ali ovaj se ogлуši o mnoga pitanja i samo odvrati:

– Šta ste ono hteli da mi ponudite?

– Radim kao agent Garetove banke krvi. To je human posao. Šalje se krv našim momcima u Vijetnamu. A i dobro se plaća – ispriča čovečuljak.

Nikerson poče čudno da se smeje. Obrisa oči i tek tada upita:

– A koliko se plaća?

– Cena je vrlo visoka. Izvanredna! Posle svakog uzimanja dobije se dobar obrok.

– A koliko obično daju oni snažniji?

– Propis je odjednom pola desetinke, ali svi odmah daju desetinku. Za vas je sitnica dati svaka tri dana po desetinku.

– A koliko se dobije za desetinku? – ponovi Nikerson pitanje.

– Zar već nisam rekao? Pa dobićete deset dolara – odgovori čovek i osmotri Nikersona.

– Razmisliću – reče Nikerson i ustade.

Baci na šank dvadeset centi za pivo i krenu. Čovečuljak ga je obletao.

– Uzmite makar kartu. S ovim se javite na ovu adresu – reče brzo i gurnu Nikersonu kartu u ruku.

Ovaj je stavi u džep i pođe do telefona. Uskoro dobi vezu sa Idom Anželven. Svojim smešnim izgovorom ona mu izbrblja:

– Oh, gospodine Nikerson! Tako se radujem što ste se javili. Dosadujem se i zabrinuta sam... Očekivala sam nešto drugo, a ovde mi dosađuje jedan tip. Kaže da će ga moliti za pomoć...

– Tipu ću razbiti njušku, a o vama ću voditi brigu sve dok ne postanete slavni – smejući se reče Nikerson.

Dogovoriše se da on dođe k njoj u hotel, ali tek predveče. On je namerno odlagao susret, jer je trebalo da dođe do novca, makar samo za to jedno veče.

Posle toga Nikerson je dugo šetao ulicama Menhetna, a zatim pređe u Džersi Siti. Još se nije bio odlučio ni na šta određeno, ali podsvesno je tražio neki udaljeni kutak. Zaklinjao se samom sebi da će, ako to uopšte učini, biti samo jednom. Naći će neki posao bar za prvo vreme, a onda mora ozbiljnije misliti na budućnost.

Popodnevna vrućina ovog julskog dana bila je nesnosna i on dva puta svrati da popije hladno pivo. Bio je pojeo samo dva sendviča i otužan slatki kolač, pa je osećao mučninu.

Konačno kod Tiler parka mu se učini da je našao ono što traži. Kroz otvorena vrata male prodavnice duvana primeti kako ćelav čovek drema iza kratkog pulta. Vrućina beše oterala ljude u park, ili u kuće. U blizini nije bilo nikog. Nikerson tiho uđe i osvrnu se za sobom. Niko nije dolazio. On izvadi revolver i uze ga za cev. Drškom pljoštice udari prodavca po temenu. Ovom glavom klonu na pult. Nikerson brzo pokupi novac iz fioke, a zatim opipa džepove onesvešćenog. Nađe novčanik i iz njega izvadi ono malo

¹ Misli se na deseti deo galona, a jedan galon je 4,543 l.

novca, a zatim novčanik obrisao maramicom i baci na pod iza tezge. Obrisa i ručku fioke, a zatim izađe. Okrenu kartončić tako da piše »zatvoreno«, a zatim pritvori vrata.

Bavio se raznim prevarama, krao je iz slagališta, švercovao sve što je bilo traženo i bio podlac svoje vrste. Ali sada je prvi put u životu izvršio razbojništvo. Dok je žurio kroz park obilno se znojio kao nikada do tada.

Autobusom se odveze do Bajonea i uđe u kupalište sa ograđenim bazenima i čistom vodom. U kabini za svlačenje prebroja plen. Dugo je zurio u četrdeset i devet dolara, koji nisu pružali nikakve nade, a mogli su da donesu nepravilike.

Pošto se okupa i u kupališnoj prodavnici kupi novu košulju, Nikerson se uputi ka obali i sačeka brodić. Vraćao se preko zaliva u Bruklin.

U hotelu nađe Idu Anželven sklopčanu na krevetu. Oči su joj bile crvene i ugledavši gosta suze joj grunuše.

— Šta se dogodilo?! — zapanjeno upita Nikerson.

— Jedan tip je bio ovde i javio mi da žali što se sve to dogodilo...

Prilazi ga!... Moj ugovor je uzaludan jer agencija s kojom sam tobože potpisala ugovor i koja mi je platila kartu za avion, uopšte ne postoji — pričala je devojka jecajući.

— Šta je hteo taj tip? — upita Nikerson.

— Tražio je da vidi ugovor i pasoš. Stavio je sve to u džep, a zatim je pokušao... Vrištala sam i došao je sobar... Onaj čovek je otišao. Bila sam zbunjena i zaboravila sam da ima moj pasoš u džepu. Posle me je posetio direktor hotela. Težio me je i obećao da će učiniti nešto za mene. Strah me je svega... Zašto sam pristala da dođem... — pričala je Ida Anželven jecajući.

Nikerson sede pored nje i obgrli joj ramena.

— Igra je jasna — reče on i uzdahnu. — Ipak, draga Idanž, imate i malo sreće.

— Ne vidim izlaz... Još manje vidim sreću — odgovori devojka šmrknuvši.

— Sreća je što smo se upoznali na putu. Niste sami, i ja ću pokušati da uredim stvar. Ljudi koji su vas namamili služe se jednostavnim metodom. Oduzeli su vam pasoš i taj tip se više neće pojaviti. Tu je direktor hotela da vam »pomogne«. Naći će vam »posao«. Prvih dana nećete primetiti šta to znači, ali uskoro ćete shvatiti... To je put do kakve podvodačke grupe, ili javne kuće — pričao je Nikerson.

— Ubiću se pre nego to doživim — vrisnu devojka. — Odmah idem u policiju.

— Tamo će vas uhapsiti. Biće sve mučno i neprijatno. Daće vam mogućnost da tražite pomoć francuskog konzulata... Ali ja mislim da takvu pomoć traže mnoge osobe. Bićete možda u zatvoru — otvoreno joj objasni iskusni avanturista.

— Šta da činim? — promuća Idanž.

— Prvo ćemo potražiti taj pasoš. Imajte poverenja u mene — odgovori Nikerson. — Spakujte svoje stvari i budite spremni da odemo.

— U njenim očima blesnu nada i ona se osmehnu. Ali u tom trenutku se otvoriše vrata sobe. Dva snažna muškarca ih zakrčiše.

— Rasplakali ste devojku — reče jedan mršteći se i prilazeći. — Ne pružajte otpor, jer ćete se loše provesti. Sada ćemo vas izbaciti i nadamo se da vas nikada više nećemo videti.

Drugi muškarac je prilazio sa strane u nameri da se nađe iza Nikersonovih leđa.

— On me nije rasplakao. To je moj prijatelj — viknu Idanž.

— Brzo stižete prijatelje — nasmeja se jedan od one dvojice.

Ali smeh mu presede, jer Nikerson napade brzo i odlučno. Izvuče revolver i njime udari bližeg napadača, koji se sruši na poderanu prostirku. Drugi se nađe pred uperenim revolverom baš u trenutku kad rukom pode pod pazuhu.

— Ne preporučujem ti da potegneš, jer pucam pravo u tvoja usta i bez kolebanja — mirno zapreti Nikerson.

U njegovom glasu se osećala ona kobna odlučnost koju svaki čovek instinktom nasluti i shvati. Napadač podiže ruke. Nikerson pritvori vrata ne skidajući pogled s čoveka. Okrenu ključ i pride čoveku s leđa. Udari ga pesnicom u potiljak tako da ovaj odmah pade na kolena. Drugi udarac ga sasvim onesvesti.

— Šta to činite?! — jauknu devojka.

— Samo tiho, draga. Sa grubima je ovo jedini način. Sada ćemo tražiti rešenje — odvrati Nikerson i osvrnu se po sobi.

Nađe dva peškira kod napuknutog lavaboa i njima zapuši onesvećenima usta. Zatim im povadi kaiševe iz pantalona i veza ruke. Obojica su imali revolvare i Nikerson ih gurnu u devojčinu putnu torbu.

— Zatrebaće nekom prilikom — objasni joj i ode do slavine.

Natoči čašu vode i pljusnu je bližem vezanom čoveku u lice. Ovaj otvori oči i pokuša da se pokrene, ali mu Nikerson stade nogom na prsa i reče:

— Prvo ću se poigrati s tobom, a zatim ću ti izvaditi krpu iz usta. Tiho ćeš mi pričati sve što znaš. Prva laž će biti tvoj smrtni greh. Nikada nećeš postići savršenstvo, ni blaženi život, koji treba da se završi nirvanom i večnim ništavi-
lom. Naprotiv, odmah ćeš izgubiti oba uha, sve zube, iscuriće ti oči i prokuvati mozak. Umrećeš u grčevima, kojih se nećeš ni mrtav otre-
sti — pričao je Nikerson gnječeći stopalom zarobljenikove grudi.

Zatim pomeri nogu i petom ga udari u dno trbuha. Nesrećnikovo

telo se zgrči i on uspe da se prevrne i postavi na kolena. Nikerson ga vrhom cipele udari po uhu precizno pazeći da mu ga samo povredi spolja, ali da to ne izazove nesvesticu. Sledećim udarcem pete smrska mu vrhove prstiju oslo-
njene na pod.

— Znam još stotinak grubljih poteza. Posle toga ćeš zauvek hodati na laktovima i kolenima, jer stopala ti neće biti od koristi, a kičma će se raznizati kao pokidana ogrlica. Strašno ću te ubogaljiti, ako sada slažeš i jednu jedinu reč — zaključa Nikerson i odveza peškir s lica pretučenog čoveka.

Istrže ostatak peškira iz usta svoje žrtve, a zatim pogleda drugog čoveka, koji se beše ovestio i sada preneraženo zurio u Nikersona. Nikerson mu namignu i mahnu rukom, a zatim reče:

— I tebe to čeka, momče. Baš sada mislim da li da ti prvo odsečem uši, a zatim nos, ili prvo nos a zatim...

Pretučeni čovek je tiho cvilio. Nikerson mu pride.

— Ko te je poslao? — upita.

— Direktor — odgovori pretučeni.

— Gde je direktor?

— Čeka nas u svom birou.

— A gde je to?

— Na prvom spratu, desno — odgovori ošamućeni jadnik.

Nikerson mu opet gurnu peškir u usta, a zatim krajeve veza oko lica. Pride onom drugom i smuti ga brzim udarcima. Zatim izađe iz sobe i za sobom okrenu ključ, koji zatim stavi u džep.

Direktor hotela ga je zbunjeno gledao kako ulazi i pode rukom ka fioci stola, ali Nikerson je već držao uperen revolver.

— K sebi šapice! Digni ih visoko. Tako! — naređivao je Nikerson.

Zatim pride i sa stola uze nož za hartiju. Okrenu ga drškom napred, a onda poče njime da maše ispred direktorovog nosa.

— Gde je pasoš? — upita pritiskajući jednom rukom revolver uz direktorov trbuh, a drugom mu nameštajući dršku noža za papir u nozdrvu. — Ako opalim, neće se čuti, kao da je jastuk. Sav barut će s olovom zacvrčati u tvojim crevima.

— Kakav pasoš? — Ja ne shvatam — promuća direktor.

— Došao sam po pasoš tvoje gošće Francuskinje — objasni Nikerson i naglim trzajem zabi dršku noža u direktorovu nozdrvu.

Čoveku podoše suze, a zatim se proli krv iz nosa.

— U redu... Razumeo sam sve... Pasoš je tu u fioci — odgovori direktor.

Nikerson oprezno spusti nož, otvori prvu fioku i pogleda direktora.

— U sledećoj — promuća ovaj.

Nikerson nađe pasoš, nespretno ga prstima jedne ruke otvori ne skidajući revolver s direktorovog trbuha i pročitao ime. Bio je to onaj koji je tražio. Bez mnogo razmišljanja mlatnu direktora po glavi i izađe uzevši ključ s unutrašnje strane brave. Zaključa direktora i požuri gore k devojci.

Pet minuta kasnije oboje izađoše noseći devojčin kofer i putne torbe. Iza ugla nađoše taksi i odvezoše se prema jugu. Opresni Nikerson zaustavi taksi na obali i otpusti ga, a zatim nađe drugi i naredi da ih odveze do severnog dela Lon Ajlanda. U predgrađu Kolumbusvil nađe sobu u malom, ali novom hotelu. Uze dve sobe i sačeka devojkicu da se presvuče, a onda odoše u mali restoran i naručiše skromnu večeru.

Bojd Nikerson se osećao čudno. U njemu su se sukobljavala protivrečna osećanja. Danas se borio za jednu devojkicu, prvi put u svom životu. Uvek se trudio da prevari svaku lepu ženu, da je zavede i iskoristi. Nije se ustručavao ni da od žena traži novac. S druge strane, nikada nije počinio otvoreno razbojništvo, a tog dana jeste. Nije

imao novca, niti izgleda da zaradi, pa je budućnost s jedne strane izgledala vrlo tmurna. Ali pred njim je bila lepa Idanž i njeno postojanje je otvaralo slutnje o ljubavi i nade u zajedničke radosti.

U jednom momentu on počeo da govori:

— Moram ti nešto reći, Idanž. Treba da znaš istinu o svemu.

Već ga je bila zamolila da je zove po imenu i da je smatra bliskom i zahvalnom.

— Pričao sam ti koješta za vreme vožnje avionom. U stvari ja sam skitnica. Nemam ništa, sem koju desetinu dolara u džepu. Mislim da smo jednaki, što se tiče položaja. Jedino ti si lepa i dobra devojkica, a ja stari varalica i beskućnik. Razlika je ipak velika — nastavi on gledajući u ivicu stola.

Njena ruka napipa njegovu i steže je blagim pokretom. Ona se prvi uz njega i pogleda ga, dok je brzo treptala.

— Ja se uz tebe osećam sigurnom i nisam bez nade. Radićemo negde... Mislim da ćemo uspeti — šaputala je oslonjena na njegovu mišicu.

— Divna si, Idanž... Ne znam šta se to događa sa mnom, ali prema tebi moram da budem drugačiji... Mislim, iskreno pošten — promuća zbunjeno inače reći i neobuzdani Bojd Nikerson.

Te večeri mislio je o tome kako bi bilo dobro da ode u njenu sobu, ali je ostao nepokretan u svojoj postelji. Mislio je zašto li se tako čudno nasmešila kad ju je dopratio do vrata njene sobe. Samo je mahnula rukom i bez pozdrava zatvorila vrata.

I baš dok je razmišljao o tome, neko tiho zakuca. Bila je to Idanž. Bacila mu se u zagrljaj i on okrenu ključ u vratima.

— Volim te, Ida — šaputao joj je nežno je grleći.

— Osećam to, Bojde... Zato sam i

došla. Volim i ja tebe — odvrati devojka.

Bilo je sve rečeno. Bojd se iznenadio kako je sve lepše i drugačije kad se ženi pristupa s pravim simpatijama i ljubavlju. A to mu se desilo prvi put u životu. Prvi put u životu čoveka koji je u menjanju žena i razvratu svake vrste tražio sreću i često mislio da je i nalazi. Sada je shvatio da su godine izgubljene.

Nešto slično je osećala i Idanž. Muškarci su obletali oko nje i ona je ljubavne doživljaje prihvatala kao nužno zlo u životu. Sada je osetila da to može biti i drugačije.

Sledećeg dana Nikerson je lutao tražeći posao ili mogućnost da negde pozajmi novac. U Midl Vili-džu svrati u snek-bar da nešto popije. Odjednom ga neko lupi po ramenu.

— Koga to vidim?! — oduševljeno reče čovek krupnih i svetlih očiju, malo čudno razrogačenih. — Ovaj svet je ipak prilično tesan, kad čovek može opet da sretne Nika Budu.

— Ako se ne varam, vi ste poručnik Hari Parks — odvrati Nikerson prihvatajući pruženu ruku.

— Ovamo, da porazgovaramo — dodade Parks i povuče ga dalje od bara ka uglu.

Sedoše i Parks nastavi da govori sniženim tonom.

— Pa, stari lupežu, kako ide? Pričaj još većem lupežu Hari Parksu sve šta se događalo s tobom.

— Ali, gospodine poručniče... — zbunjeno izusti Nikerson.

— Ne zasmekavaj me, momče. Ili me zavitlavaš... Ne verujem da nisi čuo da sam ražalovan i osuđen.

— Stvarno nisam...

— Svašta! Ginuli su momci i ostajale su stvarčice... Bio sam mrtvozornik u štabu. Znaš šta je mrtvozornik?

— Ne znam.

— To je oficir koji se brine o broju mrtvih, njihovoj ostavštini i

obaveštavanju porodice. To sam ja bio u štabu pukovnika Berka. A posla je bilo, sam znaš, suviše... Nešto novca iz džepova tih mrtvih je ostajalo kod mene... Hm, potrošio sam ga i to se otkrilo. Posle zatvora sam došao ovamo i sada je dobro — objasni Parks. A ti, šta radiš?

— Još ništa. Tek sam doputovao. Nemam posla, ni novca. Sasvim loše — odgovori Nikerson.

— Uredićemo to brzo. Sa mnom su narednik Kvinton i neki Dobin. Posao je zanimljiv. Biće ga i za tebe, jer znam da si »naš« momak — reče Hari Parks i maši se u džep.

Izvadi hrpu novčanica i ne brojeći odvoji dobar deo i gurnu ih u Nikersonov džep.

— Izbrojaćeš ih kad budeš dokon. Tri dana sam na putu, a onda dodi k meni. Evo moje adrese — dodade Parks.

Nikerson pročitao adresu i začuđeno primeti:

— Pa to je banka krvi... Jedan čovečuljak me je vrbovao da dodem tamo.

— To je stari Dojs, vucibatina. Taj bi te iscedio do poslednje kapi — smejući se dodade Parks i ustade.

— Imam posla. Danas je sreda. Hoćeš li doći, na primer, u ponedeljak k meni?

— Hoću... Da, svakako — odgovori Nikerson.

— Hoćeš li da te pošaljem nekoj od naših poznanica? Ima i lepih.

— Imam prijateljicu.

— Onda se lepo provedi. Do vide-nja! — završi Parks i žurno ode.

Nikerson odmah potraži toalet i tamo prebroja novac. Bilo je tri stotine i devetnaest dolara. Pravo bogatstvo za čoveka koji je izvršio razbojništvo zbog samo pedesetak dolara.

Kakav god da je posao koji mu nudi Parks, mora da je divan, jer predujam je milionerski i dat bez traženja. Znači, zarada će biti još bolja, mislio je Nikerson.

Te noći je sebi mogao da dozvoli odlazak sa Idanž u luksuzniji restoran i klimatizovan noćni lokal, gde su do kasno igrali i zabavljali se gledajući program i slušajući muziku. Dugo su razgovarali o izletu u neko kupalište dalje od grada. Nikerson je pričao devojci o susretu s »poručnikom« i poslu koji mu je obećan.

— To neće biti neki opasan posao? — upita devojka.

— Neka bude... I đavolima bih odsecao repove, samo da tebi bude dobro — odgovori Nikerson iskreno.

— Neka oni nađu i meni neki posao. Smatraju me odličnim foto-modelom, a imam i glumačkih sposobnosti — reče devojka.

— Ne volim da se skidaš pred kamerama... Ali ako ti hoćeš... Trudiću se da nađem neku pravu agenciju. Niko ti neće dosađivati uz ovakvog menadžera — odgovori Nikerson.

— Danas sam videla kako to radiš. Sigurna sam da mi niko neće dosađivati — smejući se zaključila devojka.

III

Zadovoljstvo zbog prijatnog putovanja i dolaska u Njujork bez ikakvih smetnji, bilo je brzo pomućeno. Harlem je bio kraj pogodan da u njemu živi Crnac koji je to od rođenja. Ali Lunu i Makfersonu nije bilo lako. Na svakom koraku nailazili su na neprijatnosti. Bilo je opomena zbog ulazaka u trgovine za bele, a još teže je bilo kretati se u drugim krajevima grada. Iako Crnci predstavljaju deseti deo stanovništva i moraju se kretati svuda, postoje hiljade uobičajenih, stolećima stvaranih ograničenja i pravila prema kojima se vladaju beli i crni ljudi. To treba imati u krvi i umeti tako živeti. A to je nedo-

stajalo Lunu i krupnom mornaru spremnom da potegne ogromnom pesnicom.

Već četvrte noći došla je Džejn i Lun ju je odveo u stan na kraju Sto dvadeset i pete ulice. Ne treba pominjati časove sreće koje je ovo dvoje doživelo posle godinu dana odvojenog života. Utoliko je Lunu bilo neprijatnije što mu je već sledećeg jutra prišao jedan stari Crnac i zamolio ga da razgovaraju.

— Nije trebalo da se naselite među nama... Nikako nije trebalo — rekao je starac.

— Zašto dragi susede? — upita Lun smireno.

— Vi to bolje znate. Vi ste, vidim, učen i bogat čovek. Takav veliki i skup stan... Automobil najbolje vrste... Vidim da ste značajan čovek. Ali to ne smete da radite — nastavi starac. — Svi ćemo jednog dana imati neprilika zbog toga.

— Još uvek vas ne shvatam — dodade Lun.

— Ovde ljudi sve vide... Videli su i belu ženu. To će dovesti policiju, a možda izazvati i teže nevolje. Sve je puno skrivenog eksploziva. Može otići u vazduh — zaključila starac.

Lun je shvatio da su stanovnici primetili dolazak Džejn Vittington i njen ulazak u kuću ruku pod ruku s Lunom. Dakle, trebalo je da devojka što pre »postane« Crnkinja. Ali sada je to trebalo da se dogodi na drugom mestu. Trebalo je četiri dana da se završe promene u boji njene kože. Lun je sve pripremio i Džejn je obojila kosu, a onda su se preselili u crnački deo Lenoks avenije. Tamo je Džejn »postala« crna devojka. Boja kože nije promenila njenu lepotu već ju je čak istakla.

Jednoga dana su Lun, Džejn, Makferson i Brenda šetali Central parkom. Zaustavili su se da u baštenskom restoranu nešto popiju i brižljivo su ušli u onaj deo gde je bilo Crnaca. Ali tada su im se prikačila tri bela čoveka. Primetili su Džejn i hteli da razgovaraju s njom. Ona je odbila, ali oni su bili nasrtljivi.

– Prošetajte malo dalje, momci
– opomenuo ih je Makferson.
– Kušuj, Crnjo! – odvrati jedan od belih.

Lun je šapnuo Makfersonu:

– Ne zameći kavgu. Odmah ćemo otići.

Platili su i krenuli, ali beli su im presekli put. Skupilo se još nekoliko radoznalih belaca.

Devojko, imamo izvanredan posao za tebe – rekao je jedan od one trojice.

– Hvala vam, gospodine, ali ja imam posao. Učiteljica sam i ne mislim da menjam poziv – odgovorila je Džejn.

– Ipak, treba da razgovaramo. Čeka vas blagostanje i gomila novca – navaljivao je dalje beli izazivač.

Lun je pokušao da ih obide, ali ostali beli ljudi su zurili u Džejn i ostali nepomični. Možda bi se našao izlaz, ali Makferson nije izdržao. Stvorio se ispred Luna i Džejn i počeo da krči prolaz. Ali kao da je sam davno šaputao belima da izazivaju, pred njim se stvorio zid.

– Ne možeš ovuda, crni grizli! – viknu neko.

Grupa Crnaca počeo da negoduje.

– Zašto napadate nedužne? – viknu neko.

– Opet izazivate? – odazva se jedan belac.

Prostor oko ovo četvoro se suzi. Bili su opkoljeni dokonim i drskim belcima. Desetak Crnaca, muškaraca i žena, pridoše bliže i glasovi se podigoše. Vrilo je i svakog trenutka je mogla da izbije varnica. To se i dogodi. Jedan belac vešto pljunu ostatak gume za žvakanje Makfersonu u lice. Ovome se pesnica prosto ote i belac pade kao prazna vreća.

Belci viknuše, Crnci zažagoriše. A tada počeo. Neko je udario Luna i ostao suviše blizu. Niko nije ni video munjeviti udarac, ali napadač se samo skljojka jer nije mogao da padne zbog gužve.

– Udrite ih! – viknu jedan muškarac ride kose i čudno dugog lica.

Prvi nasrnu na Makfersona i kao da nalete na zid. Samo se čulo nešto muklo i ridi se presavi. Opšta tuča počeo i izgledalo je da će ovo četvoro propisno nastradati. Ali, sasvim neočekivano, crni muškarci i žene jurnuše u borbu.

Jedan policajac je to gledao sa strane i samo zađe za ugao restorana. Parkom se prolomiše pozivi:

– Biju Crnje, hajdemo!

– Napali su naše, pomozimo im – dozivali su se i Crnci.

Svet je trčao prema mestu na kome je buknuła tuča. Makferson je krčio prolaz rušeći ljude na sve strane. Za njim su se probijale Džejn i Brenda, takode se braneći izvanrednim udarcima i zahvatima.

– Dodi, da te pomiluje Besi Nod!

– vikala je Brenda Lendon belcu, koji utrča u gužvu.

On zamahnu nekakvim lancem, koji mu beše u ruci, ali Brenda se izvi i zgrabi ga za ruku. Burna prošlost Brende Lendon, koja je u Avetinjskom odredu Londonske policije igrala ulogu sumnjive žene i krijumčarke i preživela mnoge borbe već do svoje tridesete godine, mogla je biti takva samo zato što je umela da se bori. Nepadačeva ruka krcnu iskrenuta preko Brendinih leđa, a onda njegovo telo polete u vazduh i tresnu o betonsku stazu. Čovek je pao nespretno tako da mu puče kičma. On počeo da se guši.

– Nisam htela tako jako – kao da se izvinjava reče Brenda.

Za njom viknuše dve bele devojke.

– Ubila je Čarlija. Debela je ubila Čarlija – vikala je jedna od njih.

Oko Luna se zakovitla pet belih ljudi, a onda jedan po jedan odleteše na tlo. Dvojicu je morao da odstrani grubim zahvatima, jer su mu bili skočili na leđa, pa je bilo slomljenih kostiju. Jauci i pozivi se pojačali.

Negde se začuše pucnji. Makfer-son jurnu tamo i vide mladića koji je malim revolverom izdaleka ga-đao Crnce. Dvojica već behu ra-njeni. Makfer-son brzo poteže kolt i kalibar od pola inča grmnu kao top. Mladićeva ruka klonu i ispusti oružje.

– Ubijaju! – viknu neko.

– Upomoć! Crnci imaju oružje!

– čuo se histerični glas neke žene.

Lun i Makfer-son se probiše, ali su morali da naprave prolaz i za Crnce koji su im pritekli u pomoć. Bitka nije jenjavala. Na tlu je bilo teško povređenih i onesvešćenih. Krv se videla na licima mnogih. Pi-štolji zapraštaše i dva crna momka padoše baš kad su izmicali iz obruča. Jednoga belci srušiše i linč poče.

Tek tada se začuše policijske si-rene. Crnci su bežali znajući da će biti oglašeni krivima, ako ih poli-cija uhapsi.

Belci, naprotiv, postadoše nasrtlji-viji. Već su bili zbunjeni snažnim otporom crnih, ali sada se dadoše u gonjenje. Nađoše i na Crnce, koji su se slučajno našli blizu parka. Borba se prenese prema Harlemu. Razbijani su izlozi radnji, a razni predmeti poleteše s jedne na drugu stranu.

Kao da su sirene za uzbunu dozi-vale u pomoć, obema povorkama je pristizala pomoć. Već su pristizali i policijski automobili sa šmrkovima i specijalni za hapšenje. Vozila zakr-čiše ulice. Belci počеше da prevrću automobile Crnaca, a ovi odgovoriše punom merom.

Policijski kordon donese po-grešnu odluku. Policijski oficir je smatrao da je lakše potisnuti i izolo-vati manju grupu, a to su bili Crnci. Time okuražiše bele, a ogorčiše crne građane. Obračuni se prene-soše na susedne ulice. Planu neko-liko automobila. Iz Harlema i dru-gih crnačkih naselja požuriše mnogi da pomognu svojim, a belci to iskoristiše za još žešće izaziva-nje.

Sićušni incident beše se pret-vorio u nemire. Sedam mrtvih i preko pedeset teže ranjenih bili su tek žrtve početka.

Lun i Makfer-son behu naišli na jedan taksi. Vozač ih odbi psujući, ali Makfer-son ga mlatnu šakom i sam sede za upravljač.

– Ovo je vredelo! Volim što sam Crnac, pa makar nikad ne pobeleo. Jeste li videli kako su nam pritekli u pomoć? Tako mi svih mora i okeana, to je bilo lepo – brundao je mornar.

– Ništa gore nije moglo da se dogodi – smrknuto i tužno odvrati Lun.

Makfer-son shvati šta o svemu misli njegov drug i neko vreme je ćutao, a zatim prozbori:

– Šta sam mogao?... Milion mu glupih morževa, mogao sam i ja jed-nom pretrpeti batine, a da ne uzvra-ćam!

– Nisi ti ništa kriv, dragi. Beli uvek nađu razlog da kinje Crnce – branila ga je Brenda Lendon.

– Nisi ni ti mnogo bolja od mene – odvrati Makfer-son. – Bar trojici si polomila ruke i unesrećila ih za tren.

– Bilo je mnogo više tih što su zinuli kad ih je Besi odalamila – upade Džejn.

Posle izvesnog vremena napu-stiše taksi i produžiše pešice.

*

Bili su odlučili da te večeri ne iz-laze napolje. Samo Brenda ode da pokupuje večernja izdanja novina. Vratila se vičući:

– Postajem slavna! Gledajte samo, neko me je fotografisao.

Lun brzo uze novine i pogleda fo-tografiju. Lepo se videlo kako je to-božnja Besi Nod zgrabila za ruku čoveka čije je telo poletelo u vaz-duh. Ali porazno je delovao potpis:

„Čovek koga je zavitlala snažna Crnkinja već je mrtav; izdahnuo je

od posledica preloma kičme i unutrašnjeg krvarenja.

Na jednoj fotografiji videli su se zajedno Lun, Džejn i Makferson baš u trenutku tuče. »Njih traži policija«, pisalo je ispod fotografije.

Novine su opisivale nemire i u svima je pisalo da obračuni nisu prestali i da prete da se pretvore u tragediju. Nekakav snalažljivi novinar uspeo je da sazna gde i kako je počela prva tuča. Očevici su opisali učesnike. Tamo su bili slikoviti opisi Džejn i Makfersona. Ali to ne bi bio dovoljan trag da novinar nije pronašao i jednog uličnog fotografa, koji je napravio snimke znajući da će ih dobro unovčiti. Uveličani su likovi mnogih učesnika i dati posebno. Tamo su bili Lun i Džejn s potpisima:

»Ko je crna lepotica?« i »Znamo li ga s filmskog platna?«

Lun odloži novine i zaključí:

— Brzo smo izgubili mogućnost da se krijemo kao Crnci.

Znao je da treba napustiti veliki i luksuzni stan, jer će im policija vrlo brzo biti na tragu. Svi susedi će ih prepoznati. Trebalo se maskirati i naći udaljeno i skromnije sklonište, dok opet ne promene boju kože. Reče to i ostalima i svi se dadoše na posao da izmene svoj izgled. Obukoše i naročito spremljena odela, koja su ih činila manje upadljivim.

— A baš sam se dobro osećala ovako tamnoputa — reče Brenda sa žaljenjem.

— Moram menjati boju kože svoje drage, posadu broda i stan. Tri mu Neptunova zuba, to je previše — gundao je Makferson.

Džejn je bila s Lunom u malom salonu pretvorenom u sobu za rad. Posmatrala ga je dok se spremao za preseljenje.

— Tako sam te se zaželela, Donalde... Bilo mi je nekako neobično kad sam te srela ovakvog. Ali posle ove borbe, čini mi se da ću žaliti što ne ostaješ crn. Tako lepo izgledaš...

nekako iskonski lep — pričala je Džejn.

— A ti si kao Crnkinja toliko lepa da si izazvala pravi građanski rat u Njujorku — odvrati Lun i pride joj.

Usne im se spojiše i oni zaboraviše brige i boju kože.

Preselili su se u manje crnačko naselje na Long Ajlendu. Razgledajući plan grada Lun primeti da sada stanuju između Kolumbusvila i Midl Vilidža. Putovanjem i neočekivanim sukobom potisnuta sećanja se vratiše. Midl Vilidž je pomenut one noći kad su gangsteri hteli da oslobode zločince manijake i psihopate. Odluči da procunja malo u tom kraju grada.

Lun i Makferson su dugo šetali krajem. Bili su obučeni u sasvim jeftina odela i brzo su sklopili poznanstva s mnogim Crncima raznih zanimanja. Ali ništa zanimljivo nisu saznali.

Jedne večeri naidoše na tuču. Dva pripita momka tukla su starije podbulog Crnca. Lun i Makferson ga uzeše u zaštitu.

— Šta vam je zgrešio? — upita Lun.

— Izgubili smo posao zbog tog gada — odgovori mladi Crnac.

— Zar sam ja kriv?... Nisam znao da to imam u krvi — branio se podbuli.

— Znao si ti, gade! Unesrećio si i bolesnike i nas — reče drugi od dvojice mladih.

— Nije istina! Nisam znao. Možda i nemam bolest. Oni tamo rade prljavo — odvrati podbuli pokušavajući da ode.

— Znao si ti to, sifilističaru. Daješ krv, a znaš da si zaražen. Zbog tebe su nas oterali.

— Šta je to bilo s davanjem krvi? — upita Lun.

— Radili smo za banku krvi i sreli smo ovu propalicu. Predložili smo mu da, ako je zdrav, proda ne-

što krvi banci. Rekao je da nikada nije bio bolestan i mi smo ga odveli. Zgrabio je novac i otišao da pije... Posle se otkrilo da je krv uzeta baš od njega i da smo ga mi doveli. Izbacili su nas — objasni mladić.

— Možda bi nas ionako izbacili — tešio ga je drugi. — Uzimaju sve više belih agenata. Mi smo im dobri samo da nam uzimaju krv.

— Još koji dan i moraćemo i mi tamo. Jo varaju na mri. Uzmju petnaest unci krvi, a kažu da je to samo deset — uzdahnu drugi i krenu dalje.

Lun i Makferson kupiše novine i vratiše se Brendi i Džejn. Sutra je trebalo da idu u Vest Orindž, u čijoj blizini se prodavala velika kuća okružena parkom i velikim staklenim baštama. Lun i Džejn su namećavali da kupe kuću i stvore privremene laboratorije za rad. Bili su odlučili da prodaju brod, koji je već počinjao da stari, a Makferson je bio bacio oko na jednu brzu i snažnu jahtu, koju je mogao da kupi u Plimutu.

Lun je čitao novine sasvim površno, uzgred misleći o planovima življenja blizu Njujorka, ali tada naiđe na članak o bankama krvi. Možda bi propustio da ga pročita da nije čuo od ona tri Crnca da je sukob izbio zbog jedne od tih banaka. Luna začudi to što list nije dao istaknuto mesto jednoj tako skandaloznoj pojavi. Stvorene su banke krvi, proradila je »berza« de-
lova čovečijeg tela, nastala je trgovina ljudskim telom u najbukvalnijem smislu. Nešto tako stravično nije se moglo zamisliti. A eto, novine tek člankom skrivenim među nevažnim vestima i trgovačkim razmatranjima obaveštavaju o toj pojavi. I hladni način na koji se o tome pisalo morao je da zbuni. Kao da se govori o običnoj trgovini živinskih mesom. O mesu ima puno vatrenih i uzbudljivih članaka — ali o životinjskom. Ovaj članak o ljudskom je bio čudno monoton. Možda je baš zato i uzbudivao

Luna. Čitao ga je ne izostavljajući ni jednu reč. Možda je novinar bio pametniji nego što bi to moglo da se zaključi po njegovom načinu pisanja. A možda je to bio i jedini način da proturi istinu kroz lavirint svakakvih smetnji izniklih iz raznih interesa.

NAGLO SE POVEĆAVA BROJ BANAKA KRV

To je bio mirni i neupadljivi naslov. Tek nešto izazovniji podnaslovi mogli su da privuku čitaoca da se upusti u čitanje članka štampanog gusto zbijenim redovima sitnih slova, najsitnijih koja se upotrebljavaju u novinama. Tamo je pisalo:

KAKO RADI SAVREMENI »VAMPIR«? — KAKVU KRV MOŽE DOBITI RANJENIK? — GDE JE LEK? — KRVAVI DOLAR ZA VISKI — ZAŠTO NESTAJU LEŠEVI?

Novinar je počinjao sasvim dosadno, »ab ovo«. Počinjao je razglabanjem pojmova i nastavljao:

»Otvorite bilo koju enciklopediju i tamo ćete pročitati približno sledeće:

VAMPIR — mrtvac koji, prema sujeverju mnogih naroda, noću ustaje iz groba i sisa krv živih ljudi dok spavaju.

VAMPIRUS — zoološko ime za dve porodice slepih miševa u Južnoj Americi, od kojih vampirus desmodontidae sisa krv sisara, pa i ljudi na spavanju.

U prvu vrstu vampira sve manje se veruje. Druga vrsta je sve reda. Ali javlja se nova vrsta vampira, o kojoj nema ni reči u enciklopedijama. Baš tako: ni reči!

VAMPIR ČEKA S IGLOM U RUCI

Ulicama grada žure agenti banaka krvi. Četrdeset njujorških kupaca krvi ima stotine agenata. Savremeni čovek ne daje krv iz milosrđa i svesti da može i njemu da zatreba jednoga dana — on je prodaje. Kad je tako, onda — napred agenti! Oni traže. »Gle, tamo je pijani momak, koji nema novca za još

jednu čašicu viskija! Dobra prilika!», trlja ruke agent i prilazi momku. Saopštava mu kako može doći do desetak dolara i dobrog obroka posle vađenja krvi. Objašnjava mu da to nije štetno za zdravlje, čak je i korisno. Krv se posle obnavlja i od toga se čak može živeti. Priča o ljudima koji su se toliko osposobili za davanje krvi da im je to postalo zanimanje.

Tako jadnik odlazi u jednu od banaka. Daje krv, dobije nekoliko sendviča, konzervu piva i desetak dolara. Posle će opet doći.

I sve je lepo do tog trenutka. Krv treba našim momcima na dalekim bojištima, treba unesrećenima u automobilskim sudarima, nužna je ranjenicima svih vrsta i žrtvama mnogih bolesti. Svima treba, ali zdrava krv.

A agenti skupljaju pijance, siromahe koji nikada nisu mogli da smognu toliko novaca da se pregledaju i leče. Neki su preboleli zaraznu žuticu ili su sifilističari. A koliko je još bolesti čiji uzročnici borave u venama ljudi? Čekaju trenutak svoje nadmoći u tom organizmu.

Pregled krvi davaoca je uračunat u krajnju cenu krvi za transfuziju i preradu. Ali laboratorijski pregledi su skupi i banke krvi bi manje zaradile. Zato vampir samo čeka. Zavrbovani čovek legne, vampir mu zabode iglu u venu i boca se puni... Moderni vampir je lenj. On samo zabode iglu... Moderni vampir nema savesti. On samo uzme krv.

TAJNI PUTEVI SMRTI

Krv se pakuje, preraduje, šalje, prodaje, transportuje i preprodaje. Konačno stiže do ranjenika. Za časak mu pomogne, osnaži ga i daje nadu na spas. Ali ako je to krv onog sifilističara? Ako je dalavac bolovao od zarazne žutice? Ako je već imao teži stadijum raka? Ako je?...

Evo jedne tužne priče:

Čovek je ranjen u saobraćajnoj nesreći. Dobio je transfuziju krvi.

Oporavio se i rane su zalečene. Vratio se kući... A onda je primetio da poboleva. Utvrđeno je: sifilis! Njegova žena je takođe obolela. Zatražila je razvod braka i visoku odštetu uz stalnu alimentaciju. I dobila je sudsko zadovoljenje. Uzalud je jadnik ponavljao da je bio veran muž. Uzalud je tražio uzrok svoje nesreće. Konačno se setio: transfuzija krvi!

Istraga je potvrdila istinu. U bolnici su nađene i druge boce krvi s uzročnicima bolesti. Ali teško je bilo otkriti početak nesreće. Ko je bolesni davalac? Gde sada opet prodaje svoju krv i svoju bolest?

LEŠ VIŠE VREDI

Vampir je lenj, ali on razmišlja: »Uzeti malo krvi od ovog, a malo od onog – suviše dosadno. Bilo bi jednostavnije uzeti celog čoveka, izvući mu svu krv, a ostatak baciti... Ne! Ostatak je takođe dragocen. Kost, srž iz njih, delovi vena, koža, očna sočiva, možda celo srce, ili pluća... Sve to može da se proda za basnoslovnu sumu.«

Tada vampir počinje da beleži cene pojedinih delova ljudskog tela. Računa, opet procenjuje, dopisuje cene i sve otkucava tipkama računске mašine. Kakav rezultat!

Iseckano, preparirano i obrađeno ljudsko telo daje finalne proizvode u vrednosti od najmanje dvadeset hiljada dolara, a može se postići i svih sto hiljada, ako se čovek »krčmi« dok je još živ, ili u trenutku umiranja. Vampir se ceri!

Da li on unajmi gangstere da mu dovedu i prodaju žive ljude? Ili krade leševe? Nisu li mnogi nestali završili u frižiderima banaka krvi?

Znamo da neke banke posluju »savesno«. One od živih kupuju njihova tela. Čim prodato telo poseti smrt, vampiri ga dograbe. Ima tu još mnogo sasvim dobrih delova! Testere, skalpeli, alkohol i preparati... Frižideri, klasifikacija i sve je uredno složeno! Kupite komad vene! Imamo odlične konzerve svih

delova tela za transplantacije! Naša banka vas najjeftinije snabdeva odličnom krvlju (nije crnačka)!

Mislite: sve je to suviše fantastično! Da li je?

Jeste li čitali vesti o leševima nestalim iz kapela? Šta mislite o tome? Možda ćete se osmehnuti. Ali ovde ćete nešto naučiti. Ostanete li bez novaca za još jednu čašu viskija, dobar je i krvavi dolar, odnosno dolar dobijen za vašu krv.

Verujete li u vampire?*

Članak je bio potpisao imenom F. Berč. Lun zabeleži ime tog čoveka i nastavi da prelistava novine. Teško mu je bilo da čita, ali ga jedna vest prosto trže. Imala je neposrednu vezu sa neprijatnim sukobom u Central parku i Harlemu. Toj vesti je dato mesto uz ostale senzacije dana.

NA PUTU OD MESTA SMRTI DO PROSEKTURE NESTALA DVA LEŠA – JEDAN RANJENIK NA SAMRTI NESTAO IZ BOLNICE – PORODICE UZALUD TRAŽE TELA POGINULIH.

Lun se trudio da odagna misao koja mu se nametnula. Ovu vest je pročitao posle članka o »vampirima« i nehotično se pitao nije li se neka banka krvi dokopala leševa i umirućih ranjenika.

Svaki drugi čitalac bi mislio o zbrci u službama policije, bolnice ili groblja. Zar se nije dešavalo da iz neke bolnice jave o smrti nekog čoveka, a on se pojavi živ i oporavljen? A na drugom mestu se utvrdi da je čovek otpušten kao izlečen, a on je u stvari sahranjen. Čak je nad njegovim mrtvačkim kovčegom plakala rodbina onog prvog.

Ali bilo je lako moguće da se neko u zbrci dočepao leševa i ranjenika, kao jezive sirovine za banke krvi i delova ljudskog tela. Lun je razmišljao o tome dokle može da dospe čovek u svojoj pokvarenosti.

U sobi je bilo upaljeno samo svetlo za čitanje i Lun odgurnu držač. Sijalica se odmače i svetli

krug pade u ugao sobe, čiji ostali delovi su bili u prijatnom polumraku. Lun je o nečemu dugo razmišljao.

Tada uđe Džejn Vitington. Sede na naslon fotelje i obgrli Luna.

– O čemu razmišljaš? – upita ona poznajući stanje u kom ga je zatekla.

– Nisu baš prijatne misli i neću ti ih reći – odgovori Lun i pomilova njeno otkriveno koleno.

– I ja sam razmišljala o svemu što sam doživela ovde. Kolebam se...

– Čovek se uvek u nečemu koleba – osmehnu se Lun. Koje vrste je tvoje kolebanje?

– Zamislili smo da kupimo onu kuću... Idealna je za nas oboje. Život bi nam bio lep da nije...

Ona zastade u govoru. Lun pomisli da se ona plaši novih opasnosti, ali tu misao odmah odagna.

– Šta te muči? – upita tiho.

– Čitala sam novine. Našla sam članak u kome se prepričavaju tvrđenja jednog visokog policijskog funkcionera. Zove se Ralf Salerno...

– On nije više policijski funkcioner. Sada je savetnik guvernera Rokfelera i specijalne komisije Senata države Njujork – ispravi je Lun.

– To sam pročitala i u članku. Ali on je od mladosti policajac. On sada tvrdi da će, ako stvari budu išle kao sada, za osam ili deset godina predsednika Sjedinjenih Država birati gangstersko podzemlje. Organizovani kriminalci su takva snaga da već upravljaju najvećim delom državnih i privatnih poslova. Ralf Salerno kaže: »Kad u Belu kuću dođe čovek koga je nametnulo podzemlje režirajući izbore, ono će postići cilj za kojim teži već pola veka – imaće potpunu kontrolu nad Sjedinjenim Državama«. Dakle, moći će da mu kažu da su ga tamo oni postavili i neka radi ono što mu uređuju – ispriča Džejn.

– Veruješ li ti u tu mogućnost upita Ln.

– Mislim da nisam daleko od toga.

– Da, stvari nisu najbolje. Čak ih ima toliko užasnih da čoveku stanu misli i oseti ogromno ogorčenje.

– Da li da ostanemo ovde? Zar je to zemlja u kojoj treba nastaviti život? To su moja kolebanja – zaključujući Džejn.

Čekali su neko vreme, a tada Lun prošaputa:

– Pokušajmo da o tome ne mislimo ove noći.

– A sutra? – upita Džejn.

– Sutra ćemo biti pametniji za još jedan dan – osmehnu se Lun i čvršće je zagrlili.

Po strastvenim zagrljajima, po yatri poljubaca, kojima se i sama podavala, Džejn zaključila da je to jedno od onih stanja pred borbu. Lun je ispijao slasti života znajući da iza toga dolazi gorčina i sve ono što je u životu teško i nepodnošljivo.

Uspevao je da vlada sobom, a i Džejn je snagom volje mogla da prisili sebe i na najveće podvige duha i osećanja. Oni svojom ljubavlju postaviše granice prema svetu i ostadoše sami. Tamna tela, toliko skladna i toliko bliska jedno drugom, pokretala su se zagrljena u iskonskoj, najskladnijoj igri ljubavi.

IV

Toga jutra Lun je prvo sebi, a onda Džejn, Samu i Brendi dao injekcije fermenta čija povećana gustina u organizmu daje belu boju kože. Prve promene u boji su se nazirale kod svih, ali trebalo je još dva dana da postanu »tamnoputi belci«, a još nekoliko dana da ranije stvorene promene sasvim nestanu.

Posle toga Lun pozva telefonom redakciju F. Berča. Javi mu se sekretarica Linda Ston.

– Filip nije ovde. Sačekajte trenutak – reče ona.

Lun je čuo nejasne glasove, a onda se gospodica Ston opet javila:

– Ako želite da razgovarate s Filipom Berčom, najbolje je da dodete ovamo. Mogu li znati ko ga traži?

– Zovem se Sid Kiron. Doći ću tamo, jer želim da vidim gospodina Berča – odgovori Lun i prekide vezu.

Ln saopšti ostalima kuda ide i dogovoriše se o elementima veze pomoću mikro-primopredajnika. Ostalo je bilo uobičajeno. U slučaju kakve nevolje, emitovanje se ne prekida i veza je stalna.

– Da se ne dosađujemo, Brenda i ja ćemo prošetati malo do Midl Vili-dža – reče Makferson.

– Eh, ti lisice! Znači, sećaš se detalja onog prisluškivanja u Londonu. A reklo bi se da se ne trudiš da išta zapamtiš – odvrati Lun smejući se. – Budite oprezni da ne zametnete opet kakvu kavgu s belima. Još koji dan i bićete pošteđeni segregacije.

– Meni je baš žao. Bila sam tako lepa Crnkinja. I ime mi je bilo lepo: Besi Nod. A volim crnog mornara Keba Hendersona – šalila se Brenda.

Makferson je na licu imao izraz anđela. Onako crn izgledao je još kvrgaviji i snažniji.

– Oh, draga moja Aida! – uzdahnu Makferson.

– Koja je to? Neću da čujem ime druge žene – odvrati Brenda London i uhvati ga za ruku. – Hajdemo, Crnče!

Džejn Vitington se spremala i sasvim obučena stade uz Luna.

– Zar ćeš i ti sa mnom? – osmehnu joj se Lun.

– A, ne napuštam te više nikada! Žozefini Slej mesto je uz slavnog doktora Sida Kihona – odvrati šarmantna Džejn.

Lun klimnu glavom i oni izadoše.

U redakciji lista za koji je radio Berč pronadoše Lindu Ston. Ona im

reče da sačekaju trenutak, a zatim čuju na nekome kaže:
— su jedan Crnac i njegova žena.

Džejn se osmehnu i čvršće se privi uz Luna. Linda pocrvene videvši da nije bila dobro zatvorila vrata za sobom i da su je ovo dvoje mogli čuti.

— Izvolite — reče kratko.

— Dakle, gospodin Berč je ovde?

— upita Lun.

— Izvolite — ponovi devojka ne dajući odgovor.

Lun i Džejn udoše i nadoše se u prilično maloj sobi s četiri fotelje i pisaćim stolom. Tamo su sedela dva krupna čoveka. Jedan ustade i priđe.

— Ja sam inspektor Ken Klark, a ovo čudovište tamo je privatni detektiv 01 Voters — reče policajac.

— Mi tražimo gospodina Berča — reče Lun uzdržano.

— I mi ga tražimo. Sinoć je nestao pa im je interesantan svaki njegov posetilac — dodade inspektor i pokaza stolice, ali ostade u stavu iščekivanja da mu se ovo dvoje predstave.

— Ja sam Sid Kihon, a ovo je moja verenica Džozefina Slej — morade da kaže Lun i sačeka da Džejn sedne.

— Čestitam! — zagrme snažnim glasom detektiv Voters. — Imate božanstvenu verenicu, a i vi ste izuzetan Crnac.

— Hvala za komplimente — osmehnu se Lun i pažljivije pogleda detektiva.

Bio je to snažan i visok čovek, koji bi se mogao smatrati lepim i markantnim da nije imao nešto suviše krupne zube i dugačko lice.

Inspektor odmah nastupi rutinerski.

— Šta ste po zanimanju? — Upita Luna.

— Lekar sam — odgovori Lun.

— Kakva vrsta lekara?

— Internista. Istina, zanimaju me i druge grane...

— Poznavali ste Filipa Berča?

— Ne.

— Zašto ga tražite?

— Pročitao sam jedan njegov članak, pa sam hteo da saznam nešto više o bankama krvi — odgovori mirno Lun.

— Oho! Zanimljivo je da vas to interesuje! Zašto? — Glasom kao da optužuje upita inspektor Ken Klark.

— Veoma je čudno što jednog lekara interesuje ono što je Berč tvrdio u svom članku? — odvrati Lun pitanjem.

— Hm... U drugoj prilici... Ali Berč je nestao. Zna se da je bio prebijen u Bruklinu, a u toku noći je nestao. Svakako je trebalo da se javi — objasni zbunjeno policajac.

Naviknut da se prema Crncima odnosi nadmeno, sada se našao pred snažnom ličnošću. Lun je i kao Crnac izgledao dostojanstveno, a njegov oštri pogled je samo dobio u snazi zbog promenjene boje očiju.

Iako su i Lun i Džejn bili promenili izgled pojačanjem uložaka na desnim, da bi im usne izgledale deblje, a zatim mnogim drugim detaljima na licu i kosi, Lun se plašio da iskusni policijski inspektor i detektiv ne primete njihovu sličnost sa osobama iz nedavnog sukoba s belim izazivačima.

— Odněkuda mi izgledate poznati — reče Voters potvrđujući Lunovo strahovanje.

— Moguće je... Da li ste bili u bolnici u Džersi Sitiju? — upita Lun.

— Nisam bio tamo, ali je moguće da sam vas sreo u Džersiju... Ipak... — progunda detektiv.

Nastade malo napregnuta atmosfera, koju Lun vešto prekide:

— Gospodine inspektore, hteo bih nešto da pitam.

— Šta želite da znate? — upita inspektor Klark.

— Kakva je veza između banaka krvi i nestanka leševa?

— To i ja želim da znam. A šta vi mislite, doktore?

— Ja mislim da postoji. Često sam slušao o tim stvarima. Tome se mora stati na put. Naročito među ljudima naše rase ima mnogo prodavaca krvi, a i nestalih — otvoreno odgovori Lun.

— I vi biste hteli da sarađujete?

— Da, hteo bih. Zar je to čudno? Ništa čudovišnije u istoriji medicine... Trgovina krvlju i ljudskim telima je mrlja na savesti čovečanstva — odgovori Lun ne izbegavajući gromke fraze.

— Ima jedna mogućnost... Vi kao Crnac mogli biste da malo procunjate u vezi sa nestankom saksofoniste Josa Basija. Oko toga se vrteo i Berč. Postoji sumnja da je jedna banda odvela Basija. Jedan od tih ljudi je nekima nudio da prodaju ~~krv~~. Berč je bio na tragu nečeg... Dobijao je ranije i preteća pisma. Zato je redakcija angažovala Votera, umesto da traži pomoć policije — pričaio je inspektor.

— A policija je pohvatala sve zločince, uništila podzemlje, likvidirala trgovinu drogama i sada će za časak pohvatati trgovce krvlju — sarkastično odvrati detektiv.

Inspektor ga samo prezrivo pogleda i nastavi:

— Znate li kako Filip Berč izgleda?

— Ne, nisam imao priliku da ga sretnem — odgovori Lun.

Inspektor iz džepa izvadi jednu fotografiju i pruži je Lunu. Bio je to čovek duge kose, koja mu je u retkim pramenovima padala do iznad očiju. Videlo se da je kosa pozadi verovatno znatno gušća i duga do ramena. Imao je retku bradu i tanke, nepodrezane brkove.

Lun je posmatrao fotografiju, a onda upita:

— Kako bi čovek mogao da sazna što više o tim bankama krvi?

Inspektor se čudno nasmeja.

— Postoji izvesni doktor Melvin Geštajn. Dakle, vaš beli kolega. On je vlasnik jedne od najvećih banaka krvi i ima desetinu laboratorija za

otkup. On o tom biznisu zna najviše — objasni zatim.

— Jeste li ga ispitivali? — upita Lun.

— Pokušao sam... On se zgrozio što i pomišljam da može biti nečeg rđavog u njegovom »humanom i rodoljubivom poduhvatu da se pribavi krv za naše vojnike«. Tako je odgovorio, a za sve ostalo me uputio na svog advokata. Posle sam osetio da se velikima ne sme približavati — ispriča inspektor.

Lunu je bilo čudno što policijski funkcioner s njim razgovara na ovaj način. Ali dalji razgovor otkriva njegovu sumnju. Džejn se umeša i upita:

— Hoće li naše mešanje u te stvari pomoći policiji da rasvetli misterije?

— Kako to mislite? — upita inspektor.

— Pa, poznat je taj metod. Stalno, na bilo koji način, čak i nesvesnim snagama, uznemiravati protivnika, koji treba da izgubi živce i pogreši — reče Džejn pokazavši red svojih savršenih zuba.

— Vi ste vrlo obrazovani i mnogo znate — pohvali je Voters.

Džejn se nakloni i dodade:

— Sid i ja se ne plašimo. Zavirićemo tamo gde to može uznemiriti zločince.

— Mislite da ste me sasvim prozreli? — upita Klark.

Lun i Džejn ništa ne odgovoriše.

— Još nešto treba da vam kažem — nastavi inspektor. — Ako pokušate da prodrete do Geštajna, od njega ćete naći put nekud daleko, čak do tamnice Levenvorta.

— Mislite na to da konce drži Vito Denoveze, kralj podzemlja, koji je tamo na robiji? — upita Lun.

— Vi mislite dalje. Ima i drugih puteva. Zgromiče vas i ljudi iz raznih »saveza« veterana rata u Koreji, Kubi... I uopšte tako... nekih veterana. Oni su pokrovitelji banaka. Sudarićete se i sa predstavnicima zakona — pričaio je inspektor Klark.

– Suviše smele misli imate, inspektore – osmehnuvši se zaključí Lun.

– Da, on nema osećanja rodoljublja – smejući se upade detektiv Voters. – Ako ne rasvetli aferu »vampira« propao je kao policajac. Ako je rasvetli, opet je propao. Smrt mu je gotovo sasvim sigurna, a nade nema.

Lun je osećao da ova dva čoveka žive u nekakvom stalnom sukobu, ali da u suštini jedan drugog dopunjuju i osećaju prazninu jedan bez drugog.

– Jednom ću ja uspeti tebe da rasvetlim. Stućaću te u prah i razvejati na najžešćem vetru – gundao je inspektor.

– Dakle, srešćemo se na jednom od puteva – zaključí Lun i ustade.

– Možda... Primate ipak jedan savet – odvrati detektiv i sam ustajući. – Ostavite da KK, tako skraćeno nazivamo Kena Klarka, ja i drugi ljudi »od zanata«, tražimo konce koji vode do glavnog vampira. Vi se sklonite s vašom lepom verenicom i živite kao i do sada.

– Ja mu se pridružujem u mišljenju, jer sam prvi put od njega čuo nešto pametno – dodade inspektor KK.

– Bili ste vrlo ljubazni – reče Lun. – Biće mi mило ako vama dvojici lično budemo od ikakve koristi.

– Eto šta je razuman čovek. Sad mi je lako. Razumeće me u svemu – nastavi inspektor KK i lukavo se nasmeši. – Onda mi pokažite dokumente o identitetu.

– Onda položimo svi karte na sto – odvrati Lun i stavi ruku u unutrašnji džep.

Inspektor i detektiv staviše zaista na sto svoje karte Lun spusti svoj pasoš pred njih i pogleda policijsku i detektivsku kartu ove dvojice. Klark je prelistavao Lunov pasoš, a detektiv je zavirivao preko njegovog ramena.

– Mnogo ste putovali. Bili ste dugo u Evropi... O, pa vi ste ne-

давно doputovali... I odmah ste »uzjahali đavola«... – isprekidano je govorio inspektor.

– Bolje kaži da bi hteli da uzjašu »vampira«. Čudan neki momak. Biće mi žao kad saznam da je od njega ostala samo gomilica otpadaka – dodade detektiv Voters.

– S čim se poklapaju ovi datumi vašeg boravka u evropskim zemljama? – cinično upita inspektor.

– Uvek su oko kongresa i skupova lekara, ili medicinskih naučnih dogovora – tobože srdačno odgovori Lun.

Znao je da će inspektor proveravati podatke iz pasoša, ali je znao i zašto je tako izradio svoj pasoš. KK će se uveriti u tačnost odgovora Sida Kihona, kojega više neće biti, bar ne pod ovim imenom i u ulozi crnačkog naučnika medicine.

Džejn beše u torbici našla svoj pasoš, ali inspektor se samo galantno nakloni.

– Grubo se šalimo samo s muškarcima – reče zatim.

Stavi ruku u džep i izvuče svežanj tankog papira. Pruži ga Lunu i dodade:

– Kopija sabranih podataka za ličnu upotrebu. Nije potpisano i ne možete ih iskoristiti drugačije nego da nešto saznate.

Lun uze papire i stavi ih u džep. Shvati da su inspektor i detektiv stvarno demoralisani u svojim nastojanjima. Suviše je bio jak protivnik s kojim je trebalo da se rvu. Inspektorov izveštaj bio je, u stvari, neka vrsta propagandnog spisa, kojim je hteo da izazove interesovanje. Što više pogleda bude uprto u zločince, sve teže im je da nesmetano rade. To je Klark znao, a Lun je odmah shvatio. Sve to mu je olakšavalo posao.

– Dakle, u borbu protiv veštica i vampira – zaključí Lun krećući.

Dok su odlazili Klark je gledao za Lunom i Džejn.

– Koliko lepote!... A nekako su mi poznati... Mislio sam da imam

dobro pamćenje – govorio je jedva čujno.

– Zar ne vidiš da si tupav? Ovo ti je najbolji dokaz praznoglavosti. A ja sam ih prepoznao – smejući se reče detektiv Voters.

– Prepoznao?! Lažeš, Konjsko Lice! Hajde, progovori već jednom – odvrati detektiv.

– Eh, jadni KK. Pa to su osobe oko kojih se zapodenula kavga u Harlemu – izvali detektiv.

– To su... Šta kažeš?!... Pa jeste! Gde mi je bila pamet? Oh, oni odlaze!

– Već su otišli.

– Treba da ih zadržimo! Morao si mi reći!

– Zašto. Oni nisu krivi, a ja nisam policijski izveštač – cereći se zaključio detektiv Voters.

– Ali tamo je bilo mrtvih... Izdat je nalog da se svi sa fotografije pronađu – nastavi inspektor ljutito.

– I traže samo Crnce. A sam si video da je taj stasiti momak lekar od vrednosti. Jasno je da su beli mangupi izazivali videvši gospođicu Slej. Pustimo ih na miru – objasni detektiv.

– Voters! Ti ne poštuješ vlast i zakone.

– Klark! A ti na čudan način predstavljaš vlast i zakone... Ali šta ja tu dangubim? Grlo mi je suvo. Treba naći bocu pića i naliti se do guše.

– E neću dozvoliti da sam popiješ celu bocu. Treba nastaviti istragu. Ti si za to plaćen – gundao je inspektor.

Onako glomazni odgegaše se kroz sobu crvenokose Linde Ston. Obojica pokušашe da je pomiluju, ali ona vešto izbeže i iz ugla doviknu:

– Šta lovite, momci? Zar vam nije posao da nadete jadnog Filipa Berča?

– Ako ga nademo iseckanog, koji deo želite za sebe? – prostački se šalio Voters.

Devojka razrogači oči i pokri usta šakom.

– Konjsko Lice izvaljuje gluposti. Naći ćemo ga celog i predati vam ga sa svim što ima, uključujući perje brade i brkova – »uteši« je inspektor Klark zatvarajući vrata.

Lun i Džejn behu pronašli tihu ulicu i miran hladovit lokal. Naručioše kafe i Lun uključio prijemnik. Čuo je kako Makferson zadirkuje Brendu:

– Već se primećuje kako menjaš boju, draga. Za dan dva i pored sebe ću imati pravu sočnu breskvu.

– Misliš na to što sam okrugla, je li crni medvede? I ti ćeš postati beli medved. Ionako imaš dosta belih u toj tvojoj kosurdi – vraćala mu je Brenda.

Lun im se javi i reče da će sa Džejn posetiti izvesnog doktora Melvina Geštajna.

Pola sata kasnije sedošu u automobil i krenuše ka Menhetnu. Doktor Geštajn je stanovao blizu Bruklinskog mosta. Uzalud su pokušavali da prodru do Dr Geštajna. On je primao samo najavljene i poznate. Vratar preporučio da pišu na doktorovu adresu, pa će dobiti odgovor. A vratar je imao pogled zlog buldoga i ispupčenje pod levim pazuhom. Dakle, dr Geštajn je bio okružen revolverašima.

Već na prvom koraku potvrdilo se ono što je o vlasniku banke krvi pisalo u inspektorovim razmatranjima. Dr Melvin Geštajn živeo je na način vrlo sličan načinu življenja gangsterskih vođa. Lun je prosto instinktom osećao da se iza tog imena krije čovek u čiji život treba da zaviri.

– Ali mi moramo videti dr Geštajna – reče Lun vrataru. – Obavestite ga da ga traži doktor Kihon. Nudim obaveštenja od najveće važnosti za gospodina Geštajna.

– Rekao sam da mu pišete – grubo odvrati vratar.

Lun se neprimetno osvrnu, a onda iznenada udari vratara iz sve snage. Čovek se zanese i klonu. Iz

hola odmah dotrčase dva čoveka s revolverima u rukama. Lun dade znak Džejn da se ukloni, a on pođe pravo k njima.

— Usudio si se da udariš Kliva, prijavljuje Crnjo! — viknu jedan od pri-
došlih.

— Polako momci. Moram da vidim doktora Geštajna. To je u njegovom interesu — govorio je Lun prilazeći sve bliže. — Evo objašnjenja.

Zatim pruži ruku u kojoj je bio ružičasti koverat.

— Ne prilazi! — viknu naoružani čuvar. — Baci koverat i podigni ruke.

— Možda bi mogao da uđe. Neka uđe i gospodica. Ionako smo sami ovde — dodade drugi revolveraš cereći se izazovno.

Prvi podiže bačeni koverat i rascepi omot. Nekoliko trenutaka zurio je u beo list papira, a zatim mu ruka klonu i telo se povede u stranu. Drugi revolveraš bio je malo nagnut tako da i sam baci pogled na papir, pa i on klonu. Tela im se sretoše i jedno uz drugo kliznuše na granitni pod, gužvajući svetlosivu debelu i mokru prostirku.

Džejn povuče velika ulazna vrata i okrenu ključ. Bila je uzbuđena događajem. Već gotovo dve godine nije učestvovala u Lunovim poduhvatima, pa je sada posmatrala njegov sigurni nastup kao da ga vidi prvi put.

Dok je on vezivao onesvešćene, kroz njene misli prodoše munjevitom brzinom sećanja na sve ono što je znala o Donaldu Sikertu. Bio je siročić i gangsteri su ga vežbali u svim veštinama borbe. Školovali su ga uz pomoć najskupljih učitelja i sve u nadi da će od njega stvoriti idealnog zločinca. Ali obrazovanje u Lunu razvilo osećanje pravednosti i duboke ljubavi prema ljudima. Istina, ostalo je u njemu i neke čvrstine koja se ukazivala kad je dolazilo do obračuna sa zločincima. Okrenuo se protiv zločina i na tom putu je uporno ostajao, iako

su ga zbog toga progonile policije stotinak država.

Lun i naučnik, bio je neobuzdani avanturista u trenucima kada je osetio blizinu zločinaca. A sada je bio jedan od tih trenutaka. Lun je delovao spontano i neobuzdano, ali sigurno i predviđajući sve opasnosti. Zato je imao spremljen koverat s gasom za uspavljivanje, koji je delovao gotovo trenutno.

— Zanela si se nekakvim mislima — primeti Lun. — Hajde da sklonimo ove momke pa da pogledamo jazbinu.

Prema spoljnom izgledu četrnaestospratne kuće Lun je već bio ocenio da ovo nije glavni ulaz u zgradu. Znao je da se ovde u Njujorku često prave takvi ulazi za jedan ili više spratova, do kojih se nije moglo stići drugim putem.

Iz hola se moglo doći u tri sobe nameštene za dnevni boravak i jednu s neuređenim ležajevima. Tu su bili još samo kupatilo i ostava, a na drugoj strani prostrani lift. Lun ga otvori i primeti da je konstrukcija pomerena ulevo. Zađe s druge strane i otkri uska vrata. Kalauzom ih otključa i ugleda spiralno metalno stepenište, koje je trebalo da posluži samo u nuždi, ako se lift pokvari.

U kabini lifta odmah je zaključio da služi samo za deveti i deseti sprat. Dakle, doktor Geštajn se ugodno smestio i dobro osigurao od neželjenih posetilaca.

Lun i Džejn se popeše liftom i stigoše do devetog sprata, od koga je na deseti, pored lifta vodilo i široko stepenište. Obiđoše prvo holove oba sprata. Ništa se nije čulo. A onda počese da pregledaju luksuzne prostorije. Bilo je tu salona, spavaonica, soba za kartanje, trpezarija i kupatila sa bazenima dugim i deset jardi. Ali trenutno nije bilo nikog.

U sobi s ogromnim pisaćim stolom, skupocenom bibliotekom i telefonima Lun otkri mali televizijski ekran. Uključi ga i pogleda. Na

prvom tasteru skrivena kamera kod ulaza snimala je ulicu i prilaz vratima. Drugi taster je uključivao kameru za hol i unutrašnju stranu vrata, a treći unutrašnjost lifta. Šum sa ulice pri radu prve kamere otkri da posmatrač može čuti i svaku reč onog ko prilazi.

— Naizgled prilično neosvojivo — reče Lun obrativši se Džejn, koja je pregledala biblioteku.

U tom trenutku zazvoni telefon. Lun htede da podigne slušalicu, ali odustade. Tražio je sef, ali ga ne nađe. Služeći se naročitim mehanizmom za otvaranje brava on pregleda fioke stola. Pregledao je beleške, kutije sa skupim cigarama, i mnogobrojne sitnice u stolu, ali ne nađe ništa zanimljivo. Otvori ogromnu kožnu mapu na stolu, ali ni u njoj nije bilo ničeg. On zatraži od Džejn da spusti zavesu i uključi nekakvu džepnu lampicu koja je davala uski trak ljubičastog svetla. Njime je pretraživao podlogu za pisanje u kožnoj mapi. Otkri iskidane delove rečenica, nekoliko brojeva telefona i imena. Prepisa sve što je video. Najduže je stajao i razmišljao kod jedva vidnih oznaka, koje su glasile:

„M. V. novi čovek... Francuskinja... Javiti Parksu... Laboratorija u M. V. da ubrza rad... Ulaz da se zatvori... onaj od interanskog groblja je sigurniji...“

Lun brzo prepisa svaku vidljivu reč. Dopunjavanjem će moći da sazna više. Već sada je bilo očito da su reči bile pisane na malom papiru u obliku podsetnika. Verovatno je listić spaljen, jer ga nije bilo u stolu.

Mali ekran je radio s kamerom za spoljni pogled i Džejn primeti da se jedan automobil zaustavlja.

— Gledaj! — upozori ona Luna.

Iz automobila izađe čovek širokog lica i tanke, brižljivo začesljane kose. Imao je naočari s zlatnim okvirima, od kojih se odbi svetlost. Dva snažna čoveka ga okružiše i dopratiše do kapije.

— Šta će se dogoditi? — upita Džejn.

— Sačekajmo — odgovori Lun gledajući u ekran.

Izgled čoveka se slagao s opisom iz spisa inspektora Klarka. Bio je to doktor Melvin Geštajn. On je samo nekoliko trenutaka čekao pred vratima, a onda se okrenu. Iz kola je dolazila visoka crnka uvijajući bokovima stegnutim u uzanu i kratku suknju. Imala je šta da pokaže. Lun se osmehnu, a Džejn ga uštinu za mišicu.

Dr Geštajn se naglo okrenu i potrča prema ženi. Uze je pod ruku i povuče u velika svetlozelena kola. Telohranitelji ga okružiše. Kola naglo krenuše i nestadoše u pravcu mosta.

— Namirisao je opasnost, lisac — reče Lun i krenu.

On i Džejn strčaše do ulaza u lift i spustiše se u prizemlje. Požuriše ka automobilu, prilično daleko parkiranom, jer je postojala mogućnost da doktor Geštajn podigne zabunu još iz kola,

*

Vozeći se prema Bruklinu, dr Gerštajn je držao slušalicu i nekome naređivao:

— Odmah organizujte hvatanje osoba koje izađu iz mog stana. Neka Franc i Julius pregledaju ulaz i kuću i odmah razviju kontrolne filmove. Moramo znati koje je bio unutra i šta se desilo.

Čuo je odgovor:

— Mislili smo da su ih Kliv i ostali primili. Baš sada izlaze. To su Crnac i Crnkinja. Baš sada izlaze. Momci jure za njima.

— Morate ih uhvatiti. Još u toku noći želim da ih saslušate — zaključujući doktor Geštajn i ljutito spusti slušalicu.

Kola ubrzaše i odjuriše kroz Bruklin.

V

Blizu centra Bruklina Lun zaustavi automobil i parkira ga na jednom slobodnom mestu. Ne izlazeći on uspostavi vezu s Makfersonom i ispriča mu ukratko o potrebi da se ispita nestanak saksofoniste Josa Basijsa.

— Nalaziš se blizu i pokušaj, ali oprezno — reče Lun. — Ja i Džejn ćemo biti na ručku u restoranu hotela »Fenfaks«.

— Tamo ne puštaju Crnce — upade Džejn.

Lun iz sićušnog mikrofona začu smeh Samjuela Makfersona koji, ne prestajući da se cereka, odvrati:

— Tako ti i treba. Ne možeš u restoran belih. Sad znaš kako je meni kad me upozore da potražim drugi lokal.

— Ipak ću sa Džejn ručati u »Fenfaksu«. Valjda nisi zaboravio da mogu i da pobelim? — takođe smejući se odgovori Lun.

Pri tome pruži bočicu tečnosti Džejn da premaže kožu. Obučena u laku haljinu Džejn vrlo brzo premaza sve vidljive delove kože i oni dobiše onu lepu nijansu zbog koje se toliko muče i prže na suncu bele lepotice. Lun i sam podiže rukave košulje, brzo premaza ruke i lice, a zatim i cevanice. Sve vreme je govorio u mikrofonski objašnjavajući Makfersonu kako da istražuje oko nestalog saksofoniste. Baš kad je i Lun sasvim promenio boju kože, Džejn ga gurnu:

— Dvoja kola su nas zaglavila... Dolaze neki ljudi...

Lun je mirno sedeo u kolima i govorio mornaru:

— Izgleda da nas napadaju. Ostaviću uključen mikrofonski. Prati sve što čuješ...

Džejn beše stigla da uključi automat za podizanje svih stakala na

automobilu i sada je videla kako četiri čoveka raspoređena s obe strane kola čudno zure u njih. Jedan opet pogleda broj Lunovih kola i preneraženo viknu:

— To su ta kola.

— Hej vas dvoje! Otvorite! — viknu jedan od napadača.

Lun se smeškao i samo pritisnu sirenu. Nadao se da će tako dozvati policiju i oterati gonioce. Ali oni ostadoše. Od jednih napadačkih kola dotrča vozač noseći dve metalne poluge i dade ih gangsterima, koji polupaše stakla na Lunovom automobilu.

U tom trenutku dotrča jedan policajac i umeša se među napadače. Gurnu Lunovu ruku sa sirene i viknu:

— Jeste li ludi? Izlazite? Šta se ovde događa?

— Kradljivci automobila — odgovori jedan gangster.

— I to Crnci, koji su odjednom pobeleli — dodade drugi i naglo pruži ruku ka Džejn.

Grubim trzajem zdera joj haljinu s leđa, gde se ukaza tamna boja kože. Policajac je zurio u vitka i lepa devojkina leđa a gangster je vukao ostatak haljine s njenih grudi.

— Uklonite ostale, a mi ćemo poći s vama — reče Lun policajcu.

Pri tome je pokušavao da neprijetno gurne ruku u džep, ali jedan gangster beše oslobodio zapor vrata i sada ih naglo otvorio. Drugi mu pomože i oni povukoše Luna toliko da mu se glava nađe napolju. On odlučno pođe rukom u džep, ali ga tada napadač s metalnom polugom udari u potiljak i on izgubi svest. Džejn iskoristi trenutak da jurne iz automobila, ali joj najbliži gangster podmetnu nogu i ona pade.

Podnevna žega je s ulica bila oterala sve šetače i zato se gomila nije skupljala. Gangsteri se osvrnuše i jedan pride policajcu iza leđa. Imao je u ruci onu drugu metalnu po-

lugu. Brzo zamahnu i tresnu njome po policajčevoj glavi. Ovaj se samo ukruti za trenutak. Pre nego što je pao, gangsteri ga gurnuše u Lunov automobil i on pade na pod. Odmah uvukoše onesvešćenog Luna i Džejn.

— Dik! Sedaj za upravljač! — začu se kratko naređenje i jedan gangster posluša.

Prvo krenuše jedna gangsterska kola, zatim Lunova, a onda druga gangsterska. Povorka skrenu ka jugu i uskoro se zaustavi u staroj ulici s drvoredima. Gangsteri vezaše policajca, prevukoše Luna i Džejn u jedan od svojih kola i nastaviše vožnju skrećući prvo k istočnom delu Bruklina, a onda ka severu.

Jedan gangster je vezivao Luna i Džejn, a drugi je pregledao njihove stvari. Nade bočicu s nekom tečnošću i malo posu na devojčina tamna leđa. Koža odmah pobeše.

— Izvrsna stvar! — uskliknu on cereći se i zagledajući drugu bočicu.

Isproba i njeno dejstvo na devojčinoj koži, ali ništa se nije događalo.

— Probaj po njenom licu — posavetova ga drugi.

Odmah zatim, deo devojčinog lica potamne. Gangsterima je bilo jasno da se tako skida neobična šminka s crne lepotice.

— Vidiš li šta sve znaju. A ovaj je i lekar. Putovao je po Evropi — pričao je jedan gangster prelistavajući Lunov pasoš.

— Požurimo, momci. Možda će neko naći ostavljeni automobil s vezanim policajcem, pa ćemo imati poteru na vratu. Možda je zapamtio brojeve naših kola — opomenu ih najstariji zločinac.

— Ne proriči zlo, nego javi rezultat — smejući se reče gangster pokušavajući da neprimetno miluje telo onesvešćene devojke položeno na podu kola.

Kad obema rukama dohvati lepo uobličene i čvrste devojčine grudi, sa kojih beše strgao ostatke odeće,

on oseti kako njeno telo uzdrhta i zgrči se u beznadnom otimanju.

Lun se beše osvestio. Oseti da mu je lice pritisnuto uz rebrastu gumenu podlogu i neprimetno pomeri glavu. Mogao je da vidi samo obnažene grudi voljene devojke i nečije ruke na njima. On još malo pokrenu glavu. Sada je mogao da vidi jednu stranu lica gangstera koji je opipavao Džejn. Lice zločinca je bilo iscereno u odvratnom grču zadovoljstva.

Džejn je bila kao u bunilu. Osećala je da joj je telo izudarano i priklješteno. Polako shvati da je razgolićena i da su nečije ruke na njenim golim grudima. Ona uzdrhta, a onda se zgrči. Bila je nemoćna da se brani. A tada primeti da joj se pored lica pokreće palac podlaca koji je koristio priliku. Ona se usredsredi na taj palac koji joj se ubrzo nade sasvim blizu usta.

Ona naglo zagriže svojim sitnim i ostrim, ali snažnim zubima. Gangster zaurla i pokuša da istrgne ruku, ali devojčini zubi samo probiše do kosti i gotovo odvojiše zgلوب palca. Gangster je urlao i jedva se seti da drugu ruku stegne u pesnicu i njome lupi devojku po glavi. Morao je to da učini još jednom i tek tada devojka klonu. On joj steže donju vilicu i izvuče gotovo prekinuti prst.

Lun beše sve video i samo nemoćno sklopi oči ponosan na svoju Džejn. Čuo je kako se gangsteri smeju nastradalom zločincu. Bili su shvatili šta je on radio s onesvešćenom devojkom i jedan od njih ga je zadirkivao:

— Crna je vatrena! Ne stavlja prste u vatru. Jesi li se opekao?

— Odgrizla mi je prst. Ubiću je, gaduru. — psovao je povređeni.

— Prvo da je predamo šefu, a posle je izmoli za sebe, pa joj se osveti. Ili dovedi dve druge, pa će ti je ustupiti. Posao neće biti loš — podmevao mu se vozač.

— Slušaj, Dik! Preteruješ! Jednom ćeš me suviše naljutiti — odvrati

povređeni i preko sedišta pruži ruku u kasetu automobila da nađe zavoj za prst koji je krvario.

Njihovu prepirku prekide najstariji gangster i zaključa:

— Stigli smo. Obidi oko kapele i skreni pored groblja.

— Ne volim ovaj kraj. Uvek se teško snalazim u ulicama Midl Vilidža — reče vozač.

Lun iskoristi priliku i, plašeći se da Makferson neće čuti razgovor zbog zvrjanja motora, javi se rečima:

— Hej otmičari! Zar smo već na groblju u Midl Vilidžu?

— Osvestio si se, crnjo? — upita gangster iznad njega.

— Jesam i gušim se ovako sabijen na podu automobila. Ugušiće se i Džozefina — odazva se Lun.

Gangsteri se nasmejaše.

— Pravo je uživanje ovo sada. Zakukaćeš tek kad stignemo — reče jedan gangster.

Kola usporiše i poskočiše kao preko nekog praga, a onda se nagnuše napred, po čemu Lun zaključa da se spuštaju niz rebrastu podlogu.

Propadamo li u zemlju? — upita Lun.

Niko mu nije odgovorio.

— Obišli smo kapelu groblja kod Midl Vilidža i pored groblja stigli do neke kapije, koja ima prag, a sada se spuštamo niz neki strmi ulaz s rebrastom podlogom. To je da čovek umre od straha — nastavi Lun.

— Umukni! — prodéra se gangster iznad njega.

— Hoću da znam ko me je oteo i kuda me vodite — odvrati Lun tobože preplašeno.

— Ni mi to ne znamo. Šef nas je gurnuo za vama. A sada umukni, ili ću te tresnuti po glavurdi — pripreti gangster.

Kola se zaustaviše i gangsteri izvukoše prvo onesvešćenu Džejn, a zatim Luna. Bili su u nekakvom suterenskom skladištu osvetljenom prašnjavim sijalicama. Lun je ra-

doznalo gledao oko sebe. Pod samim plafonom videli su se uski otvori zastakljeni armiranim i prašnjavim staklom. Na jednom mestu staklo je bilo okrnjeno i kroz njega se video krov neke stare i vrlo uske zgrade. Lun glasno reče:

— Ljudi, pa odavde se samo komadić neba vidi. Tamo je krov vrlo uske stare zgrade sa tačno sedam dimnjaka, a samo iz dva krajnja izlazi dim. Zašto ste nas doveli u ovo veliko suterensko skladište?

— Doktor je lud! Tresni ga po glavurdi — ljutito reče jedan od gangstera.

— Umukni, crni inače ću od tvoje njuške napraviti pravu ruinu — zapreti drugi.

— Ali ja sam samo rekao... Vidim zadnju nižu stranu uske kuće, a dimnjak na levom kraju je okrnjen pri dnu, baš na našoj strani. Mogao bi da se sruši — nastavi Lun trudeći se da Makferson čuje detaljnije podatke o jedinom vidljivom objektu po kome je Lun mogao da se orijentiše.

Jedan gangster ga odvuče u ugao prostorijske i gurnu pored velikog praznog sanduka.

— Odavde ništa ne vidim — reče Lun s čudno nevinim izrazom na licu.

— On je pomerio pameću — zaključa jedan gangster i priključa se trojici novopridošlih iz drugog automobila.

Svi se okupiše oko Džejn, koja je ležala na prašnjavom betonskom podu. Jedan gangster izvadi pljosnatu metalnu bocu s nekim pićem i popraska devojkicu po licu, a zatim joj rastvori usne i nali malo tečnosti u usta. Ona se osvesti unezvereno se osvrćući. Ugleda Luna vezanog i gurnutog pored udaljenog sanduka.

— Side! — viknu ona i pokuša da ustane.

Jedan gangster joj pomože i pri tome lukavo otrže ostatke haljine s njenog tela. Ona opet pade na kolena i pokri rukama golo telo.

— Ustani, ili ćemo ti skinuti i taj poslednji komadić odeće — reče jedan gangster i malo joj se približi.

— Stojte! — Viknu Lun. — Stanite i ostavite je na miru. Morate je ostaviti na miru. Svi stojte mirno.

Glas mu je bio čudno sugestivn i oni su ga nehotično svi gledali. Osećali su da ga moraju poslušati. Bili su to ljudi navikli da slušaju svoje šefove, ljudi s bezbroj poroka i baš zato neotporni na uticaj nečije snažne volje. Već se stvarala mogućnost da ih Lun hipnotiše dok su tako u grupi.

— Pridite bliže... Pridite... Gledajte me u oči... Sada ćete saznati ono što morate da poslušate... Vi ćete poslušati — govorio je Lun sada već smirenim i monotonim glasom.

Sa sugestivnog naređivanja prelazio je na hipnozu. Gangsteri su nesvesno prilazili bliže da bolje vide tog čudnog Crnca. Rađala se velika nada.

Ali tada se opet otvoriše velika vrata skladišta i niz strmi ulaz od rebrastog betona spustiše se velika i luksuzna bolnička mrtvačka kola s pozlaćenim ukrasima nad prostranim odeljkom za mrtvački sanduk.

Vozač i još jedan čovek iskočiše.

— Došli smo da ih preuzmemo — reče vozač.

Lun je zurio u automobil koji je rušio sve nade stvorene obaveštenjima datim Makfersonu. Trebalo je početi ponovo.

— To su kola za prevoz mrtvac a sa oznakom države Njujork i brojem na kojem sam jednom dobio na lutriji. Pa to je broj devedeset tri, osamdeset jedan, četrdeset šest! Zar ne Džozefina, dobili smo na broj dvadeset tri, osamdeset jedan, četrdeset šest, odnosno devetstotridesetosam hiljada stočetrdesetšest — počeo Lun razgovetno da ponavlja broj mrtvačkih kola.

— On je malo šenuo — reče jedan od prisutnih gangstera. Malopre je čudno vikao...

— Odmah ćemo ga smiriti — reče pridošli pratilac vozača mrtvačkih kola i pride Lunu.

Iz džepa izvadi metalnu kutiju sa špricom za injekcije. Postavi iglu i odlomi vrh staklene ampule. Vičnim pokretima napuni špric i kroz tkaninu na Lunovoj mišici zabode iglu. Ušprica pola količine i pride devojci. Džejn pokuša da moli, jer je znala da opiranje ne pomaže, ali zločinac samo dade znak vozaču. Ovaj obuhvati devojk u preko ruku i steže je tako da nije mogla da se otima. Zločinac zabode iglu u njenu golu mišicu i grubo pritisnu osovinu klipa na špricu.

Džejn je još nekoliko trenutaka bila pri svesti gledajući Luna koji beše sklopio oči. A tada i njeno telo klonu.

Kako je bio blizu groblja u Midl Vilidžu, Makferson je išao polako da ne izgubi ni reč od onog što Lun poručuje svojim mikro-odašiljačem. Brenda ga je zabrinuto gledala. U predasima on joj je objašnjavao šta se događa. U jednom trenutku Makferson zastade i lice mu se zgrči.

— Odvode ih mrtvačkim kolima — šapnu preneraženo.

Slušao je još neko vreme, a zatim mu ruka klonu.

— Stigao je samo da nam javi broj mrtvačkih kola... Onda su ga nekako ućutkali — zaključio snuždeno.

Ali to stanje nije dugo trajalo. Makfersonovo lice poprimi tvrd i odlučan izraz. Glavom dade znak Brendi da dalje traže onu kuću s dimnjacima koje im je Lun opisao. Bio je to mučan posao i na momente su njih dvoje izgledali kao par poluludih nesrećnika. Obiđoše kapelu i groblje nekoliko puta. Zavrivali su u kapije i pobočne ulice, ali sve je bilo uzalud. Prva uskliknu Brenda.

— Gledaj! Sedam dimnjaka na

uskom iskošenom krovu. Dva se dime.

Mornar pogleda zgradu, odmeri pravac i povuče Brendu za ruku.

— Tamo... Gledaj! Široki ulaz u suteran prizemne zgrade uz zaštitni zid prema ulici — dodade uzbuđeno. — Spremi se da navalimo.

U tom momentu iz kapije izadoše mrtvačka kola i polako skrenuše ka uglu sledeće ulice. Makferson odlučno poteže revolver i zapuca. Gadao je gume i njegov »džepni top« je grmeo u tišini vrelog popodneva.

Automobil se zanese i lako udari o visoki ivičnjak trotoara, a zatim okrznu nekakav drveni kiosk, koji se lako nagnu. Konačno se zaustavi uklješten između metalnog stuba i jednih kola. Iz mrtvačkog automobila istrčаше vozač i pratilac i baciše se u zaklon iza parkiranih kola. Odatle otvoriše vatru iz revolve-
vera.

Makferson i Brenda se nadoše između skladišta, čija vrata se naglo otvoriše da propuste prva gangsterska kola. Mornar povuče Brendu ka jednom otvorenom ulazu i viknu da nadjača pucnjavu:

— Udri po grobarima, draga morska lastavice. Ja ću da počastim goste.

On brzo izvadi tvrdi kutiju za cigare i otuda izvadi jednu »havanu«. Bila je to jedna od onih snažnih razornih bombi, koje je izrađivao Lun za naročite prilike. Mornar je nosio četiri komada u dugoj kutiji. Odgrize vrh jednoj, čime aktivira upaljač, a zatim je baci na kola, koja su stizala i za koji trenutak bi gangsteri u njima imali mornara i Brendu na nišanu.

Granata zagrme i kola se prevrnuše, a zatim zapališe. Za njima su stizala i druga kola. Makferson ih počasti novom »cigarom«, koja tresnu malo ispred kola i raznese im prednji deo. Dva gangstera iskočiše i pokušаше da se zaklone.

— Pacovi napuštaju potonuli

brod — uzviknu Samjuel Makferson i opali samo dva puta.

Oba gangstera se sručiše na pločnik smrtno pogodeni. Mornar brzo napuni svoj starinski kolt i okrenu se ka Brendi.

— Još pucaju? — upita kao da ne vidi šta se događa.

— Jednog sam smirila, a drugi...

— odvrati Brenda i u istom trenutku se uhvati za desno rame.

Beše je pogodio kuršum zločinca. Makferson steže zube i osmotri. Iza jednog točka automobila primeti nogu gangstera i brzo opali tri puta. Videlo se kako se cipela na gangsterovoj nozi prosto rascveta. Zločinac urliknu i otkri levo rame. Makferson ponovo opali i pogodi. Video je kako se celo zločinčevo telo opruži. Za svaki slučaj on opali još dva puta. Zatim se okrenu Brendi.

— Jesi li teško ranjena? Možeš li sama? — upita.

— Ne, dragi! Ti ćeš me poneti na rukama. Budi nežan — odvrati Brenda brišući znoj s punačkog okruglog lica.

Makferson zaista htjede da je ponese i odustade tek kad se ona zakikota i dodade:

— Da ti utovar ne bude suviše težak, dragi? Može ti brod otići na dno. Šta gledaš, medvede? Požuri!

Ona prva potrča ka mrtvačkim kolima, a Makferson je prestiže i grozničavo otvori zadnja vrata. Na podu odeljka za mrtvačke sanduke dva tela su bila prekrivena širokim svetlosivim pokrivačem. Mornar ga strže i ugleda bleđa i nepokretna lica Luna i Džein. Htede da ih izvuče, ali tada se začu zavijanje sirena policijskih kola. Bilo ih je dvojica i dolazili su sa obe strane.

— Sklonimo se! — viknu Brenda.

U tom momentu iz skladišta zaprašta mašinska puška na policijski automobil. Policajci odgovoriše paljbom. Taj trenutak Makferson i Brenda iskoristiše i jurnuše u jedan hodnik. Njime stigoše u dvori-

šte ograđeno visokom drvenom ogradom i zasaden cvećem, između kojega je bio uredno pokošen travnjak. U uglu dvorišta videla se motorna kosačica.

Makferson osmotri ogradu, koju je bilo nemoguće preskočiti. Brenda se osvrtala i vide nekoliko ljudi kako gledaju s prozora. Izgledalo je da su u klopci.

— Idimo nazad u hodnik! — viknu Brenda znajući da je nemoguće preskočiti ogradu.

— Za mnom! — pozva Makferson uzimajući najmanje dvesta funti tešku kosačicu.

Diže je visoko nad glavom i zalete se ka ogradi. Baci kosačicu ravno u ogradu. Začu se prasak i kosačica prolete kroz polomljene daske ograde. Ostade priličan otvor, kroz koji se njih dvoje provukoše. Nadoše se u dvorištu velike garaže, koja je bila puna automobila. Jedan mehaničar je baš osluškivao rad motora automobila spuštenog sa velike pneumatičke dizalice. Makferson dotrča do automobila i odmah sede za upravljač.

— Šta to radite?! — viknu mehaničar.

Makferson mu pokaza svoj glomazni kolt.

— Hoćeš li da pomirišeš? Baš su neki oduševljeno polegali po zemlji mirišući ovaj cvetić — reče zatim čekajući da s druge strane sedne Brenda.

Mehaničar se odmače. Motor je radio i Makferson uključi pogon. Poveze prema izlazu, gde se gotovo sudari sa jednim automobilom. Vozач tih kola počeo da psuje preteći, ali Makferson se samo nasmeja i izjuri na ulicu. Vešto izbeže sudar s još jednim kolima i skrenu u prvu ulicu levo. Vozio je vratolomnom brzinom prema Ridžvudu. Pred njima se ukaza staro bruklinsko groblje skriveno među bokorima drveća.

Na jednom skrovitom mestu Makferson zaustavi i pogleda Brendinu ranu.

— Kako si, devojčice? — upita odahnuvši.

— Nije mi ništa. Ruka mi je malo utrnula, ali je najgore što mi je haljina sva u krvi — odgovori Brenda.

Makferson zagleda ranu, koja nije bila baš naivna. Kuršum je izgleda bio zakačio kost baš uz sam zglob. On zubima otkinu deo svoje košulje pa njime zavi Brendinu ranu. Pri tome reče:

— Sada nas već traži policija celog grada, jer je mehaničar digao uzbunu. A traže nas i oni tamo oko Luna.

— Ne mogu ovako krvava na ulicu — reče Brenda.

— Otrčaću da negde kupim kakvu haljinu — predloži Makferson.

— Teško ćeš naći pogodnu za moje vitko telo — odvrati Brenda i pokrenu svoje zamašne obline.

— Tražiću nešto pleteno, što se rasteže — odgovori Makferson tobože mereći širinu njenih grudi.

Brenda ga lupi po nadlanici.

— Odlazi već jednom! — podviknu jedva skrivajući osmeh.

Mornar otrča. Dugo je tražio kakvu trgovinu otvorenu u to doba. Ipak nađe odevni magazin u kome se pored obične rasprodavala i demodirana odeća. Nađe malo predugu, ali široku suknju i ružičastu pletenu bluzu. Kupi ih i požuri nazad.

Brenda se presvuče gundajući nešto na račun njegovog ukusa.

— Ta bluza ističe tvoj divni stas. Lepša si od »Kvin Meri« — reče on u svoju odbranu.

— Kraljica Meri nije bila... A ti misliš na brod! Morže jedan, trapa-vi! Kako te samo podnosim takvog?! — odvrati Brenda osmatrajući dokle seže porub njene suknje.

Htede da protestuje, ali Makferson je već kretao. Uze je pod ruku i njih dvoje zadoše u usku aleju starog groblja. Oboje su ćutali, jer šale nisu mogle da rasteraju zabrinutost zbog Luna i Džejn.

— Bili su tako bleđi... Ako su ubili Luna i Džejn... Kukaće svi zločinci Njujorka i žaliti što su podigli ruku na njih — gundao je Makfer-son.

— I ti si bleđ, a nisi mrtav — te-šila ga je Brenda.

— Ja bleđ?! Šta ti je, devojčice? Ti si bleđa zbog rane i gubitka krvi, ali ja... — odvrati Makfer-son.

Tek tada mu sinu misao.

— Pa mi smo primali one Lunove smicalice. Sigurno je počelo da de-luje — reče zatim i zastade.

Osmotri Brendu i opipa svoje lice.

— Stvarno imaš drugu boju. Me-njaš se — složi se Brenda.

— Požurimo ka stanu — dodade Makfer-son kad se nadoše na ivici groblja.

Nadoše taksi i uputiše se k svom stanu. Tamo Makfer-son htede da pozove lekara, ali Brenda odlučno odbi.

— Svi listovi će doneti naš opis, a lekar će brzo shvatiti šta treba da učini. Nas dvoje znamo o ranama toliko da tu sitnicu sredimo — zak-ljuči ona svlačeći bluzu kroz koju je već probijala krv.

Makfer-son dade jak koktel Brendi, a zatim pronade zavoje i lekove, pa poče da čisti ranu i pravi novi zavoj. Rame joj je bilo oteklo i Brenda je hrabro trpela bolove.

Pred veče Makfer-son izade na ulicu i kupi večernja izdanja no-vina. Nađe senzacionalnu vest o mrtvim gangsterima i dvoje ones-vešćenih. Onako glomazan poskaki-vao je od radosti čitajući da su dok-tor Sid Kihon i izvesna Džozefina Slej omamljeni nekim sredstvom, ali nepovređeni, ako se izuzmu manje ogrebotine i modrice.

Makfer-sona začudi nastavak ve-sti, koji je glasio:

... Gangsterski napad je usledio iz starog skladišta, koje se uskoro našlo u plamenu. U zadnjem delu skladišta otkriveni su ostaci ur-eđaja nekakve laboratorije, koji se

sada ispituju. Postoje nagoveštaji da je to bila jedna od tajnih labora-torija za uzimanje i preradu krvi. Istragu vodi inspektor FBI Ken Klark. Popularni KK je već bio sus-reo doktora Kihona, ali u interesu istrage nije dao nikakvu izjavu.

— Čitaj ovo, bebice! — radosno uzviknu Makfer-son i leže pored Brende.

— Vest je divna — uzviknu Brenda pošto pročita članak. — Hej, šta to činiš?!

Makfer-son je milovao njene ve-like grudi skinuvši čaršav s njenog tela.

— Ovde je tako toplo, zar ne, draga? — šaputao je prelazeći dla-nom preko njenog čvrstog i širokog trbuha.

— Tako ti postupaš s ranjenom ženom... Mislim da ta rana ipak nije ništa... Više me i ne boli... Dragi... Kakve je boje moja koža? — šaputala je raznežena Brenda.

— Pri ovom slabom svetlu je još mrka... Poslednja prilika da polju-bim crnu lepoticu — odgovori Mak-fer-son.

— Budi nežan... dragi... Tako si nežan... — šaputala je Brenda.

Posle strepnji i uzbuđenja toga dana, ljubavni zagrljaj je bio pravi lek za ova dva bića. Za časak su ne-stale sve brige i sva ogorčenja. Ži-vot im se ukazivao kao nešto zbog čega se vredi pomučiti.

VI

Bojd Nikerson je uzalud pokuša-vao da sakrije svoje brige i rdavo raspoloženje. Idi Anželven nije mo-glo da izmakne to što ga je sada če-sto zaticala zamišljenog. Svaki put kad bi ona iz grada, ili čak i iz kuhi-nje malog stana uz obalu Ist Rivera, ušla u njegovu sobu, Bojd se trzao kao da nešto isčekuje.

Jednom ga je pitala:

— Nisam li ja možda, razlog tvo-jih briga?

— O, ne Idanž! Ti si divna... Tako... Ponekad razmišljam kako da se sredimo — odgovorio je silom se smešeći.

Počinjalo je da mu smeta i to što ga ona pronicljivo posmatra i ne prestaje da to čini. On bi je već napustio da je to bila neka druga žena. Ali prvi put je voleo, a Idanž se svim silama trudila da to zasluži. Pored toga ona ovde nije imala nikog, niti nade da se izdržava poštenim radom. Veliki varalica Nik je sada osećao da bi počinio zločin ako je ostavi. Ljubav usamljenog je činila svoje.

Novca su imali i napretek, ali baš to je bio razlog Bojdovih briga. Taj novac je on krvavo zarađivao u punom smislu te reči. Znao je da se sa tog puta jednog dana ide pravo na električnu stolicu, ili u gasnu komoru, već prema tome gde mu bude suđeno.

Proklinjao je čas kad je sreo bivšeg poručnika Parksa. Ražalovani poručnik ga je odmah uvrstio u grupu prvoga reda. Poverio mu je istinu o otmici novinara Filipa Berča.

— Mleveno meso od tog koštunjavog čupavca neće vredeti mnogo — rekao je Parks smejući se svojim nervoznim smehom. — Sam saksofonista vredi dvostruko.

Nikerson je znao da su obe otmiče delo Parksove bande. Već je i sam učestvovao u hvatanju tri strana mornara. Te večeri su Parks i ostali mislili da će tuđi mornari s broda pod zastavom Venecuele biti lak plen. Ali neočekivano jedan od njih je potegao nož i zario ga u trbuh Denija Kvintona.

Nikerson se našao u automobilu kojim su prevezli ranjenog gangstera.

— Ostavite me ovde — molio je Kvinton. — Zar vam nisam bio veran? Poručniče Parks... jednom sam ti spasao život...

— Ućuti, Deni! — odvratio je Parks smrknuto.

— Neću da ućutim... Pustite me u neku bolnicu. Izlećiće me tamo... — mucao je Kvinton.

— A policija? — upita Parks.

— Ništa neću reći!... Nikada živom neće izvući ni reč — uveravao ih je Kvinton.

— Lećiće te naši — reče Parks.

— Ali ja hoću da živim... Tamo će mi uzeti ostatak krvi i rastaviti telo na komadiće — kukao je Kvinton.

— Pričaš gluposti! — izderao se Parks.

— Znam... Video sam šta se dogodilo s Barluom... Gde mu je telo?... A bio nam je drug — cvilio je Kvinton.

Parks je ćutao, a Kvinton se obrati Nikersonu:

— Beži bar ti, Bojde!... Beži što dalje od ovih vampira, koji ubijaju ljude da bih prodali iseckane i prerađene kao svinju i kobasice... Ti si još čitav, Bojde... Ako te rane, ideš na klanicu...

Tada ga je Parks udario drškom revolvera. Te večeri je Nikerson video kako su kod groblja u Midl Vili-džu, u starom slagalištu predali onesvešćenog i smrtno ranjenog Kvintona. Pridružili su ga onesvešćenim mornarima.

Jednom prilikom Nikerson je upitao Brajsa Dobina, jednog od Parksonovih momaka, da li je istina ono o ubijanju ljudi zbog njihove krvi i delova tela.

— Zaveži, jadna budalo! — odvratio je Dobin. — Sada ću ti reći istinu i više nikada ništa ne pitaj. Oni koje uhvatimo zauvek nestaju. Njihova krv se prodaje. Njihovo telo se krčmi kao pečenje na seoskoj svadbi, ali niko ne zna otkuda potiče. Ako nekog od nas teže rani policija ili žrtva, jednostavno nas gurnu pod mašine i »prerade«. Ako čujem da si ovo prepričavao, pucaću ti jedne noći u leđa.

Nikerson nije sumnjao u to da bi Brajs ostvario pretnju. Zvali su ga »dželat vazdušne konjice«, jer je pri-

padao jedinicama koje su se prebacivale helikopterima. Dobin je bio vojnik i po naređenju svojih oficira obavljao je posao dželata zarobljenika.

Toga jutra Dobin je navratio da pozove Nikersona i rekao mu da će naveče imati važan »posao«.

— O čemu se radi? — upita Nikerson.

— Pročitaj ovde. Ovo dvoje iz bolnice u Bruklinu — odgovori Dobin i pruži mu novine.

Tamo je pisalo o dvoje ljudi iznetih iz mrtvačkih kola, ali nigde se nije spominjala bolnica u Bruklinu. Nikerson zaključio da je Parks dobio posebno obaveštenje.

— Da ih likvidiramo? — upita Nikerson.

— Žive da odnesemo. Samo žive... Takvo je naređenje, mladiću — odgovori Dobin i odgega napolje.

Pošto se nade sam, Nikerson počeo da razmišlja da li da beži. Bežao je preko cele Zemljine kugle i dalje se nema kuda. Znao je da će ga Parks i njegove gazde svakako jednom naći. A ostati značilo je neprekidni strah, istina uz dosta novca. Možda će se ukazati neka mogućnost da bez svađe ostavi družinu užasa.

Za to vreme Parks se znojio pred čovekom koga je znao samo pod nadimkom Pukovnik. Bio je to celav čovek tanke i rumene kože i malo obešenih obraza oko nakrivog nosa. Elegantno obučen, hladan i sumnjičav, Pukovnik je bio šef od koga je Parks primao sva naređenja pri ličnim susretima, ili preko nekoliko vešto razrađenih sistema radio-šifara i telefonskih poruka. Sada je Pukovnik brižljivo razgledao svoje zanoktice i govorio:

— Moramo proveriti sve ljude. Uključio si tog Nikersona, koji je došao iz Evrope. Nije li on nečiji agent?

— Ali ja ga znam iz rata... Bio sam s njim... On je čovek za nas — branio se Parks.

— Večeras ćete ga proveriti. Naredite da puca u policajca. Ako se bude kolebao... Znaš onda šta s njim — nastavi Pukovnik.

— Sve ćemo urediti. U bolnici ima dva poznanika, koji će pomoći. Iznećemo ih kroz hodnik ka mrtvačnici. Odatle neće biti teško — živnu Parks.

— Osmotrio sam malo tu Francuskinju — nastavi Pukovnik. — Predaćete mi je u skloništu na Preknes Bruku.

— Znači, Nikerson je suviše sumnjiv? — nasmeši se Parks.

— Vi ste vrlo sposobni, poručniče — pohvali ga Pukovnik i ustade. — Bilo bi dobro da što pre vidim tu Idanž.

Oči mu se smanjiše od bezglasnog smeha. Samo su mu se ramena potresla i opušteni obrazi zaigrali.

Inspektor Ken Klark je sedeo u polumračnoj sobi, jer su zavesе bile navučene da zaštite od vrućine. On opet uključi stonu lampu i razgleda fotografije. Nije bilo sumnje, bile su to iste osobe. Na fotografiji se jasno videlo da su to dvoje imali sasvim crnu kožu. Ali tajno snimljena fotografija iz bolnice je pokazivala nešto sasvim drugo. A priloženi deo lekarskog izveštaja je glasio:

«... Sigurno je da koža doktora Kihona i gospodice Sid naglo gubi pigment i menja boju. Upotrebom rastvarača i više reagenasa utvrdili smo da lekar i devojka nisu bili obojili svoju kožu. Ona je bez sumnje bila crna. A sada naglo menja boju i pokazuje da će postati normalno bela. Da li je to slučajna posledica sredstava za uspavljivanje, ili nečeg drugog, treba ispitati. Otkrili smo i to da boja lekarevih očiju postaje tamnoplava, slično boji kaljenog metala. Mikroskopskim pregledom utvrđeno je da de-

vojka ima prirodno plavu boju kose, ali njene oči su crne. Dalja ispitivanja slede u okviru lečenja.

Inspektor je zamišljeno beležio:

»Crnac, lekar, učestvovao u sukobu protivu belaca... Traži Berča, napadnut i onesvešćen... Mrtvačka kola... požar u laboratoriji... nema traga licima koja su tamo radila...«

Inspektor Klark pozva dva svoja pomoćnika i objasni:

— Večeras ćemo ići u bolnicu. Doktor Kihon i njegova lepa verenica izigravaju bolesnike, a pregledom je ustanovljeno da su sasvim zdravi. Doktor je imao sićušni radio-uređaj nepoznatog porekla. Isti takav našli smo u postavi devojčine torbe. To su vrlo zagonetne ličnosti. Večeras ćemo ih saslušati i prebaciti u istražni zatvor.

Za to vreme Lun je tražio izlaz iz mučne situacije. Dozvolili su mu da na časak poseti Džejn u susednoj sobi, ali to je bilo sve. Pred vratima su bili policajci, a Lun nije imao ni odelo. Sve mu je bilo oduzeto i razmišljao je da li je policija otkrila sićušni radio-uređaj, sadržaj kutije s tobožnjim cigarama i gasne razervoire u petama njegovih cipela i u delovima odela. Da je imao svoje odelo, našlo bi se jedno od nekoliko čudnih sredstava. Ali ovako, ostale su mu samo gole šake, koje istina, nisu bile za potcenjivanje, ali ni dovoljne u ovakvim prilikama.

Sam bi možda uspeo da umakne kroz prozor, iako se nalazio u bolničkoj sobi na devetom spratu. Ali kako da oslobodi Džejn?

Konačno odluči da zatraži prebacivanje u zatvor, pod izgovorom da mu preti opasnost. Zahtevaće da sa njim bude i Džejn i obećati da će govoriti o svemu. Ako dobije svoje odelo, naći će u njemu bar nešto od neobičnog oružja. Dalje je razmišljao šta li se dogodilo s Makfersonom. Policajci mu nisu dozvolili da čita novine, niti da dobije radio-prijemnik, tobože, po zahtevu lekara.

Lun se ganuto osmehnu na pomisao gde li je sada mornar sa svojom gojaznom i veselom Brendom i kako se njih dvoje snalaze u ulozi belaca.

Da su bili u Londonu, Makferson bi se lakše snašao. Ali ovde... Suviše je sve novo i zamršeno za Makfersona. Lun se nije nadao pomoći s te strane, ali se tešio time da će se Sam snaći bar toliko da sačuva sebe i Brendu.

Ali Samuel Makferson nije mislio o sebi. Bio je već ujutro načisto s tim da sada može »proći« kao belac. Dugo se kupao u nadi da će i to pomoći. I zaista, pomoglo je da biološki procesi brže teku. Kad je u jedanaest časova izašao, malo napuderisan veštom Brendinom rukom, bio je belac. Poneo je i pasoš na isto ime, ali s drugom fotografijom.

Imao je i plan. Pažljivo čitajući sve novine zaključio je da bi mogao nešto da sazna od privatnog detektiva Votersa, koji je za račun lista tražio nestalog novinara Filipa Berča. Lun ga je u razgovoru radiom bio spomenuo, a Makferson je pratio ceo razgovor u redakciji. Zapamtio je da su 01 Voters i inspektor Ken Klark bili stari poznanici. Zato je već bio našao adresu Votersove agencije na Grin Pointu. Iznajmi snažni automobil i razgleda plan grada, a onda brzo poveze kola ka severu.

Posle neprospavane noći Voters tek beše stigao u svoj biro na prvom spratu stare zgrade prepune nekakvih agencija i trgovačkih biroa. Za razliku od detektiva iz priča, Votersova sekretarica je bila uvenula stara devojka upaljenih očiju i nesigurnog hoda. Ali to joj nije smetalo da bude tačna i da pamti sve podatke koje jednom pročita. Ona je bila Votersova živa arhiva.

Videvši Makfersona, sekretarica mu reče da sačeka i ode u drugu

sobu, gde je radio Voters. Nađe ga kako uzaludno bira neki telefonski broj.

— Ovde je onaj čudni čovek, koga znam kao Crnca s fotografije — reče ona tiho.

— Doktor Kihon? — upita iznenađeno Voters.

— Ne, nije on. Tu je onaj snažni. Onaj što je opisan kao crni tornado. Lomio je vilice i ruke ljudima kao besan bik — objašnjavala je sekretarica još uvek šapatom.

— Pusti ga k meni — zaključí Voters i nehotično opipa revolver u skrivenoj kuburi pod kaišem pantalone.

Makferson uđe, osmehnu se i sede na ponuđenu stolicu. Odmah izvadi svežanj novčanica i reče:

— Imam hiljadu dolara i dajem ih za jedno obaveštenje, ako mi ga možete dati.

— Lepše izgledate tako beli — poče detektiv ne odgovarajući na pitanje.

— O, pa vi ste vrlo upućen čovek. Ovamo s obaveštenjem! — dodade Makferson i baci svežanj novčanica pred detektiva.

Ovaj gurnu novac u fioku stola i kratko reče:

— Bolnica u Bruklinu, deveti sprat, toksikološko odeljenje. Policija čuva doktora Kihona i Džozefinu Slej.

— Hvala vam, gospodine. Ako nešto saznam o Filipu Berču, javiću vam pod hitno — odvrati Makferson i ustade.

Detektiv je čekao neko vreme, a onda pozva inspektora Klarka. Obavesti ga o čudnom gostu i zaključí:

— Verujem da će posetiti bolnicu.

— Nadajmo se — odvrati inspektor.

Iako je bio pojačao stražu u bolnici, inspektor Klark odahnu tek kad pred veče stiže tamo sa svoja dva pomoćnika.

strani i nadsvodenih prolaza ka mrtvačnici i bolničkim skladištima na drugoj. Ovde su jedva dopirali zvuci s ulica velikog grada. Svetla je bilo malo i oko prolaza i na početku parka. U dubini parka vladao je mrak, a senke su se sablasno lelu-jale pod dalekim titrajima svetlosnih reklama, koje su se palile i gasile na dalekim oblakoderima.

To zadnje krilo bruklinske bolnice bilo je meta nekoliko ljudi koji su mu se prikradali s raznih strana.

Grupa koju je vodio propali poručnik Hari Parks i u kojoj su pored Bojda Nikersona i Brajsa Dobina bila još tri naoružana gangstera, čekala je blizu ulaza k mrtvačnici u tri parkirana automobila. Njihov agent iz mrtvačnice trebalo je da im javi kad da napadnu i kuda da neprimećeni uđu.

U isto vreme inspektor Klark s dva svoja pomoćnika razgovarao je s tobožnjim doktorom Kihonom.

Jedini usamljeni bio je Samjuel Makferson. Stajao je pred glavnim ulazom bolnice i razmišljao kako da uđe u zgradu i kako da stigne do svog druga. Nije prvi put bio sam, ali nikada se nije osećao tako zbunjeno. Oko njega je vrveo život džinovskog grada pred njim je bila ogromna bolnica, čiju unutrašnjost nije poznavao, a osećao je težinu svoje odgovornosti. Znao je da postoji opasnost da policija otkrije ko se krije iza imena doktora Kihona, koji je iznenada »postao« belac. Plašio se i pokušaja gangstera da likvidiraju Luna i Džejn, jer to su već pokušali, sigurno ne bez važnog razloga.

Za to vreme Lun je odgovarao na inspektorova pitanja, kojih je bilo poprilično.

— Sve ću moći da vam objasnim — reče Lun mirno. Ali verujte da moram što pre odavde. Prebacite me u neki zatvor, ili neko bezbednije mesto.

— Ovde ste dobro obezbeđeni. Udvostručio sam stražu i imamo

Zadnje krilo bolnice doticalo je deo bolničkog parka na jednoj

dobro skrivenu zasedu – umirivao ga je inspektor Klark. – Ovo mesto je pogodno za istraživanje čudnog fenomena da ste vi i gospodica Slej odjednom postali belci.

– Nema u tome ničeg čudnog. To smo postigli upotrebom otkrića naučnika Halprima i Okovare. Zar niste čitali da je postalo moguće po volji menjati boju kože?

– Znam... Nauka zađaže mnogo glavobolje policiji. Pronađu uvek nešto čime se koriste i zločinci.

– Ali Džozefina i ja nismo zločinci – uvredeno odvratila Lun.

– Niste valjda Lun, kralj ponoći i fantastična Džejn Vitington – odvratila inspektor i slatko se iscerila na svoju šalu.

Njegova dva pomoćnika su se takođe smejali. Nije mogao ni Lun da se uzdrži, pa smejući se nastavi:

– Bez šale, inspektore, tražim da se hitno udovolji mom zahtevu. Odvedite me odavde i to odmah. Još ove večeri ću vam objasniti sve zagonetke i odgovoriti na sva vaša pitanja. U protivnom odbijam da kažem ijednu reč, a vreme prolazi i mogu se dogoditi mnoge nesreće za koje ćete vi biti odgovorni ili će vas, u najmanju ruku, gristi savest.

Inspektor pokuša da skrene razgovor i opet postavi nekoliko zaobilaznih pitanja. Ali Lun je ćutao kao zaliven. Konačno, inspektor uzdahnu i poslao jednog agenta da donese Lunovo odelo.

– Istina, nećemo moći da vam vratimo i vaše radio-uređaje, a ni »havana« granate – reče na kraju.

– Znam da ste me razoružali, ali se nadam da je bar nešto ostalo od mojih pantalona, ili ćete mi kupiti nove? – takođe smejući se odvratila Lun.

Kad odelo stiže, Lun primeti da je ono u jadnom stanju. Postava je na nekoliko mesta bila rašivena, ali dugmad su bila tu. Oblačeći se Lun se uveri da nisu otkriveni ni delovi tkanine koja se dala odvojiti u slojeve. Tamo su tanani plastični slo-

jevi skrivali gotovo nevidljivi prah, koji je na vazduhu sublimirao: brzo omamljivao ljude i do udaljenosti od deset metara, samo ako su se nalazili u zatvorenoj prostoriji.

Tobože zavirujući oko dugmadi Lun je govorio:

– Znači, odvešćete me odmah, ali želim da znam kuda.

Nadao se da Makferson drži uključen svoj prijemnik, jer u dugmetu se nalazio samo sićušni otpremnik.

– Najbolje je da vas prebacimo u istražni zatvor, ako potpišete svoj pismeni zahtev, jer nismo doneli nalog za hapšenje – odgovori inspektor.

– Čime ćete me prebaciti? – pitao je Lun dalje.

– Odmah ćemo pozvati kola iz specijalne službe FBI.

– Kakva su to kola?

– Odlična. Dobro su blindirana, a u pratnji ćemo biti ja i moji pomoćnici. Ispred i iza nas biće po jedna policijska kola. Jeste li zadovoljni?

– Mislim da je sve to u redu. Da li je Džozefina spremna da nam se pridruži?

– Već su joj predali haljinu i torbicu, istina bez damskog revolvera, radio-primopredajnika i nekoliko još neispitanih predmeta – zadovoljno odgovori inspektor.

Zatim je nešto šaputao svom pomoćniku koji ode da pozove specijalni automobil za prevoz osoba koje treba naročito obezbediti. Malo kasnije, u Lunovu bolničku sobu dovedoše Džejn. Ona mu pritrča i pade u zagrljaj.

– Samo nežnosti, bez reči – opomenu ih inspektor Klark.

Džejn je bila nasmejana i kao uvek zanosno lepa. Neko vreme svi su ćutali. Inspektor je bio zamišljen. Nikada nije vodio istragu u kojoj se tražio odgovor na hiljade pitanja. Nije se radilo o jednom zločinu. Osećao je da sve to skriva nekakvu

mutnu, jezivu pozadinu života. Suviše fantastični su bili nagoveštaji o desetinama ljudi kojima je krv iscedena, a telo razučeno i razbačano po frižiderima i posudama tajnih laboratorija. Ali ništa manje fantastični ni umešani ljudi. Eto, ovo dvoje upoznao je kao Crnce, a sada su beli par. Ko su oni? Zašto su ih gangsteri napali?

Nije mogao da zaboravi ni nerazumljiva insistiranja svojih šefova koji su napominjali da se ne govori o bankama krvi, jer su od »neocenežive važnosti za vođenje rata«. Naročito mu je pomenuto da je doktor Melvin Geštajn »osoba od najvećeg poverenja«.

»Zar je taj nitkov osoba od najvećeg poverenja? — pitao se u mislima. — Njegova ljubavnica Linda Ston je iznikla odnekud iz podzemlja. Njegove kuće u Montani su pravi haremi i zločinačke jazbine. A on sam je čovek o kome se gotovo ništa ne zna. Pokušaj ispitivanja Geštajnovе prošlosti je grubo prekinut i osuđen u samoj centrali FBI«.

Inspektorove mučne misli prekidaoše odjeci bliske pucnjave, koji odmah prestadoše. Na vratima se pojavi policajac u uniformi, ali bez kape. Bio je bled i tek kad on pokuša da se održi uza zid vrata, primetiše kako mu se krv sliva s ruke i širi na platnenoj košulji letnje uniforme.

— Erti je... mrtav... Mene su... Povukli su se desno — s naporom reče policajac i klonu na pod.

Inspektor i pomoćnici poteškoše revolvere očekujući šta će se dogoditi.

Pošto ih je poznanik pozvao i kazao im gde se nalazi policijska zaseda, Parks i njegovi revolveraši se provukoše kroz kupatilo mrtvačnice i podrumski prolaz do stare ložionice, koja nije radila još od izgradnje pogona za klima uređaje u prednjem, novom krilu bolnice.

Prvi se kretao Brajs Dobin, zatim Bojd Nikerson i, sa ostalom trojicom, na kraju Hari Parks. Tim putem prodrli su do samog skladišta prljave posteljine, i veša koje je bilo zaključano. Bio je lak posao da obiju bravu i nađu se u hodniku iz kojeg su mogli neprimećeno da upotrebe liftove ili stepenište. U skladištu behu našli prljave mantile bolničkog osoblja. Izabraše svaki po jedan i obukoše ih preko odeće.

Izgledalo je da će sve ići glatko. Prolaz nazad je obezbeđivao jedan od Parksovih ljudi koji je ostao iza obijenih vrata skladišta. Kad su se našli na devetom spratu, iz levog hodnika je neko pozvao:

— Hej, vas petorica! Dodite ovamo. Prolaz ovuda je zabranjen.

Čovek je imao odelo i obuću bolničkog službenika, ali držanje i glas su odavali policajca. Držao je ruku u džepu. Hari Parks se progura napred i odvrati.

— A ko ste vi, dodavola? Dodite ovamo.

Nepoznati poteže revolver, a Parks odmah opali skriven iza Nikersona. Napadnutom se učinilo da puca sam Nikerson i bacivši se na pod otvori vatru. Bojd Nikerson se dva puta trže. Kuršumi ga zakačiše po desnom bedru i po levoj strani, negde oko slezine. Pao je očajnički iskolačivši oči.

Ostali pripucaše u čoveka na podu i on se grčevito prevrnu i klonu. U tom trenutku otvoriše se vrata iza kojih je bio cilj gangsterskog upada. Dva policajca otvoriše vatru, ali prebrzo i nespretno. Četiri revolvera slistiše prvog, koji klonu na prag, a drugi se povuče.

U trenutku tišine začu se samo Nikersonovo stenjanje i bat mnogih nogu hodnikom iza ubijenog policajca.

— Povucimo se za trenutak! — naredi Parks.

Svi krenuše ne osvrćući se na Nikersona.

— Brajse!... Hari!... — uzviknu

Bojd potresnim glasom. — Ja sam ranjen... Ne mogu...

Brajs se ljutito okrenu, zgrabi ga za jednu ruku i upinjući se povuče ga po glatkom bolničkom podu. Skloniše se iza ugla hodnika. Utvrđiše da dolazi policijska zaseda. Parks pogleda plan i naredi da dvojica idu sprat više i otuda napadnu policajce. On ostade samo s ranjenim Nikersonom i ćutljivim Dobinom.

— Znači, naredio je da se ne vraćaš bez ono dvoje — progunda Dobin.

— Ko je naredio? — obrecnu se Parks.

— Pukovnik... Znam ja kako stvar stoji — odvrati Dobin mirno.

— Inače bi svako pametan hvatao maglu odavde ne zadržavajući se ni trenutka.

— Imamo osiguran prolaz — odvrati Parks i opet pogleda iza ugla.

Otuda su stršale cevi policijskih revolvera.

— Hajdemo, Dobine. Štitiću te dok pomažeš Bojdu — zaključa Parks.

Zatim izvadi nekakvu drvenu zviždaljku i snažno dunu u nju. Bio je to plen iz naselja u baruštinama Mekonga. Instrumenat je davao prodoran glas sličan kricima nepoznate ptice. Bio je to znak ostaloj dvojici da se povuku.

Sretoše se na pomoćnom stepeništu i otrčase ka skladištu. Policajci su im bili za petama. Paljbom iz mašinske puške zaštitili ih ostavljeni stražar i oni brzo zaključaše vrata i ojačaše ih navaljujući ogromne police postavljene uza zidove i obeležene natpisima.

— Požurimo — reče kratko Parks i oni potrčase.

Imali su sreće, jer stigoše da se smeste u automobile pre nego što dodoše policijska kola da i sa te strane zatvore krug oko bolnice. Uspeše da odvuču i Nikersona, koji je molio da ga previju, ili ostave negde na ulici da se sam snade.

— Ućuti, Bojde, već jednom! — odbrusi Parks.

Dobin nađe zavoje i paket pamuka, pa grubo poveza Nikersonovo bedro i pokri ranu na levoj strani trbuha.

— Neka te spase tvoj Buda! Kuršum ti je ostao u trbuhu — zaključa Dobin i zavalj se u sedište. Bilo je očito da su umakli i trudili su se da što pre nestanu u skloništu, jer će već početi policijska potera i osmatranje.

Samuel Makferson je čuo Lunovu poruku i krenuo je na sreću. Spremio je gasni koverat i došao pred glavni ulaz. Vrtar ga zaustavi i Makferson vide kako se sa jedne stolice diže krupan čovek u civilnom odelu. Dok je vrtar otvarao pismo, policijski agent se nagnu preko njegovog ramena da prekontroliše šta se to događa.

— Gde da sačekam odgovor? — upita Makferson s nevinim izrazom na licu.

Ali vrtar i agent ne rekoše ništa. Samo su zurili u nerazumljiva slova na papiru i u krupnog posetioca. Tela im se ukrutiše i oni popadaše. Gasni koverat, jedno od fantastičnih Lunovih oružja, delovao je brzo i sigurno.

— Šta ću s vama, momci? — gundao je Makferson zavirujući ima li dovoljno mesta pod vrtarskim pul-
tom.

Tek što ih je strpao pod pult i zaklonio velikom slikom panorame nekog jezera, koju je strgao sa zida, kao da se sama otkačila, Makferson ugleda policajca u uniformi. Ovaj se osvrnu i, ugledavši Makfersona kako navlači tanki svetlosivi ogrtač povrh svoje od znoja mokre košulje, pride mu i tihim glasom reče:

— Otvorite utovarnu rampu pored glavnog ulaza i javite inspektoru Klarku u sobi devedeset sedam da su kola stigla.

– Odmah gospodine – odvrati Mekferson i osvrnu se oko sebe.

Pitao se kakva li je to utovarna rampa kod ulaza i šta da učini. Slu-
tio je da su to kola za Luna i Džejn i
da će se možda ukazati kakva pri-
lika, ali, eto, jedna sitnica može sve
da upropasti.

– Požurite, čoveče! – opomenu
ga policajac.

– Da li prvo da otvorim rampu,
ili da telefoniram? – tobože sanji-
vim glasom i trepćući upita Makfer-
son.

– Pa vi još spavate – ljutito pri-
meti policajac. – Sam ću otvoriti, a
vi pozovite inspektora Klarka.

„Genijalno manevršem i krmom
i pramcem“, pomisli Makferson i
dade se na istraživanje broja sobe i
načina telefoniranja. Pri tome je
posmatrao šta radi policajac. Ovaj
pride vratima na levoj strani i ot-
vori ih. Tamo se ukaza niski pod ši-
rokog hodnika, koji je vodio do me-
talnih vrata. Makferson zaviri i
vide kako policajac otkači jednu
polugi i gurnu mehanizam s okru-
glim tegovima koji podiže vrata. Po-
licajac je očito već dolazio u sličnu
misiju u ovu bolnicu i to je spaslo
Makfersona.

Začu se zvrjanje automobilskog
motora i oklopljeni automobil se
pojavi krećući se unazad. Tek tada
se pokaza da prag vrata predstavl-
ja pravu rampu za utovar, jer se
nade u visini poda zadnjeg dela
automobila. Iz automobila izadoše
dva policajca, a vozač spusti staklo
i nalakćen na prozor ostade da
čeka.

A tada se začuše pucnji negde
gore. Policajci stupiše u hodnik.

– Gore neko napada inspektora.
Čujete li? – uzbuđeno viknu Mak-
ferson razmišljajući da li da potrči
gore.

A tada zaključa da će upasti u
vrevu borbe i izgubiti se u hodni-
cima. Zato zaigra na jednu svoju ne-
baš sigurnu kartu. Tumarao je kao
prestrašen i tražio mesto gde da se
zakloni ili sakrije.

– Hej, vrataru! Sta se tresesh? Ne
plaši se – viknu mu policajac.

Ali Makferson se stisnu uz do vra-
tak i počeo da »drhti«.

– Ovakve postavljaju za vratare
samo što su snagatori a ne prover-
avaju da li su kukavice – dodade
policajac.

Policijски narednik pride tele-
fonu i zatraži broj sobe. Čakao je
da se neko javi, ali ništa se nije
čulo. Telefon nije bio u bolesničkoj
sobi, nego u predsoblju u kojem su
bili policajci na straži. Zato nared-
nik spusti slušalicu i povede svog
druga ka stepeništu. Otrčase dajući
nekakav znak gojaznom vozaču.
Ovaj otkopča kuburu svog pištolja i
ostade naslonjen na automobil. Ra-
doznalo je posmatrao Makfersona
kako »drhti i uvija se od straha«.

– Oni će napasti i ovde. Da zat-
vorimo? – upita Makferson poka-
zujući na glavni ulaz.

– Ne brini. Napolju su još dvojica
kola pratnje. Momci već kontrolišu
prilaze – odvrati vozač.

Makferson proviri i ugleda poli-
cijski automobil iz kojeg je jedan
policajac nešto javljao vičući u mi-
krofon radio-telefona. Dva poli-
cajca su trčala pored ukrasne
ograde pognuti uz podrezano šibljje.

Gore su se nastavljali pucnji, a
zatim prestadoše. Malo kasnije,
opet su se čuli, ali negde u prizem-
lju na desnom delu zgrade. Jedan
policajac dotrča hodnikom.

– Napadači beže – viknu u pro-
lazu i izade ka policijskom automo-
bilu pred ulazom.

Makferson proviri i ugleda kako
narednik objašnjava nešto poli-
cajcu koji drži slušalicu radio-tele-
fona.

– Šta će sada biti? – upita Mak-
ferson prilazeći vozaču.

– Sve je u redu. Odvešćemo lica
zbog kojih je usledio napad i vi ćete
biti mirni.

– A tako... – klimajući zaključa
Makferson i iznenada tresnu poli-
cajca svojom ogromnom pesnicom

tako da mu se vilica okrenu k ramenu, a oči ostadoše ukočene.

Makferson ga povuče iza pulta i otvori nasumice uska vrata. Bio je to mali biro vratarevog dnevnog pomoćnika. Makferson brzo otpasa vozača, svuče mu košulju i grozničavo strže sa sebe beli mantil. Navuče košulju s policijskim oznakama, opasa pištolj i natuče kapu, a zatim otrča do kola.

Sedeo je u kolima i pregledao sistem upravljanja. Uz Luna je bio stekao mnoga tehnička znanja, pa je sada brzo shvatio dosta jednostavne mehanizme za podizanje čeličnih ploča na prozorima i vetrobranu. Nađe i ručicu za pokretanje malog otvora za osmatranje unutrašnjosti zadnje kabine. Bio je okular sličan onom na vratima stanova, ali pokretan tako da je mogao da se skrije.

U ogledalu uskoro ugleda povorku koja je okruživala Luna i Džejn. Prvi od ona dva policajca uđe u zadnju kabinu sa inspektorom i dva njegova pomoćnika koji su pratili Luna i Džejn. Narednik zađe s druge strane kola i viknu:

— Krećemo, debeljko!

Makferson pokrenu motor i napregnuto sačeka da se narednik popne. Ovaj odmah pritisnu ručicu za podizanje ploča i u vozačkoj kabini postade mračno. Makferson pritisnu papučicu i motor zaurla. U tom momentu povuče desnom pesnicom od levog ramena i tresnu narednika posred čela, koje ovaj beše otkrio zaturivši kapu i prišući znoj. Narednik se isturi nazad i nakrenu. Makferson ga povuče i pritisnu mu glavu uz pod, a onda ga udari još jednom po potiljku.

Odmah zatim pokrenu kola i nađe se iza policijskog patrolnog automobila, koji takode odmah krenu. Makferson krenu za njim. Kroz prorez na levoj strani video je u ogledalu retrovizora da još jedna policijska kola voze odmah iza njega.

Policijska sirena je krčila put ka zapadnom delu grada jer se večernja povorka vozila još nije bila proredila. Makferson počeo snažno da zvižduće jednu mornarsku ariju. Znao je da Lun zna i reći o mornaru što se vratio s mirisima mora i čežnjom dubokom kao okean.

Lun ga je zaista čuo. Zato zatraži da skine sako, jer je preterano vruće. Inspektorov pomoćnik mu pomože i Lun stavi sako preko krila tobože razgledajući rašivene delove postave prema svetlu lampice na krovu kola.

— Tačno za jednu minutu ovde će biti zagušljivo da se čovek onesvesti — reče Lun neprimetno čeprkajući po tkanini sakoa.

Džejn odmah počeo da broji sekunde. Posle jednog minuta pogleda Luna koji zatrepta očima. Džejn zadrža dah i sklopi oči. Isto učini i Lun. Prah je brzo sublimirao, ali ako bi pre toga dopro u dodir sa okom, mogao je da oslepi čoveka. Kad je morao da udahne, Lun prvo pruži ruku i opipa inspektora, koji je sedeo prekoputa njega. Ovaj se nije ni pomerio. Lun polako otvori oči i kroz trepavice osmotri. Svi pratoci su bili klonuli i baš u tom momentu policajac skliznu sa sedišta na pod.

Džejn je od napora bila gotovo poplavila.

— Gotovo je draga! — javi joj Lun i prebaci se k njoj.

— Ali kako ćemo napolje? — upita Džejn.

— Oh, pa ti si zaboravila Makfersona — smejući se reče Lun i poljubi je u lice.

— Tako dugo nisam bila s vama — tužno reče Džejn. — A tako mi je bilo poznato ono što je zviždao neko napred.

— Sam davno bi znao kako se Tobdžija Grizli našao u ovim kolima, ali činjenica je da tako loše zviždi samo on na celom svetu — smejući se odvrati Lun i podiže se do prednje pregrade.

Pritisnu taster pred rešetkastim otvorom i pozva:

— Hej, vozaču! Otkud te more bacilo u ovu olupinu?

— Bilo mi je dosadno, pa sam zaplovio malo s ovim momkom što spava na podu. Zar ste i vi tu? — odvrati Makferson.

— Mani šalu, nego reci šta se događa.

— Napred su jedna, a iza nas druga policijska kola. Počasna pratnja je brojna i za pohvalu. Moraću da se nekako izvučem iz kolone. Video sam kako narednik zatvara vaš izlaz. Oslobodiću ga da ga možete otvoriti iznutra — pričao je mornar vozeći dalje.

Lun i Džejn pogledaše k vratima. Lepo su videli kako se metalne poluge pokrenuše. Ostade samo unutrašnja ručica brave da drži blindirana vrata.

— Kad stanem, ako vas ne upozorim pre toga, ispadajte napolje — javi se Makferson.

— Pričaj nam šta vidiš — reče Lun dajući znak da se Džejn premesti na sedište do vrata.

A on zatim poče brzo da vezuje inspektora, njegove pomoćnike i policajca. Za Džejn odabra mali inspektorov broving, a sam uze veliki revolver od jednog pomoćnika.

— Primićemo se obali Ist Rivera. Sada ću pokušati da nešto izvedem. Dobro se i čvrsto držite! — javi se Makferson.

Lun gurnu inspektora na pod, a on i Džejn se prihvatiše za sedišta.

Makferson primeti da jedan kamion koči da ne preseče put policijskim kolima koja takođe ukočiše. Makferson samo malo dodirnu kočnicu ciljajući tako da zakachi desnu ivucu prednjih kola. Začu se udar teškog branika i patrolna kola skrenu ulevo. Začu se škripa mnogih kočnica, jer se policijski automobil ispreči na kolovozu suprotnog smera.

— Skrećem i bežim, pa šta bude! — javi se Makferson i naglo zavio oko kamiona.

Zadnja policijska kola promašiše za nekoliko metara, ali brzo podoše unazad. Makferson se naglo odluči, pa i on podoše unazad, kao da se vraća, jer je pogrešno manevrisao. Policijski automobil se pomerao polako, jer je vozač smatrao da će se oklopljena kola zaustaviti na mestu za kretanje u predašnjem pravcu prema mostu.

— To sam i čekao! — uzviknu Makferson. — Krmom zavezi punom parom!

Začu se tresak kod zadnjeg dela kola i policijski automobil ostade smrskanog prednjeg dela. Makferson opet uključi vožnju napred i naglo skrenu oko kamiona koji je još uvek mirno čekao.

— Jurimo sami. Još malo i sklonićemo se u tihu luku — javljao je Makferson Lunu i Džejn, koji su ustajali s poda.

Makferson skrenu u jednu usku ulicu starog dela Viliamsburga, nađe red kamiona koji su čekali noćni istovar povrća i stade ispred njih. Taj deo ulice je bio prilično mračan.

Lun i Džejn izadoše pre Makfersona. Zurili su u njegovu uniformu.

— Vas dvoje ispred mene, marš napred — isprsi se Makferson.

Lun i Džejn podoše držeći se za ruke. Lun se osvrnu i dobaci Makfersonu:

— Pantalone i rupičaste cipele ne idu baš najbolje uz uniformu.

— Pst! Kapetanu dobro stoji svaka uniforma — odvrati Makferson skrećući u najbližu senku.

Tamo brzo skide kapu i policijsku košulju, a zatim im se pridruži. Zurili su ka dokovima jer su se u daljini čule policijske sirene. Potera je krenula, ali njih troje su imali sve šanse.

Lun je zavirivao oko kola parkiranih duž ulice. U jednom velikom fordu vozač je sedeo pušeći kao da nešto čeka. Lun šapnu Makfersonu:

— Imaš li šta za dobar san?

— Našlo bi se malo »mirisa« — odgovori mornar i pruži mu predmet elipsastog oblika.

Lun pride vozaču i pokaza mu predmet. Ovaj ga je s čuđenjem gledao i hteo da zatvori staklo. Ali začu se lako šištanje i vozač nehotično udahnu. Lun je malo čekao, a zatim dade znak Džejn i Makferson da se smeste na zadnje sedišta. On gurnu vozača da sklizne na pod uz prvo sedišta, a zatim pokrenu motor. Poveze kola ka severu osvrćući se. Makferson i Džejn se izgubiše iza naslona i sedoš na pod.

Uskoro su bili u povorci kola koja se kretala ka Long Ajlend Sijetu. Prodoše neprimećeni pored dvoje policijskih kola i nadoše se daleko od mesta na kome su ostavili poražene policajce.

Skrenuše ka istoku i približiše se Midl Vilidžu. Napustiše kola i svak za sebe uzeše taksije.

Neprimećeni stigoše u stan, gde ih je očekivala Brenda.

Sve do zore su pričali. Makferson je bio junak dana. Kad krenuše da spavaju, Brenda prihvati mornarevu ruku i tobože zavapi:

— Ne dajte me, on je opasan.

— Za ranjenike koji se predaju, pravi sam melem. Tako mi trista mora i dvadeset okeana, potpuno si sigurna pored mene — odgovori Makferson držeći se ozbiljno.

— Sumnjiv mi je taj tvoj broj mora i okeana — smejala se Brenda.

— Zar ne veruješ takvoj mojoj zakletvi? — tobože uvredeno upita Makferson.

— Zakuni se i ti, Donalde — smejala se Džejn.

Ulazila je u kupatilo, a Lun naglo upade za njom i prihvati je oko struka. Makferson zalupi vrata za sobom cereći se pobednički.

Lun već beše zamislio šalu i ispraznio džepove pantalona, pa sada ponese Džejn pod tuš i odvrnu slavinu. Ona je štitila lice puštajući da joj on pod mlazom vode skine

zgužvanu, umrljanu i prašnjavu haljinu. Ubrzo se i sam nađe oslobođen odeće. Dva divna ljudska bića nežno su se dodirivala pod snažnim mlazovima tuša i samo pod svetlom koje je prodiralo iz sobe ispod vrata.

Obavijeni velikim frotiranim čaršavima izadoše iz kupatila. Napolju je svitala zora, ali oni je nisu videli. Njihova zagrljena tela smirivala su se jedno uz drugo zapadajući u san kroz šapat nežnih reči.

Makferson pomilova usnulu Brendu i ode da malo osmotri okolinu. Iza zastora je video mirnu ulicu, koja se budi iz kratkog letnjeg sna. Proverio je još jednom vrata, pa i sam legao pogledavši svoju »džepnu artiljeriju« postavljenu na stočić pored ležaja.

VII

Do te noći Bojd Nikerson se sa Parksom i ostalima iz vampirske bande sastajao u klubovima ratnih veterana, bistroima, na ulici, u noćnim lokalima, ili na drugim, trenutno odabranim mestima. Sada je prvi put stigao u skrovište bande. Bila je to stara kućerina na obali Bergen Biča, uz koju se naslanjala nekakva prizemna građevina visoko postavljenih uskih prozorčića od mutnog armiranog stakla. Na ulazu te niske građevine pisalo je samo »skladište 8.«. Kućerina je imala lokal za prodaju pogrebne opreme i mrtvačkih sanduka, nad kojim su stanovali vlasnici trgovine. U stvari, sve je to bila kamuflaža drugog, sve obimnijeg posla. Skrivena je i veza podzemnim prolazom između kuće i skladišta.

Polovina skladišta bila je puna mrtvačkih sanduka i opreme za pogrebe, a druga polovina pregrađena debelim betonskim zidom i brižljivo preuređena predstavljala je pravu fabriku za preradu krvi i delova tela. Mnogobrojni frižideri

su tiho zujali, a spremišta s metalnim kutijama i staklenim ulošcima držana su pod stalnom temperaturom. Gangsteri se iskrcaše u dvorištu kućerine i skloniše kola u nisku betonsku garažu. Bojd Nikerson je očekivao da ga izvuku iz automobila i na svoje zaprepašćenje primeti da svi žurno odlaze i da se metalna vrata garaže zatvaraju.

— Hej, Parkse!... A šta je sa mnom? — uzviknu Nikerson, ali njegove poslednje reči niko nije mogao čuti, jer se vrata zalupiše uz tresak.

On pokuša da se izvuče iz kola i ugleda kako se u uglu garaže k tavanici podiže čitav ormar s alatom i mala mehaničarska tezga. Ukaza se betonski blok poduprt sjajnim metalnim stubovima masnim od ulja. Bio je to hidraulični uređaj sličan onom kojim se podižu automobili u radionicama.

Nikerson je zurio u otvor iz koga se pomoliše glave dva čoveka u tamnim kombinezonima.

— Možeš li da ideš? — upita prvi.

— Ne mogu... Ko ste vi?... Šta ćete sa mnom?... — glasom koji je otkrivao užas upita Nikerson.

— Treba da te prenesemo u bolnicu — odgovori isti čovek i pođe napred.

Za njim dođe drugi vukući nekakvu krvlju umrljana nosila, kakvih se Nikerson nagledao u malom prljavom ratu i koja je vešto izbegavao tamo u džunglama i baruštinama, ali na koja je stigao ovde u srcu velegrada. Pomisli da potegne revolver, ali odmah shvati svu beznadežnost otpora.

Bez reči ona dva čoveka ga postaviše na nosila i prenesoše do otvora. Tek tamo on primeti da ga očekuju ruke još dvojice ljudi. Spustiše ga u slabo osvetljen podzemni hodnik poduprt zardalim metalnim podupiračima. Čudio se sebi što stalno misli na Idanž i zaključio da je to prirodno samozavaravanje pred opasnošću.

Unesoše ga u nešto širi i betonom obložen hodnik, a odatle kroz okovana i glomazna vrata u nekakvu sobu s starim krevetima. Bilo ih je dvanaest, samo na dva je neko ležao.

Spustiše ga na jedan krevet i brzo skopčаше nekakve široko tkane remene koji mu uhvatiše ruke i noge tako da je bio sasvim nepokretan.

— Zašto me vezujete?!... Ja sam... Ranjen sam na poslu... Parks mi je rekao... — grcajući je vikao Nikerson.

— Aha! Parksov revolveraš je došao! — začu se uzvik s jednog od ona dva kreveta.

Četiri nosača se udaljiše bez reči i teška vrata se zatvoriše muklim udarom. Nikerson je unezvereno gledao slabo osvetljenu prostoriju punu vlage i ustajalog vazduha. Oči mu se navikoše na slabo svetlo i on počе da raspoznaje likove. Na jednom krevetu je ležao gojazan Crnac, čije lice se sijalo od znoja. On je ćutao i samo su mu beonjače svetlele. Drugi je imao dugu kosu i bradu i ciničan izraz.

— Gde smo to sada? — upita Nikerson zabašurivši pitanje dugokosog.

— Ovo je carstvo vampira — gotovo suludo se smejući odgovori dugokosi.

— Ko ste vi, đavolji sine? — pitao je dalje Nikerson osećajući da ga sada bolovi sve više rastržu.

— Moja malenkost je bila šašavi novinar Filip Berč koji je hteo da pronade vampire. Sada sam ih našao i bio bih slavan kada me uskoro ne bi iseckali i rasturili — objasni Berč.

— A taj crnja? — upita Nikerson.

— To je najbolji bruklinski saksofonista Jos Basi. Dobar čovek, ali do zla boga nerazgovoran. Čak se nije obradovao ni kad smo od posluге saznali da će doći još jedan za klanicu. Rekli su da se jedan od »spoljnih« momaka povredio i da

će u »preradu« dok sasvim ne »iscuri«. Odmah smo shvatili da je to ranjen jedan od zločinaca koji hvataju ljude za vampire – pričao je Berč sasvim zlorado.

– Čuti, gade! Ubiću te, čim ustanem odavde! – zapreti Nikerson.

– Odatle se ne ustaje, momče – isceri se Berč i zanjihla glavom od čega mu se pomeriše vlasi zamršene kose i retke, ali duge brade. – Basi i ja ćemo te nadživeti. Mi smo zdravi. Od nas uzmu bubreg, kad nađu kupca. Zašiće nas i čekati da ozdravimo. Zatim će uzeti od našeg tela ono što prodaju i tako redom...

– Umukni, lažljivče! – zacvile Nikerson.

– A ti si ranjen i mogao bi brzo da crkneš. Izvući će ti ostatak krvi, iseckati telo i svemu će biti kraj. Možda je tako i bolje za tebe – pričao je dalje Berč ne obraćajući pažnju na Nikersonove pretnje i zahteve da učuti.

Grčeci se u nastupu gneva, straha i nemoći Bojd Nikerson izgubi svest. Posle nekog vremena pojačani bolovi ga probudiše. Pokuša da se drži trezvenije.

– Dovrši svoju priču, Berče – pozva pošto je neko vreme ćutao.

– Čuo si najvažnije. Mene ovde drže dani da mi se osvete. Pisao sam o bankama krvi i vampirima i uznemirio zločince. Sadistički su mi pokazali kako se preraduju sveži leševi. Prisustvovao sam prizoru dok neki ludak doveden iz Engleske uživa u kasapljenju ljudi. Čak su mi pričali i njegovu istoriju seksualnog manijaka sadiste. Video sam i kako sisaljka izvuku svu krv iz čoveka, koji u tom slučaju ima sreću da lako umre. Prosto padne u san i kad mu seku telo, gotovo ni kap krvi ne poteče – pričao je Berč.

– Preklinjem vas, ne govorite o tim užasnim stvarima – začu se promukli glas Crnca.

– Moram da kažem ovom zlikovcu šta ga čeka. On i njemu slični služe najmonstruoznijim zločin-

cima koje je svet video – glasom punim izvinjenja odgovori Berč i učuta.

»Dakle, istina je... Sve je to strašna, jeziva istina. Konačno sam na kraju svega«, s tugom pomisli Nikerson. Trudio se da priguši bolove i strah misleći o Idanž. Kako će se snaći bez njega? Da li će ikada saznati šta se dogodilo? Ostavio joj je svega pet stotina dolara, ali to će biti dovoljno dok se snađe. Ali te misli ga još više oslabiše i bolovi mu stegoše mozak.

A tada se otvoriše vrata i uđe nepoznat čovek. Bio je to Pukovnik, čije ime niko nije znao.

– Dakle, Nikersone? – obrati mu se Pukovnik sedajući na krevet do njegovog. – Hoćeš li da govoriš?

– Naleteli smo na zasedu u bolnici... Ranjen sam, ali niko mi nije pružio pomoć... Zašto sam ovde? – s mukom odvrati Nikerson.

– Ne pitam o tome. Pričaj o izdaji. Od tvog dolaska provaljuju se naše akcije. Parks se složio da si sumnjiv. Priznaj, pa ćemo ti pomoći – nastavi Pukovnik.

Nikerson je ćutao neko vreme. Prepredeni varalica je počinjao da shvata. Trebalo je prevariti ubice i spasti se na neki način. Ali kako? Pričaće o sebi da dobije u vremenu. Njegove misli prekide Pukovnik.

– Idanž je u sigurnosti. Pozvali smo je u tvoje ime i sada je na putu do mog imanja – smešeći se reče ovaj.

– Idanž?... Digli ste ruku na tu nedužnu devojkicu?! – zaprepašćeno upita Nikerson.

– Zar je važna jedna devojkica? Koliko si ih propustio kroz ruke? – smejući se odvrati Pukovnik.

Užasno saznanje kao da otrezni Nikersona. Sada se mora boriti. To je najveća borba njegovog života, borba na život ili smrt.

– Da bilo je toga... Mislio sam da se smirim s tom Francuskinjom, ali ustupam je rado – odvrati on pokušavajući da se osmehne, ali to

izazva samo čudnu grimasu od koje mu podoše suze.

— Onda pričaj o sebi — radoznalo reče Pukovnik.

Boreći se protiv užasnih bolova Nikerson je pričao istinu o sebi. Ali u istinitu priču o trgovini drogama u Sajgonu utkivao je jednu laž. Polako je uobličavao tvrdnju da je sakupio sto funti heroína i da je uspeo da ga prenese u Evropu kao budistički sveštenik s darovima za jedini budistički manastir u Berlinu. Ispriča kako je živeo kao Hanatan Damalok i kako je morao brzo da beži.

— Negde sam pročitao tu smeju-riju — upade Pukovnik i s interesovanjem osmotri Nikersona. — I Parks mi je pričao nešto o tebi, ali nije pominjao heroin.

— To sam krio od njega. Taj lupež bi me odmah smakao da me opljačka — odgovori Nikerson.

— A zašto pričaš sve to meni? — upita Pukovnik.

— Da se spasem. Previćete me i lečiti, a ja ću dati heroin. To je pravo bogatstvo. Ipak više volim život — odgovori Nikerson.

— Gde je heroin? — upita Pukovnik.

— Odrastao sam na obali i u pristaništima. Znam svaku stenu i svaku rupu na ostrvima Jamajka Beja. Uzalud bih vam opisivao mesto. Samo ja mogu naći to što sam sakrio — objasni Nikerson.

Pukovnik je neko vreme ćutao, a zatim upita:

— Ti bi nas rado prevario, zar ne, Bojde?

— Tačno je, gospodine... Prevario bih vas, i možda, brzo ubio... Ali to mi neće uspeti... Jedina nada mi je da se otkupim onim što sam godinama skupljao da proživim bogato i uživajući — odgovori Nikerson.

U taj govor beše uneo ostatke snage i odmah zatim se onesvesti. Pukovnik ga je posmatrao neko vreme, a zatim ode do Filipa Berča, zvrncu ga po nosu i namignuvši reče:

— Zanimljive priče, Berče, zar ne?

— Živog te kuva taj probisvet — smejući se odgovori novinar.

— Možda govori istinu. Mnogo je istine u onom što je pričao. U stvari ja znam da on nije izdao. Ali mi se svidela njegova devojka. Sada moram pogledati nije li taj momak stvarno doneo tih sto funti heroína. Šta me košta da proverim? — zaključio Pukovnik i izađe.

Malo kasnije odnesoše onesvešćenog Nikersona. Kad ga vratiše, bio je previjen. Nekoliko sati je bio pod narkozom, a kad se osvestio ispriča da je operisan.

»Živ sam... Možda ću uspeti... Osvetiću im se...«, mislio je smeškajući se nemoćno. Pukovnik se, dakle, bio upecao. »Pohlepan je strвина«, zaključio Nikerson i sklopi oči.

Desilo se to u trenutku za policiju poraznog bekstva doktora Kihona i Džozefine Slej. Inspektor FBI za vezu sa policijom govorio je inspektoru Klarku i grupi policijskih agenata o neprilikama koje su proistekle iz tog bekstva:

»... I sada će štampa vrisnuti o tom našem fijasku prilikom bekstva uhapšenih u stilu Luna, kralja ponoći...«

Te reči su kao maljem pogodile neki centar u glavi inspektora Klarka. Setio se trenutaka razgovora sa dr Kihonom, a naročito momenata kad je ovaj sedeo preko puta inspektora u oklopnom automobilu. Kako samo nije pomislio na Luna?! Pa opis je istovetan! I okolnosti... Devojka izvanredne lepote, snažni prijatelj... Tačno! To su Lun, Džejn Vitington i Samjuel Makferson. Ostaje samo da se utvrdi ko je punačka i vesela žena, koja se bori i gađa iz revolvera kao najiskusniji policajac. Setio se priča o Brendi, devojci koja je u borbi s podzemljem Londona učinila ogromne usluge Skotland jardu ra-

deći u Avetinjskom odred. Nije li to ta devojka, koja je napustila poziv tajnog policijskog agenta kada je trebalo da se sukobi s Lunom i dvoje njegovih prijatelja. Sve se slagalo do te mere da sumnje nije moglo da bude. Tu su bili Lunovi uspaljujući gasovi, trič oružja, najsavršeniji mikro-radio-uredaji i ona veština i upornost u borbi. Inspektor je odlučno upao u reč svom kolegi:

— Gospodine Smitson, moram da vas prekinem za trenutak... To nije bilo bekstvo uhapšenih u stilu kralja ponoći, nego nam je tog trenutka umakao sam Donald Sikert, odnosno Lun, kralj ponoći!

Preneražena lica se okrenuše ka Klarku. Svi su do tada smatrali da je Lun isuviše romantična ličnost, gotovo izmišljeni junak, iako su u rukama imali originalne podatke dobijene od Skotland jarda, američke policije i mnogih drugih policija s dva kontinenta. Ali Klarkove reči kao da su skinule koprenu s njihovog vidnog polja. Brzo su u mislima upoređivali poznate podatke i zahteve da se taj međunarodni avanturista i ujedno naučnik svetske slave, što pre pronađe. Godinama su se čitave ekipe bavile samo Lunom, ali bez uspeha.

Sada su se svi setili i fotografije Crnaca i činjenice da su četvoro napadnutih na Menhetnu veoma slični opisu Luna i njegovih prijatelja, ako se izuzme boja kože. A sada je bila poznata i činjenica da su dr Kihon i Džozefina Slej iznenada postali belokošci.

Nastade žagor. Svi su hteli da iskažu ili svoje iznenađenje, ili da potvrde verovatnost Klarkove teze. Inspektor Smitson upita:

— A kada ste postali svesni činjenice da je to bio Lun?

— Misao se začela odmah posle našeg buđenja u napuštenim oklopnim kolima. Morao sam da proverim i istražim. Nisam smeo ništa da izjavim, jer bi nam otkriće da je to bio Lun ustostročilo značaj pozicije u javnosti — objasni Klark.

— To menja stvari — dodaje inspektor Smitson. — Moramo obavestiti šefa i centralu. Prekidamo sednicu grupe.

Posle toga je usledila prava trka. Bilo je telefonskih poziva, hitnih razgovora sa šefovima i ljudima iz ministarstva, referisanja i istraživanja u arhivama.

Konačno, inspektor Klark se zapanji kad su mu oduzeli istragu oko banaka krvi i pridodali ga grupi za hvatanje Luna. Dok je na skupu slušao neku vrstu školskog predavanja o Lunu, misli su mu bežale. On je već odavno znao da su gangsteri odveli Donalda Sikerta kao siroče iz SAD da ga u Evropi školuju, uvežbaju i konačno osposobe da bude super-gangster. Poznavali su izuzetnu obdarenost dečaka, ali se nisu nadali da će baš to svestrano školovanje probuditi u mladiću sasvim druge poglede na svet. Nisu slutili da će mladi Sikert postati naučnik i pronalazač na nekoliko polja nauke i da će se okrenuti protiv zločina kome je trebalo da služi. Godinama su mnoge bande strepele od imena Lun, kralj ponoći, a mnoge je on rasturao ili uništio. Ali Klark nikada nije sasvim shvatio zašto sve policije sveta mnogo marljivije progone Luna, nego ijednog gangsterskog vođu. Zašto ga svi prećutno smatraju neprijateljem broj jedan?

Klark je pokušao da objasni kako bi trebalo iskoristiti to što se Lun okomio na banke krvi i pustio ga da ih potrese.

Šef intendant FBi-ja ga je prosto zgromio svojim napadom.

— Možda se u tim bankama potkrade neka neispravnost, ali one rade za rat i armiju! A vi bi hteli da ih uništite. I pravo je što ste odstranjeni s tog posla. Ujedno vam treba zabraniti da privirite u tu oblast istrage — prosto je vikao veliki šef.

— Ima nekih nagoveštaja... Tu su otmice, ubistva i užasne sumnje... — promucalo je Klark.

– Zabranjujem vam da govorite – prekide ga veliki šef. – Ostavljamo vam poslednju šansu da se opravdate. Vama je Lun iskliznuo iz ruku. S vama se on poigrao kao s detetom.

Ovo je bio neuobičajen način razgovora pred većim brojem ljudi. Klarku se činilo neophodnim da protestuje i zato odvrati:

– Poigrao se on mnogo puta sa čitavim FBI. Poigrao se i sa policijom mnogih zemalja. Neka se i ja ubrajam u poražene, ali neka se na mene ne izlije sav gnev.

Šef intendant je shvatio da se zatrčao i samo progunda:

– Neophodna je sada strogost prema svakom. Napišite izjavu smatrate li se podobnim da učestvujete direktno u poteri za Lunom.

Klark samo klimnu glavom. Znao je šta to znači. Ako odbije, biće to ostavka i odlazak iz FBI-ja, u kome je godinama gradio svoju karijeru.

On je voleo svoj poziv uprkos sve češćim razočaranjima i gubljenju mnogih iluzija. Sada je osećao da je konačno pokoleban, ali nije mogao da se pomiri s mišlju da napusti poziv.

Napisao je izjavu uzdržavši se da spomene svoje sumnje da neko ometa istragu oko banaka krvi. Rešio se da na svoju ruku uradi nešto, ako se ukaže prilika.

Pošto je sve to pregrmeo samo za jednu noć i dan, veče je očekivao u svom birou razmišljajući. Trgao ga je telefonski poziv:

– Traži vas izvesni gospodin Sikert.

Inspektoru uzdrhta ruka i on pritisnu slušalicu uz uho.

– Ko je tamo? – upita gušeći potrebu da vikne.

– Ne možete da prepoznate glas? – odvrati sagovornik.

Klark je bio vičan da zapamti glas i da ga prepozna iako izmenjen u telefonskoj slušalici.

– Doktor Kihon? – upita Klark.

– Pogodili ste – odazva se Lun.

– Ponekad se služim i svojim pravim imenom Sikert.

– Počasćen sam poznanstvom s Lunom, kraljem ponoći. Šta predlažete? – odvrati inspektor.

– Znači, ipak ste shvatili.

– Da, sa znatnim zakašnjenjem. Bio bih oprezniji da sam znao... Imali ste sreće još jednom u Njujorku – govorio je inspektor već sasvim sabrano. – Zašto ste me zvali?

– Predlažem sporazum – odvrati Lun.

– Kakav?

– Tražim obaveštenja o bankama krvi. U zamenu daću podatke do kojih dođem u svom istraživanju.

– Nisam ovlašćen da tako sarađujem.

– A ovako privatno, prijateljski, uz moje izvinjenje što ste imali neprilika?

– Jednom sam vam rekao: dr Melvin Geštajn. To je sve za sada i kasnije. Ne radim više na tom poslu – odvrati inspektor Klark.

– Mislim da ste fer, gospodine inspektore.

– Prema vama to više neću biti.

– Razumem vas... Novi zadatak, zar ne? – zaključio Lun posle malog zastoja.

– Shvatite to kako hoćete – odvrati inspektor. – Gde se nalazite? Hoćete li se dobrovoljno predati?

– Laku noć, gospodine Klark! – odgovori Lun i prekide vezu.

Inspektor je još neko vreme držao slušalicu uz uho, a onda je polako spusti. Otvori prozor da udahne malo svežeg večernjeg vazduha. Spolja dopreše uzvici prodavca novina:

– Lun, kralj ponoći u Njujorku! Bekstvo iz ruku policije! Drama u oklopnom automobilu!

•Dakle, planulo je i u štampi, pomisli inspektor Klark i pode na polje.

Iz javne telefonske govornice blizu Prospekt parka izađe mlad čovek duge rde kose i zaturi preko ramena gitaru o kojoj je visila bluza od tvrdog dvobojnog lanenog platna, spreda narandžasta, a na leđima zelena. Oko članka leve ruke imao je veliku maramu, a oko vrata ogrlicu od raznih figurica okačenih o podebeo bakarni lanac. Vrlo uske pantalone isticale su njegove snažne ali fine izdužene mišice. Imao je čudne cipele s ogromnom pozlaćenom šnalom.

Bezbrizno se klatio u hodu hladno prolazeći pored devojaka u kratkim suknjicama, koje su se divile njegovom zaista upadljivom izgledu.

Bio je to sam Donald Sikert, Lun, kralj ponoći. Niko kao on nije znao da se uspešno maskira. Bila je to sredina u kojoj su najupadljivije obučeni mladi ljudi bili najmanje primećeni.

Tog popodneva izašao je da pokupe mnoge stvari potrebne za promenu izgleda svojih prijatelja. Džejn i Brenda ostale su da jedna drugoj oboje kosu i promene način češljanja, a Makferson je nešto pojeo i opet legao da spava. Lun je otpremio nekoliko paketa po raznosacima iz trgovina. Bilo je tamo modne odeće, perika, naročitih boja, hemikalija i radio-delova. Tome je dodao vrlo praktičnu kolekciju univerzalnog alata.

Posetio je i dve redakcije listova s različitim izgovorima. Pri tome je pokušao da nešto sazna o životu doktora Geštajna. Smatrao je dragocenim rezultate svojih istraživanja. Imao je adresu stana Linde Ston, koja je vidana uz Geštajna gotovo uvek kad se pojavljivao u nekom društvu. Znao je i za veliku Geštajnovu kuću blizu Karneja.

Tome je dodao onaj razgovor sa inspektorom Klarkom, jer mu je trebalo da sazna je li FBI otkrio njegov identitet. A sada se nije kajao, jer je čuo kako prodavci novina izvikuju

naslove i tamo gde je bilo zabranjeno. Naime, u državi Njujork bio je izglasan zakon o zabrani bučnog izvikivanja novinskih vesti izvan zatvorenog prostora. To je praktično značilo zabranu izvikivanja na ulicama, ali u ovakvim slučajevima prodavci su rizikovali, jer senzacija je ipak za novine najvažnija. Mogle su i da plate neku kaznu umesto prodavca. To je bio nepisani sporazum.

Lun se vrati rešen da još te noći ostane u stanu sa prijateljima i da se pripremi. Trebalo je još jednom previti Brendinu ranu i uraditi mnoge poslove.

Bio je zadovoljan i iznajmljivanjem mondenskog skupog stana na Konij Ajlendu, sa vlastitim prilazom i privatnim sidrištem uz obalu Brajton Biča, baš prema svetioniku. Natovaren gitarom i hrpom novina stigao je baš kad je Brenda pokušavala da probudi Makfersona za večeru spremljenu od bogate zalihe koju je Lun poslao četiri sata ranije.

Uskoro njih četvoro sedoš za sto.

— Zar ne primećujete da sam ulovljen, upecan, usidren bez nade da otplovim? — uzdahnu Makferson šireći nozdrve i udišući miris jela koje su Brenda i Džejn bile spremile.

— Kakve su vrste tvoji jadi, staro momče? — upita Lun i sam mirišući pečenje.

— Brenda... Pa ona kuva kao najbolji brodski kuvar, tuče se kao tigrica, obla je kao lubenica, slatka kao... — počeo da nabraja Makferson.

Brenda je u ruci držala rumen batak pečenog pileta, pa ga naglo strpa u nasmejana mornareva usta i prekide njegovu tiradu.

— Pošto si upecan, ulovljen i usidren, sada se i udavi — odbrusi ona tobože ljutito.

Lun i Džejn su se smejali moleći

ih da prestanu, jer su gladni a od smeha ne mogu da večeraju.

Smeh popusti, ali raspoloženje ostade izvrsno. Bili su to retki časovi predaha i zajedničke radosti. Svi su se trudili da ne misle na ono što su proživeli i ono što će doći. Jer, znali su da opasnosti vrebaju i da sada ne mogu pobeći s poprišta koje je skrivalo užasne tajne.

VIII

Smatrao je sebe nadmoćnim čovekom, koji je u stanju da vlada drugima i da u rukama čvrsto drži mnoge konce. Školu vladanja naučio je od oca, s kojim je iz Evrope pobegao kad mu je bilo devetnaest godina i kad se rušila evropska tvrđava Nemačke. Već je bio mobilisan u lovačku diviziju koja se prebacivala k obalama Lamanša. Ali otac, nemački agent u Švajcarskoj, uspeo je da pripremi njegovo bekstvo. Našli su se u Cirihi s preinačenim imenima i dobro pripremljenim »biografijama«. Postali su tobožnji Jevreji, izbeglice iz Nemačke.

Tu u Sjedinjenim Državama otac je umro tek pošto je Melvin završio studije medicine. Ostavio mu je priličnu gomilu novčanica raznih zemalja, odnetu iz tajnih fondova namenjenih špijunaži. Mladi doktor Geštajn nije mnogo znao o poslovima svog oca, ali je ponešto naučio o metodama tajnih organizacija. Možda je izvesna tajanstvenost očevog životnog puta i učinila da mladi Geštajn nikada stvarno ne zavoli medicinu. Više ga je privlačila trgovina, ili kakva menadžerska operacija. Svoj mali sanatorijum kod Karneja sve više je zane-marivao. Jednoga dana shvatio je da bi se trgovinom krvlju moglo postići mnogo više.

Tako je osnovao svoju prvu banku krvi. Posao je napredovao

iako su banke krvi nicala kao pečurke. Dobio je i ponudu čoveka, čije pravo ime nikada nije saznao, da prošire posao i odgurnu neke manje banke krvi. Bio je to Pukovnik, koji mu se dopao zbog svog cinizma i tačnosti u izvršavanju svih planova.

Najmili su agente za vrbovanje davalaca krvi. Suparnici su, imali svoje agente i dolazilo je do sukoba. Pukovnik je angažovao momke koji su se vraćali iz rata da zaštite agente. A sve vreme cene krvi su rasle, a potrebe bile veće od količina koje su mogle da se nabave.

Sada se Geštajn sećao kako je iznenada bilo dosta krvi u njegovoj banci. Pukovnik je mirno rekao:

– Ima stranaca, skitnica i nepotrebnih ljudi. Ponekog sasvim iscedimo.

Geštajn je tražio obaveštenje i shvatio da je u poslu iz koga nema uzmaca. Pukovnik mu je pomenuo dokumente, falsifikovane knjige i naloge o isplatama, koje je dr Geštajn potpisivao i koji su za njega značili smrtnu presudu, ako se sve otkrije. Začudo, Geštajn je u sebi otkrio prigušenu želju da se bavi tajnim, opasnim poslom. Svest se protivila, ali podsvesno se prilagođavao. Čak je počeo da daje uputstva kako da se dalje radi.

Jednoga dana nudeno je posredovanje u pribavljanju koštane srži za ozračene radnike. Geštajn je došao do srži. Posle su došle pohvale vojske i ministarstva za uspešne isporuke krvi.

Izgledalo je da sve to ide polako, ali stvarno se kotrljalo i narastalo, kao grudvica puštena niz snežnu padinu. Više se ništa nije moglo zaustaviti. Geštajn je »spasavao situaciju« organizujući bolju kontrolu i bezbednost. Kupio je dva pogrebna preduzeća pred bankrotom i od njih stvorio zaštitne kulise. Svoj mali sanatorijum je zatvorio i prepravio ga u luksuznu kuću za uživanje.

Mrpe dolara su pristizale i bogatstvo je narastalo, iako je Pukovnik uzimao polovinu zarade za sebe i svoje revolveraše. Čak je rešio i teškoće oko osoblja u laboratorijama. Obične ubice nisu mogle dugo da izdrže. Nekoliko njih je poludelo radeći na aparatima za »apsolutno davanje krvi«. Još kraće su izdržali oni koji su radili na »klasiranju«. Bio je to posao koji još nije dobio naziv ni u medicini niti igde u rečnicima svih naroda sveta. Mogla se uzeti reč klanje, jer je jedino ona odgovarala. Klanje i masakriranje... Te reči su Geštajn i Pukovnik zamenili jednom rečju: klasiranje.

Teškoće su bile isto tako užasne kao i sam posao. Ljudi su nasilno držani u podzemnim zatvorima i pod pretnjom smrću radili jezivi posao. Ali i oni su doživljavali slomove i pokušavali samoubilačka bekstva, ili jednostavno pomerati pameću. Ludake su morali ukloniti, a slomljene dokrajčiti. I oni su otišli u »preradu«. Doktor Geštajn je zatim pokušao sa seksualnim manijacima, sadistima. Pokazali su se dragocenim. Tržili su ih čak i u Evropi. Mnogostruki ubica je bio idealan »stručnjak« u krvavom poslu. Tako je doveden i progonjeni londonski koljač devojaka Terens Batlind. On je uživao u »apsolutnom uzimanju krvi« od žena, a s ludačkim oduševljenjem radio na kasnijem »klasiranju« njihovih tela. Pukovnik je iz Los Anđelosa doveo jednog takvog ubicu i za muškarce.

Tako su uklonjene teškoće i tražena je »sirovina«. Zločinci u medicini tajno su kupovali delove ljudskog tela. Nudili su ih starim, onemoćalim bogatašima i uspevali da prodaju.

Ali nove teškoće su iznenada nastale. »Procurile« su priče o bankama krvi, o nestalim živim ljudima i svežim leševima. Zakon velike potražnje bio je neumoljiv. Moralo se raditi, a nemile priče su kružile. Našao se i piskaralo Filip Berč,

koji je mnogo saznao i uspeo da proturi svoj senzacionalni pak. Trebalo mu je zatvoriti usta. Zašto ga onda ne »preraditi«? Bila je to ujedno i osveta. Oteli su ga i spremili da ga »rasprodaju« prilikom prvih zahvata. Posao se usavršavao, pa su od zarobljenih uzimani delovi tela, jedan po jedan, tako da što duže ostanu živi. Čudovišni zločinac Melvin Geštajn sanjao je o farmi ljudi za uzimanje krvi i potrebnih organa za presađivanje.

Ali iznenada je suviše počelo da se priča. Možda je trebalo smanjiti aktivnost? O tome je Geštajn sanjao, ali Pukovnik se usprotivio. Trebalo je plaćati čitavu vojsku čuvara, ubica i otmičara i zbog toga je trebalo neprekidno prodavati. Moćne veze Geštajna i Pukovnika činile su da vlasti guše istragu, koja je zvanično bila odobrena i predata prilično opasnom inspektoru Klarku.

A sada se doselio sam đavo. Eto, pojavio se Lun, kralj ponoći. Geštajn je dosta znao o čudnom naučniku, goniocu zločinaca. Strah se uselio u njegovu inače uznemirenu dušu.

I uz sve to mučila ga je Linda Ston. Voleo je tu neobuzdanu ženu, o kojoj je malo znao. Jednostavno, bila je mondenka s dosta novca. Kada ju je upoznao na jednoj koktel partiji, ona ga je očarala. Bila je to žena umetnica u ljubavi. I kada je hodala, i kad se smejala, i kad se svlačila – uvek je to radila na čudno privlačan način, koji ga je uzbuđivao.

Voleo ju je nekom čudnom ljubavlju i želeo da bude samo njegova. On je hteo da vlada, ali je ona bila umetnik u vladanju nad ljudima. Činilo mu se da ju je sasvim opkolio luksuzom i svojim slugama, a ona je zatražila samostalnost kao uslov. Pokleknuo je i dao joj više slobode, iako je shvatao da ona sluti mnoge stvari.

Sada mu se sve to zbirkalo u glavi u pravu poplavu briga. Bio se sklo-

nio u svoju kuću preuređenu od anatorijuma. Tu su bili njegovi olveraši i pratioci, njegova bezbednost. Ali trebalo je primiti Pukovnika.

Kako da mu kaže da ne prihvata to da se i njihovi ljudi puštaju u »preradu« čim budu ranjeni, ili zbog nečeg smetaju. Nije to bila lojalnost. Geštajn je smatrao to slabom tačkom organizacije. Zavladaće strah i ljudi će potražiti spas u bekstvu, ili zaštitu policije. Eto, sada je Pukovnik uklonio i tog novog čoveka, tog avanturistu Nikersona i oteo malu Francuskinju. To je izazov i igra opasnija od mnogih ubistava.

Sve te njegove mučne misli prekide čuvar, koji najavi Pukovnikov dolazak. Posetilac uđe nasmejan i uzviknu:

— Halo, Mel! Kad će jednom prestati to glupo najavljivanje, kad god dodem? Hoću da kod tebe ulazim kao u svoju sobu.

— Ali Pukovniče... Pa i kad sam ja dolazio kod tebe u Montanu nisam prolazio bez kontrole. To je u interesu sigurnosti — odgovori Geštajn.

— Neka me tvoji ljudi slušaju i da ne govorimo više o tome. I to je zbog sigurnosti — zaključio Pukovnik i počeo da zagleda boce u otvorenom ormanu za piće.

Posle kraćeg ćutanja doktor Geštajn pomirljivo upita:

— Šta kažeš na vest da su ono dvoje bili Lun i njegova devojka?

— Oduševljen sam. Kad ih se dočepamo, dugo ćemo ih plasirati tako da će još biti živi, a nedostajće im najmanje po polovina tela — smejući se odgovori Pukovnik.

— Ne sviđa mi se stvar — nastavi doktor Geštajn.

— Znam. Strah, opasnost, živci... Za ovakvo nešto ti nisi sasvim sposoban — odgovori Pukovnik.

— Govoriš gluposti, prijatelju — reče Geštajn trudeći se da ostane miran.

— Govorim ozbiljno. Ne sluša te ni ona kurva Ston. Mislim da ćemo morati da je »preradimo«. Naći ćemo ti neku poslušniju.

— Ne diraj u Lindu... Ja je volim i ne sme joj se ništa dogoditi.

— Dobro... Ali je zauzdaj i ukloni neko vreme daleko iz Njujorka. Predlažem da je negde smestiš pod stalnom stražom.

— Ali, čoveče... Pa ona... Ona to ne bi podnela. Ja bih izgubio njenu naklonost — već ne skrivajući uzbuđenje reče doktor.

— Dobro, ostavimo Lindu Ston. Važno je nešto drugo. Opasnosti su porasle. Preduzeo sam mere obezbeđenja. Sva skladišta i laboratorije su dobro prikriveni. Pripremljena su i sredstva za brzo paljenje i dizanje u vazduh. Ostaje još ponešto...

— reče Pukovnik i zastade.

Doktor Geštajn je čekao neko vreme, pa konačno nestrpljivo upita:

— Šta još ostaje?

— Izdvojićemo tvoje dve banke krvi i preurediti ih da posluju bez veze sa laboratorijama i tajnom organizacijom. Ti ćeš voditi banke i raditi na plasmanu. Radićeš i stručni deo posla. Sve ostalo preuzimam ja lično. Tako ćeš biti u manjoj opasnosti. Daću ti i dva sigurna čoveka koji će te paziti — odgovori Pukovnik.

Doktor Geštajn primeti da nije upotrebio reč čuvati, nego paziti. Zato brzo reče:

— Ja imam svoje sigurne ljude.

— Koji me prijavljuju kad dodem i gledaju kao da sam nevažan.

— Ali, Pukovniče... Jesam li ja vlasnik i šef organizacije, ili...

— Ne zavaravaj se, Mele! — odvrati Pukovnik prekinuvši ga. — Šef sam ja, a ti si samo dobro zaradio. Odsad ćemo drugačije razgovarati. Moji ljudi su već ovde. Naredi tvojima da se sprema i pođu s Parksom i sve će biti u najboljem redu.

— Ti se šališ — zbunjeno se osmehnu Geštajn. — Nisi valjda lud?

Pukovnik skoči i razjareno viknu:

— Nikada više da nisi pomenuo reč lud. Nikada, razumeš li. Može se dogoditi da sam doživiš ono što drugima činimo.

»On je stvarno lud«, pomisli preneraženi doktor Geštajn užasnuto. Osvrnu se ka jastucima na sofi, gde je bio spustio revolver. Ali Pukovnik, kao da pogodi njegove misli, reče:

— Revolver ti je tamo pod jastukom. Uzmi ga i pokušaj da me se rešiš. Taster zvona ti je tu do ruke. Pozovi ljude i radi šta misliš da je bolje. Naredi im da me slušaju, ili da me uklone. Bićeš brzo strpan pod aparat za »apsolutno davanje krvi«. To će biti milost za kompanjona.

— Kakav revolver, čoveče? — zbunjeno promuca doktor.

— Uzmi ga kad govorim. Slobodno ga uzmi, ništa ti se neće dogoditi. Može i ovako: molim te uzmi revolver — dodade Pukovnik.

Sneživajući se doktor Geštajn pruži ruku pod jastuk i izvuče svoj luksuzno izrađeni broving. Držao ga je u ruci pazeći da cev bude oborena k podu i da ga Pukovnik ne shvati pogrešno.

— A sada pucaj, jer ti je to jedina prilika koju ti dajem — reče hladno Pukovnik.

— Ja neću da pucam... Zar da se međusobno ubijamo?! — odgovori doktor i baci oružje pored jastuka.

— Dobro. Time je stvar uređena. Pozovi svoje ljude i reci im da se jave Parksu, koji me čeka. Ili, bolje pričekaj. Ovde imam dvadeset hiljada dolara. To je tvoj deo od novih isporuka.

— Kakve isporuke? Pa sve ide preko... Ne razumem.

— Počeo sam prodaju i preko drugih. Nije vredelo imati samo jedan izlaz. Zaboravio sam da te obavestim o tome — zaključio Pukovnik bacivši svežanj pred dr Geštajna. — A sada pozovi.

Ovaj je trenutak oklevao, ali pogled čudnog čoveka je prosto paralisao i terao na poslušnost. On pozva svog vratara i uskoro se telohranitelji skupiše.

— Možda im treba nešto džeparca. Po hiljadu dolara bi ih privremeno zadovoljilo — upade Pukovnik.

Geštajn uze svežanj i počeo da odbrojava novčanice. Sedam revolveraša su prilazili jedan po jedan i uzimali novac. Tada u sobu uđe Brajs Dobin s dva pratioca.

— Parks je u kolima. Momci su već zauzeli mesta — javi on i stade uz dovratka.

Pukovnik počeo da objašnjava ljudima doktora Geštajna:

— Radili ste i držali se kako treba. Vreme je da vam se odužimo za vernost. Povećane plate i lakši posao zadovoljiće za početak, jer poslovi idu sve bolje. Javite se Parksu, koristite kola koja će vam dati i dogovorite se s njim o svemu.

— Ali mi smo mislili... — počeo Kliv, čovek koga je Lun onesposobio upadajući u Geštajnov stan u Njujorku.

— Sve je jasno, Klive. Požurite na zasluženi odmor. Tamo budite obazriviji i pazite da vas nekakav crnja ne odalami opet po ustima — smejući se odvрати Pukovnik, ali to su bile reči koje ne trpe pogovor.

Odmah zatim Dobin potapša Kliva po ramenu i dade mu znak da prvi izađe. Ostali odustadoše od razgovora iako je poneko hteo da se raspita o nagloj promeni. Odmah pošto su izišli ustade i Pukovnik.

— Tako, dragi Mele. Sada je sve u najboljem redu. Zadrži se koji dan dalje od svog stana u gradu, jer je moguće da ga osmatra policija, a možd i sam Lun — zaključio odlazeći.

Zbunjen preokretom i počinjući da shvata da je to bio pravi »državni udar«, stajao je dr Geštajn bacajući pogled čas na Pukovnikovu leđa, čas na revolver, a čas na preostalih trinaest hiljada dolara.

»Još ćemo videti sve to«, zaključio u mislima da se uteši i svali se u fotelju. Srećom, boca viskija i posuda s ledom bili su nadohvat ruke. Pio je više nego što je to ikada činio.

Trže ga zvonjenje telefona. Javljala se Linda Ston. To ga obradova. Kad nije uz njega, a ona ga bar zove u pravi čas.

— Milo mi je što si se javila, Li. Da li ćeš doći ovamo? — odazva se dr Geštajn.

— Po ovoj sparini mi se ne da voziti. Oznojim se i umorim. A ovde je klimatizacija dobra. Čitala sam novine. Toliko senzacija, a tebe nema da pričamo — brbljala je Linda Ston maznim glasom. — Kasnije bismo mogli nekud da izađemo.

— Svakako, draga... Gledaću da dodem — odgovori dr Geštajn i pogleda na časovnik. — Sada je šest i trideset. Oko devet biću kod tebe.

— Još nešto, dragi. Zašto si promenio malog Pita? On je bio spretaniji, nego ovaj stari medved — dodade Linda Ston.

— Sve ću ti objasniti kad dodem — odgovori dr Geštajn.

— Spremi dobro objašnjenje, jer inače nećeš videti ni moje koleno. A tako sam sveža i glatka večeras — smejući se nastavi Linda.

— Divna si, volim te i do skorog viđenja! — zaključio dr Geštajn i spusti slušalicu.

Zašto taj podlac Pukovnik nije javio i o postavljanju svog čoveka uz Lindu? Dakle, sve je zgrabio u svoje ruke. »Moram pripaziti. Opoменуću je neka bude uz mene dok se stvari ne srede«, pomisli on odlazeći da se okupa i obuče.

A stari medved nije bio niko drugi do Samuel Makferson. Lun je bio pronašao adresu Linde Ston. Odmah posle ručka, dok su Džejn i Brenda otišle da razgledaju novi stan, iako su imali nameru da zadrže i stari, Lun i Makferson su otišli do luksuznog apartmana u

dvadesetospratnoj zgradi na Petoj aveniji. Lun je pretpostavljao da je mali i ružni čovek, koga su vidali kako vozi i prati Lindu Ston, sigurno jedan od revolveraša dr Geštajna.

— Jednostavno ćeš mu reći da te je Geštajn poslao da ga smeniš, a on da se javi gazdi. Ja ću ga sačekati ovde — rekao je Lun.

Sve je upalilo bez smetnji. Čovečuljak je izašao istina s rukom u džepu na držci revolvera i potražio čoveka koji čeka u automobilu.

— Halo! — javi mu se Lun i pokaza da uđe na sedište. Nije pokrenuo motor sve dok gangster nije seo ne ispuštajući revolver skriven u džepu.

— Kuda misliš da me voziš? Ja imam svoja kola da odem kud treba — reče gangster.

— Naravno, Pite — složi se Lun.

— Ja te ne poznajem — primeti gangster i oči mu blesnuše.

— Utoliko bolje. Gazda ionako mora da okupi svoje najbolje ljude. Tamo ćemo se upoznati — smešeći se, odgovori Lun.

— Ja ću onda odmah u Karnej — reče gangster i htede da izađe.

— Treba da ti ispričam još neke stvari, Pite. Popušićemo po cigaretu — nastavi Lun.

Gangster ostade u istom položaju opreznosti i levom rukom prihvati cigaretu. Lun mu je pripali i počeo da priča. Bile su to sugestivne reči o tome da treba da mu veruje, da mora da mu veruje... Počela je hipnotizerska seansa koju je ubrzavalo sredstvo stavljeno u cigaretu. Nekoliko minuta kasnije, gangster se pokoravao svakom nalogu. Išao je malo pijano i kao da drema.

Lun ga odvede u najbliži hotel, plati sobu za dva dana i napomenu portiru da je prijatelj malo više pio uz ručak i da ga treba ostaviti da se dobro ispava. Bogata napojnica je obezbeđivala srdačnost.

— Doći ću po njega — zaključio Lun i izađe.

Tako je put do Linde Ston bio otvoren. Makferson je već bio uspeo da u sve prostorije ubaci sićušne uređaje za prisluškivanje. Devojka ga je ispitivala odakle je i ko je mlađić što je došao sa njim.

— Mislim da je Geštajnov rođak i da je lekar. On je velika »zverka« u biznisu — neodređeno je rekao Makferson.

Bio je zabrinut posle Lindinog razgovora sa doktorom Geštajnom, koji je sedeći u sobici do ulaza, pažljivo slušao pomoću skrivenog minijaturnog uređaja. Kad je Lun pozvao, Linda se pojavila kao da je bila u zasedi. Prilično prozirna kućna haljina otkrivala je da Lindino telo još uvek ne zahteva one ženske sitnice za stezanje. Bila je obukla haljinu bez ikakvog veša.

— Jeste li u poseti kod starog, ili kod mene? — upita ona izazovno se smešeći.

Htela je da što pre nešto »izvuče« od ovog čoveka, koji je bio i toliko lep da bi promena mogla značiti i poboljšanje.

— Nisam vam predstavljen, ali se nadam da će to dr. Geštajn popraviti uskoro — odvrati Lun i prilično drsko pogleda njenu figuru.

— Znači, rekao vam je da će doći ovamo? — upita Linda.

— Vi to najbolje znate — odvrati Lun.

Makferson je ćutao kao da ga se sve to ne tiče.

— Javio se da će doći, ali tek u devet. Imaćemo malu tajnu. Sami ćemo se upoznati, a posle ćemo ga pustiti da nas upozna — reče oduševljeno Linda i gurnu vrata svoje sobe da se otvore. — Pozivam vas na čašicu hladnog pića, gospodine...

— Zovem se Kliv. Kliv Bliker, lekar — predstavi se Lun.

— Imamo nekoliko sati... Poznate li dobro novog čoveka i da li vam je naklonjen? — upita Linda Ston ne obazirući se na to što je

Makferson još uvek stajao kao kakav kip.

— Naklonjen? Još više od toga. Nas dvojica smo bliži jedan drugom nego ikim na ovom svetu — odgovori Lun potpunu istinu, jer niko nije stajao tako blizu njih u ovom trenutku.

Makferson morade da se nasmeje.

— Klive, znaš da ću dati život za tebe, ali... Uostalom ja sam tu samo da štitim gospođicu od nasrtljivaca, a ti nisi takav — reče on zatim i povuče se u sobu.

— Dozvolite da progovorim koju reč s njim, a onda ću doći na piće — reče Lun i sačeka da se Linda Ston povuče u svoju sobu.

U sobici ga Makferson brzo izvesti o svemu. Dogovoriše se o signalu preko narukvica ručnih satova, koje su lakim ubodima specijalne igle pokretane sićušnom baterijom u satu i radio-signalima prosto »otkucavale« znakove. Ti satovi su bili posebna priča u mnoštvu Lunovih pronalazaka. Bili su pravi mikro-arsenal hemijskog oružja. Jedna iglica ispuštena pritiskom na sićušno dugme mogla je najmanjim ubodom da parališe čoveka a uz sve to sat je primao i davao signale.

Dogovoreno je: jedan impuls znači dolazak Geštajna samog, dva da dolazi još s nekim, tri da su nepoznati ljudi, a četiri da dolazi policija.

Lun požuri i pokuca na Lindina vrata. Ona ga je očekivala nagnuta nad stočićem. Punila je čaše i otvarala kutiju s cigaretama. Haljina joj se otvarala i izazovne grudi su mamile.

Do sada je najveći neprijatelj vernosti žene. A Lindi je bilo dosadno i to baš sada kad je stigao taj čovek muževnog izgleda i čudne snage u pogledu i pokretima. Bila je uzbuđena i uspela je da porumeni videvši gde se Lunov pogled zaustavio.

— Pričajte mi o sebi — reče ona da sve dovede opet u red.

Ali nije propustila da prekrsti noge i pusti da joj kolena zablistaju u svoj svojoj lepoti.

— Melvin mi je pričao o vama. On je, mislim, malo ljubomoran i plaši se vaših čudi — nasumice počeo Lun upućujući joj jedan od onih pogleda naučen još u doba izučavanja glume i dikcije.

— Vi ste, znači, tako prisni s Melvinom? — osmehnu se Linda Ston i odvratila još smelijim osmehom. — Čudno mi je da nikada nije pričao o vama.

— Pa mi smo stari znanci i radimo zajedno već dugo. Ali ja sam bio u Čikagu i nisam imao priliku da vas susretnem.

— Mislite li da ste time nešto izgubili?

— Mislim... Znam da sam izgubio. Ovog trenutka znam — odgovori Lun.

Ona je držala čašicu martinija tako da iz nje prosu malo tečnosti pravo na svoje koleno. Lun izvadi maramicu i šapnu:

— Dozvolite... Obrisću...

Ona malo ispruži nogu i pusti da se on sagne nad njenim kolenom. Dok ga je polako brisao, ona pruži ruku i stavi je u njegovu kosu.

— Oh, Klive...

Njena ruka ostavi čašicu s pićem a telo se opusti. Lun je zurio u telo sa koga skliznuše skutovi nezakopčane haljine čim se opustila.

A tada oboje čuše zvuk zvona na ulaznim vratima. Lun oseti ubode narukvice. Jedan, dva, tri, četiri...

On otrča u hodnik i nađe Makfer-sona kako gleda kroz optičko oko. Pride i sam pogleda. Video je dva uniformisana policajca i inspektora Klarka.

Dosta dugo je inspektoru Klarku trebalo da dođe na tu ideju, ali on je pogodio. Nije uzalud uživao glas vrlo inteligentnog inspektora. Dugo

je razmišljao šta da učini i odakle da počne u potrazi za Lunom. Znao je da će taj čovek zgrabiti Geštajna. Kad je prihvatio taj zaključak, nije bilo daleko da dođe do Geštajnovе slabe tačke. Bila je to Linda. Hoće li i Lun tim putem napasti? Bilo je logično i Klark se odlučio. Otići će kod Linde i upozoriti je otvoreno da će biti izložena napadu Luna, kralja ponoći. Tražiće njenu saradnju.

— Pretvorićemo se u neku vrstu stalne zasede u njenoj blizini. To je naš posao — objašnjavao je dvojici svojih pratilaca, koje je dobio od policijske stanice da bi lakše i bez mnogo smetnji ostvario svoj plan.

Nije hteo da angažuje svoje pomoćnike, jer bi u tom slučaju morao da obavesti šefa, a on bi mu podviknuo da drži šape dalje od dr Geštajna i svega što je u vezi s njim. Zato je iskoristio svoju vezu s policijom i lako dobio ljude.

Sada je bio pred vratima.

Lun dade znak Makfer-sonu da ga sledi i oni tiho podoše u sobu Linde Ston.

— To je policija i inspektor FBI-ja Ken Klark — šapnu Lun devojci koja je upravo bila obukla veš i spremala haljinu.

— Šta hoće? Pa oni nemaju ništa protiv mene — reče ona sasvim bezbrižno.

— Ne treba da vide nas dvojicu ovde, jer onda nećemo moći da javimo Melvinu o inspektorovom dolasku. Idite i otvorite im vrata. Recite da ste sami ovde — objasni joj Lun.

— Oteraću te grubijane, jer su mi ukrali najlepše trenutke — reče Linda ne propustivši da se mazno očeše o Luna dok je navlačila haljinu.

On joj pomože da to brže uradi i pridržava vrata njene spavaće sobe da ona prođe kroz salon ka holu.

Zvonjenje je postalo nervoznije i upornije.

— Dolazim, dolazim! — viknu Linda prilazeći vratima. — Ko je to tako nervozan?

– Policija, otvorite – začu se odgovor.

Ona otvori tek pošto pogleda kroz optičko oko.

– Oho! A ja sam očekivala prijatniju posetu – reče zatim veselo i propusti inspektora i policajce.

Došao sam radi jednog razgovora s vama, gospodice Ston – počeo Klark zaustavivši se u holu da sačeka domaćicu koja će im ponuditi da negde sednu.

– Niste izabrali najbolje vreme, ali saslušaću vas. Uđite u sobu. Možda neće biti dosadno jednom popiti nešto i sa slavnim inspektorom, još kad je u društvu dva mlada gorostasa iz policije – reče Linda Ston i gracioznim hodom pođe pred njima.

Lun i Makferson su bili iza zatvorenih vrata i preko sićušnih slušalica na dlanovima slušali svaku reč, jer su postavljeni mikrofoni jasno prenosili svaku reč.

– Kako to da ste sami? Gde je vaš verni Pit? – upita inspektor sedajući, dok dva policajca ostadoše da stoje, jedan pred vratima, a drugi uza zid.

– Sedite i vas dvojica. Pit ima slobodan dan – odgovori mirno devojka naviknuta da ponekad odgovara policiji i na mnogo teža pitanja.

Inspektor počeo neposredno. Ispriča da je utvrđeno da Lun, kralj ponoći istražuje nešto oko banaka krvi. Okomio se baš na dr Geštajna.

– Znači li to da je on bio onaj Crnac koji je provaljivao u Melvinov stan? – upita Linda.

– Nadam se da ste čitali novine o promeni boje kože i bekstvu tog avanturiste – odvrati inspektor.

– Strašno vas je prešao – nasmeja se Linda.

– Čuvajte se da ne pređe i vas – odvrati inspektor.

– Volela bih... Kažu da je šarmantan i lep. Opišite mi ga malo detaljnije – nastavi igru Linda.

Inspektor prvo opisa Luna, pa Džejn, a zatim Makfersona.

– Oni su u stanju da promene izgled, prodru i tamo gde im se ne nadate i učine trista neprilika. Možda su sada baš negde u blizini. Vi ste jedna od njihovih meta – reče zatim.

Linda Ston je zurila u njega. Jedna pomisao učini da sasvim pobledi. Izgledalo je kao da će se onesvestiti.

– Šta vam je, gospodice? Pa vi... Recite nam... Ne plašite se, jer smo tu da vas zaštitimo – govorio je inspektor prilazeći devojci, koja se zagrcnula kao da nešto hoće da kaže, a ne može.

Lun je sve čuo i šapnu Makfersonu:

– Obidi kroz kupatilo i ubaci u hol. Ja ću u sobu.

Pri tome pruži mornaru dve gasne bombice, jer su zalihe praktičnije izrađenih spremišta gasa bile na izmaku, pa je bio kupio hemikalije i staklene ampule, koje su bili primitivna verzija njegovih savršenih gasnih oružja.

Nekoliko trenutaka kasnije odškrinu vrata sobe. Inspektor i policajac poteškoše revolvere ali ne ugledaše nikog. Samo čuše laki šum slomljenog stakla, kao da je tanana čaša naprsla od toplote. Nekoliko trenutaka kasnije klonuše nazad u sedišta. Linda beše čučnula iza fotele i sada se svali na prostirku.

Makferson postupi kao Lun, baš u trenutku kad je policajac u holu otvarao vrata sobe. Ovaj ude i zapanjen pogleda u sobu, a onda se i on sruči preko praga.

Lun i Makferson se povukoše. Zaštitiše se stavivši vlažne filtere od vate u nozdrve, jer je gas mogao da omami i posle pet minuta. Vata navlažena naročitom tečnošću redukovala je učinak gasa.

Radili su brzo. Vezaše policajce i inspektora, podigoše Lindu na sofup a i nju vezaše. Svima zalepiše usta širokim flasterom nađenim u kupatilu, jer to je bilo lakše nego upotrebiti krpe. A zatim provetriše sobu i konačno sedoš da se dogovore.

– Geštajn će doći s pratljom. Biće oprezan i treba se obezbediti. Postavićemo cevčice i istisnuti gas čim pozvone. Bolje je da ih pokupimo pred ulazom, nego da namirišu opasnost i neki umakne – objasni Lun.

– Zar ne bi bilo bolje da ih pustimo, pa malo šakama po njima?

– primeti Makferson. – Te tvoje majstorije ne daju čoveku ni da se malo razgiba.

– Nisu to ljudi s kojima se treba šaliti. Ono što oni čine zahteva siguran i brižljivo usmeren udarac. Biće prilike i za pesnice – odvrati Lun zamišljeno.

Odmah zatim pođe u hol i počeo da provlači providne cevčice uz dovratke. Pri tome je morao da buši drvo, jer su vrata bila dobro izrađena. Cevčice spoji s limenom bombom koja je nosila reklamu nekakvog sprej losiona.

Sada je trebalo čekati. Bilo je prošlo osam časova, a zarobljenici su se bili osvestili.

– Sreli smo se pre nego što ste to očekivali, gospodine Klark. Vidim više zabrinut nego preplašen izraz vašeg lica. Potpuno ste u pravu što se ne plašite, ali ni zabrinutosti nema mesta – pričao je Lun.

Inspektor je kolutao očima i nešto mumlao kao da traži da mu se skine flaster.

– Bili ste vrlo ljubazni sa mnom i ja to znam da cenim – nastavi Lun.

– Prisustvovaćete malom saslušanju doktora Melvina Geštajna i eventualno njegovih pratilaca. Posle činite šta možete.

Linda Ston je takođe protestovala tresući glavom. Flasteri su otežavali disanje svima, ali ona je to osećala kao uvredu.

– Budi mirna, devojčice, inače ću pokupiti svu ćebad i pokriti te da se dobro preznojiš – zapreti Makferson i ustade da popravi položaj jednog od dvojice policajaca, kome je pri vezivanju noga ostala neprijatno iskrenuta.

– Verujem da mislite kako Geštajn neće govoriti – nastavi Lun.

Inspektor Klark klimnu glavom.

Priredićemo lepu seansu hipnoze i on će pričati sve po redu – objasni Lun i dade znak Makfersonu da pazi na vezane, a on ode da sam pazi na vrata i gasni uređaj.

IX

Strah i brige već dugo su pritisnuli dr Melvina Geštajna, ali strahovito ga je porazilo osećanje gubitka samostalnosti. Čovek koji želi da gospodari životima drugih, da bude vođa, makar i u zločinima, utoliko teže oseća gubitak samostalnosti i činjenicu da njime neko drugi sasvim gospodari.

Tog popodneva, kada je hteo da izide, dr Geštajn se našao pred ćutljivim Brajsom Dobinom, koji jednostavno upita:

– Želite li da izađete?

– Da, vi ćete me pratiti? – odgovori dr Geštajn.

– O tome će odlučiti Parks. Sačekajte dok on dođe – dodade Dobin ne ustajući.

– Šta?! Jeste li vi pri čistoj pameti? Ovde ja odlučujem! Izaći ću sam! Ne želim ni da vidim tog Parksa! – vikao je dr Geštajn.

– Ne bih vam preporučio da viđete, niti da pokušate da odete bez Parksa i mene. Naši momci su tu i oni imaju jasno Pukovnikovo naređenje – mirno reče Dobin, ali taj način je bio pun prikrivene pretnje.

Trebalo bi potegnuti revolver i ubiti ovog stražara. Morao bi da puca u ostale i brani svoj položaj. Ali dr Geštajn nije to mogao. Za njega su uvek pucali drugi i zato je sada samo osećao nekakvo stezanje u grlu. Želeo je da vrisne i zaplače.

– Zovite tog pasjeg sina Parksa! – reče ljutito i vrati se u svoju sobu.

All Parks se pojavi tek posle jednog sata.

— Završio sam poslove i sada sam vam na raspolaganju — javi se Parks rečima koje su mogle da znače potpunu pokornost, ali u držanju i osmehu bilo je isuviše nečeg drugog.

— Jesam li ja to pod stražom? Jesam li sada zarobljenik? — ljutito i s dozom cinizma upita dr Geštajn.

— Ne, gospodine doktore. Pa mi smo tu samo da vas štitimo. Po cenu života ne sme se dogoditi da vas zgrabi policija, ili neko drugi — objasni Park kao da ne primećuje doktorov ton.

— Po cenu čijeg života? — upita ovaj.

— Pa... Po cenu pre svega vašeg života, a onda i našeg. Pukovnik nam ne bi oprostio — objasni Parks. Čitali su neko vreme, a onda dr Geštajn reče da želi u grad, jer treba da poseti Lindu Ston, kojoj je najavio dolazak.

— Vaše je da odlazite kud hoćete i gde je potrebno, a moja i Dobinova dužnost je da vas ne ispuštamo iz vida — reče Parks na onaj čudni, ledeni način, koji ne predviđa srednja rešenja i objašnjavanje.

— A ko će ovde paziti na kuću i sve ovo? — upita zatim dr Geštajn.

— Zar niste primetili momke?

— Nisam.

— Ima ih celo tucе. Ovde će se odmarati i biti dobro sklonjeni neko vreme. Već su se snašli. Sporažumeli su se i s vašom sobaricom i kuvarom.

— Sobaricom?! — gotovo kriknu dr Geštajn.

— Da, našli su i nju u zatvorenom delu. Uzeli su joj ključeve i biće pod prismotrom. Upravo, neće više izlaziti — objasni Parks.

Dr Geštajn zaključio da je Pukovnik bolje obavešten o svemu nego što se moglo i pomisliti. Mala Eva Šain bila je nekada prodavačica koka-kole. Doktor ju je tajno uzeo u

„službu“, pošto je saznao da je siroče i nema nikoga. Jedino njeno bogatstvo bila je zaista potpuna lepota, dotada skrivena pod teretom rada i oskudice. Sedamnaestogodišnja devojka se brzo preobrazila. Bila je tiha i zadovoljna malim. Dr Geštajn ju je plaćao kao sobaricu, ali tako nije plaćana ni sobarica kakvog kralja ili multimilionera. Živela je skriveno u maloj dvorišnoj zgradi dograđenoj uz nekadašnji sanatorijum. Izlazila je kroz prikriveni izlaz prema poljani. Živela skromno i skupljala novac i poklone svog poslodavca s namerom da jednoga dana ode u svoj rodni Kamden. Smatrala je normalnim to što odgovara na sve želje svog poslodavca.

A koliko noći ga je smirivala ta krhka i dobroćudna Eva. Posle uzbuđenja s Lindom, Eva je bila lek. Sada se i na nju spustila gruba Pukovnikova ruka.

— Jesu li upozoreni da joj ne smeju učiniti ništa nažao? — upita dr Geštajn.

— Upozoriću ih, čim se vratimo — odgovori Parks.

Bilo je kasno da se i dalje bavi Evom i dr Geštajn izade, ali saznanje da je ona u rukama Parksovih ubica izazva u njemu nekakvu nelagodnost. Bio je duboko nesrećan ili, bolje je reći, očajan.

Tako skršen stigao je pred vrata Linde Ston. Parks i Dobin su stajali s obe strane vrata držeći ruke u džepovima i na drškama revolvera. Dr Geštajn zazvoni i pričekao. Ništa se nije čulo. On pozvoni još jednom na već uobičajeni način.

Odjednom se oseti slabim i ruke mu se opustiše. Zatetura da padne i uhvati se za Parksa. Ali i ovaj je osetio nemoć i oni padoše zajedno. Dobin se nagnu k njima i sam pade licem prema podu.

Vrata se brzo otvoriše i Lun ih uvuče prvo dvojicu odjednom, a zatim trećeg. Vrata se opet zalupiše.

— Imamo ih — reče Lun Makferzonu koji je prilazio i hvatao dr Ge-

štajna i Parksa za okovratnike da ih odvuče u sobu k vezanim policajcima.

Lun povuče Dobina i spusti ga uz ostalu dvojicu, koje Makferson beše hitnuo pred noge vezanih policajaca. Oni su zapanjeno zurili u nove zarobljenike.

— Predstava može da počne. Kad bude trebalo, skinuću vam flaster s usta, inspektore — reče Lun.

Ovaj klimnu glavom i pogled mu postade radoznao. Lun namesti stonu lampu tako da ostali budu u mraku, a samo dve fotelje, stavljene jedna prema drugoj, ostadoše diskretno osvetljene.

Makferson je mornarski spretno vezivao usnule zarobljenike, a zatim se potrudi da dođu svesti. Jedino dr Geštajnu ostavi slobodna usta.

— Šta je to bilo? Gde sam?... Linda! — progovori dr Geštajn ugleđavši Luna pred sobom.

— Smirite se, doktore. Razgovaraćemo razumno i iskreno — poče Lun, a zatim nastavi onaj sugestivni, pomalo monotoni razgovor, koji je bio uvod u hipnotisanje zarobljenika.

— Ja neću... Jeste... Razumem — procedi dr Geštajn u trenucima kad je trebalo da odgovara.

Malo kasnije pokaza se da je dr Geštajn odličan medium, možda i zato što su okolnosti već bile prilično okrnjile njegovu samouverenost i volju.

Počinjala je ispovest koju su ostali zarobljeni pratili s različitim osećanjima. Inspektor je donekle uživao trudeći se da pamti što više činjenica, iako mu Makferson šapnu da odlični magnetofon Linde Ston snima svaku reč.

Parks se grizao od muke slušajući podatke o tajnim laboratorijama, ulozi pogrebnih preduzeća, ubijenim i živim zarobljenicima i uopšte o krvavom vampirskom poslu najužasnije gangsterske bande koju je svet video. Konačno,

dr Geštajn progovori i o samom Parksu i njegovoj zločinačkoj grupi. Otkri i to da su u nekadašnjem sanatorijumu smeštene ostale Parksove ubice.

Pokaza se da postoje još četiri družine otmičara i ubica, koje je Pukovnik držao pod svojom rukom i tako povezivao njihov rad.

Lun se seti manijaka iz Londona i postavi pitanje.

— On radi... klasira... Manijak sadista jedino može da izdrži — objasni hipnotisani dr Geštajn.

Tu pred čitavim skupom izrastala je jeziva ispovest jednog zločinca, koji je sanjivo, bez otpora otkrivao sve svoje zločine i zločine svojih ljudi. Još dugo Lun je ispitivao ovog monstruoznog čoveka. S vremena na vreme beležio je važne podatke, a zatim ukloni Geštajna i postavi Parksa.

Tražio je odgovor na pitanje ko je Pukovnik, ali to niko nije znao. Jednostavno, bio je to čovek u službi dr Geštajna, ali ime mu niko nije znao. Jedini podatak koji je mogao rasvetliti tu misteriju bila je nekakva velika kuća s lovačkim parkom i miljama dugim žičanim ogradama tamo u Montani. Lun zabeleži i taj jedini dragoceni podatak pa pređe na ispitivanje Dobina.

Na kraju skide flaster s inspektovih usta u upita:

— Jeste li zadovoljni?

— Ovo je da čovek ne poveruje. Čuo sam o vašoj sposobnosti da hipnotišete ljude, ali nisam verovao da postizete nešto ovako efikasno — reče inspektor mirno.

— Šta biste vi sada učinili? — upita Lun.

— Odmah pustite mene i dva moja momka. Treba hitno pripremiti napad na sve te jazbine zločina — odgovori inspektor Klark.

— Čudi me vaša naivnost, inspektore. Pa vi ne biste uspeali ni za dva dana da isposlujete dozvole i pokrenete ljudstvo. A do tada bi svi tragovi nestali — reče Lun ne bez žaljenja u glasu.

— Ali s ovakvim podacima...
— progunda inspektor i sam sumnjajući da bi uspeo da pokrene svoje šefove u takvu akciju.

— Uradićemo nešto bolje — nastavi Lun. — Vi ćete se mirno odmarati ove noći ovde. A Samjuel i ja ćemo posetiti nekoliko mesta. Napravićemo takvu situaciju da će pojedine policijske stanice morati da deluju hitno zbog ubistva. Šefovi će spavati kad gotovo svi preživeli zločinci budu u rukama policije. Tada ćete vi nastupiti s Parksom, magnetofonskom trakom i svim onim što znate.

— Ali to je ludost. Šta možete vas dvojica protiv tih svirepih vampira? — usprotivi se inspektor.

— Ponešto možemo — osmehnu se Lun. — Vi ćete mi samo dati neka obaveštenja. To će biti pomoć.

— Reći ću ono što nije službena tajna — odgovori inspektor.

— Odmah ćemo početi. Makfersone, neka ostali spavaju malo duže. Nemamo sve što treba i moraćeš iglom — reče Lun.

Makferson iz metalne kutijice izvadi nekakvu pumpicu opremljenu šupljom iglom i pođe od jednog do drugog zarobljenika. Svi brzo klonuše kao mrtvi.

— Niste ih valjda ušli? — upita inspektor Klark.

— Ni govora. Svi će ujutru biti u najboljem zdravlju. Jedino ne želimo da čuju šta ćete vi odgovarati. A kada budete imali magnetofonske trake, prvo izbrišite deo našeg razgovora — smejući se, reče Lun.

Zatim u lakom razgovoru gotovo neprimetno pređe u novi hipnotički poduhvat. Trebalo je znati sve ono što zna inspektor Klark.

Uskoro je Lun znao da su sve snage usmerene protiv njega, a ne protiv najstrašnije bande hladnih ubica i trgovaca ljudskim životima i telima. On je to i pretpostavljao, ali sada je znao i koje su mere preduzete. Znao je i da je samo inspektor Klark pogodio gde treba tražiti.

Oslobođenog od hipnoze, inspektora Klarka Makferson takođe uspava. Popraviše položaj svih zarobljenih, postaviše gasne zamke za slučaj da neko nasilno prodre ovamo i konačno miniraše ulaz tako da niko ne može ući a da ne bude uzbuđena cela četvrt grada.

Bila je ponoć kad izadoše. Bio je to pravi čas za najodlučniju akciju. Lun je znao da je najvažnije prođeti odmah u sklonište na obali Bergen Biča.

— Tamo ćeš moći slobodno da pucaš iz oba kolta, da udaraš tako da prskaju glave kao mehurići od sapuna, a da te ne grize savest — reče Lun kad se on i Makferson nadoše u automobilu.

— Voleo bih da je i Brenda s nama. Ona zna da se bori — primeti Makferson.

— Grešiš, stari. Nije to prizor ni za nas dvojicu. Brendu i Džejn treba poštediti čak i priča o svim ovim stvarima. Izbegavaćemo i da im do ruku dođu novine, posle ove noći — odgovori Lun zamišljeno.

Svratiše u stari stan da se snabdeju gasnim bombama, granatama i municijama. I pored proteklog toplog letnjeg dana i noćne vlage koja je ovde u Njujorku prosto gušila bez daška svežeg vazduha, njih dvojica navukoše čuveni veš od neprobojnih niti obojenog čelika. Niti su bile jedan od najnovijih pronalazaka, koje je Lun već primenjivao za pravljenje zaštitne odeće, čvršće od najboljeg oklopa. Bio je poneo dosta veša i po jedno tamno odelo, koje nije probijala ni vojnička puška.

— Ugušićemo se ovako obučeni — reče Makferson već sav oznojen.

— Ali zato ćemo ostati živi — odgovori Lun i sam brišući znoj s lica.

Još jednom proveriše revolvere, jer obojica su sada nosili po dva; Lun dva sigurna lugera, a Makferson svoje glomazne koltove. Pregledaše opremu i isprobaše svoje gasmaske, a zatim krenuše.

– Stvarno misliš da s vampirima treba onako?... Mislim da im se ne pruža šansa... i bez uvijanja – proveriti Makferson svoje raspoloženje.

– Mislim – tvrdo i kratko odgovori Lun.

– Bili bi sigurniji da su na okeanu, usred tajfuna i morskih pasa, a bez slamke da se za nju uhvate – zaključiti mornar ne skrivajući svoje borbene raspoloženje.

On je tek ove noći, slušajući odgovore zarobljenih, stvarno shvatio veličinu zločina koji je rastao u srcu ovog ogromnog grada.

U to vreme, Pukovnik je odlučio da još jednom proveriti stanje u najvažnijem skrovištu na obali Bergen Biča. Hteo je da ujutru pronade i u brda odvede dr Melvina Geštajna i da na miru pogleda tu Francuskinju, koju je poslao s dva sigurna čoveka na svoje imanje u Montani.

U automobilu su bila još dva gangstera koje je već davno odabrao kao najsmelije i najsigurnije. Imali su na duši toliko ubistva da im je jedina nada bio Pukovnik. Zastadoše blizu ulaza u staru zgradu-rinu.

– Malo ćemo sačekati. Ugasi motor i svetla, Bak – naredi Pukovnik.

Hteo je da vidi da li Ros Garet, voda grupe i »direktor« ove vampirske fabrike za ubijanje ljudi, ispunjava sve naloge koje mu je dao. Pukovnik je bio vičan u organizovanju bezbednosti i tražio je disciplinu do krajnjih granica. Sada je proveravao stvari.

Čutao je neko vreme. Niko se nije pojavljivao, što je bio dobar znak. Znači da Garet i njegovi najpoverljiviji stražari ne krše naređenje o tome da ne izlaze bez nužde, a naročito ne da bi se negde napili i proveli.

Ali odjednom ugleda veliki tamni

automobil iz koga izadoše dva nepoznata čoveka u tamnim odelima. Oni su se kretali nekako usporeno, kao ljudi u zimskoj odeći. Prilazili su ulazu zgrade i nešto tamo radili ne zvoneći.

– Izadimo tiho i napadnimo ih – reče Pukovnik i sačeka da njegova dva revolveraša krenu, a zatim i on počeo da se prikrada.

Dva gangstera se nadoše iza Luna i Makfersona, jedan od njih osvetli ih snažnom džepnom lampom dok su baratali oko brave.

– Ruke uvis, momci! – viknu drugi.

Lun i Makferson se ne okrenuše, nego samo staviše maske na lice, koje su štatile ne samo od gasova nego i od kuršuma.

Gangsteri pripucaše pravo u njihova leđa. Pukovnik je prilazio. Ali tada se dogodi čudo. Ona dvojica su već morali biti na zemlji, mrtvi, ali oni stoje s uperenim revolverima. Pukovnik je zurio u čudne maske. Gangsteri opet opališe, a tada Makferson podiže oba kolta i ispali po jedan metak. Napadači popadaše.

– Požurimo! – naredi Lun videći da je tiho prikradanje onemogućeno.

On i Makferson ne behu primećili lukavog Pukovnika, koji se povuče u senku i utiša. Začu se laka eksplozija i vrata se otvoriše.

Iz pravca garaže prasnuše mašinska puška i revolveri. Lun baci tamo duguljastu granatu i ugleda kako eksplozija odbaci dva tela koja se raspadaju.

– Za njima! – viknu Lun i zatim pride garaži.

Otuda zviznuše kuršumi i udaraše po Lunovom odelu tako da ga zabole. On baci gasnu bombu i utrča. Dva gangstera su tek gubila svest. Makferson nije čekao da klonu, nego ih počasti udarcima svojih koltova.

Nečije telo zamače u otvor pod dignutom betonskom pločom i Lun tamo baci novu granatu. Započeto spuštanje ploče se prekide. Lun

odmah dodade gasnu granatu i spusti se u prolaz. Makferson pođe za njim.

Tri gangstera su im dolazila u susret vukući se uz metalne podupirače tunela i noseći spremne mašinske puške.

— Hiljadu mu oktopada, ovo je prilika. Punom parom, napred. Iz svih topova, pali — vikao je Makferson uklonivši masku s usta i protrčavši pored Luna.

Rafali kuršuma ga zaustaviše kao vetar. On samo gurnu masku na lice i iz oba kolta zapuca. Dva gangstera padoše, a treći prestravljeno baci mašinsku pušku i poče da beži. Ali Makfersonov kuršum ga pogodi tačno u potiljak.

Nikada njih dvojica nisu napadali tako neobuzdano. Bio je to pravi pokolj i u betonskom hodniku i na zavoju. Gangsteri su ginuli zureći u dva neranjiva, maskirana čoveka, kao da su to, u najmanju ruku, aveti ili Marsovc.

Gore je Pukovnik čuo zavijanje policijskih sirena. Patrole su tek tražile mesto okršaja. On sede u automobil i brzo umače ka severu. Zaustavi se kod jedne javne govornice i pozva broj pogrebnog preduzeća koji je noću bio prekopčan na glavnu stražarnicu podzemnog skloništa. Javi se Garet.

— Nemam vremena, nekakva je borba — doviknu.

— Slušaj sada, Garete! Pitanje je smrti. Upali ceo sistem eksploziva i paljenja — viknu nestrpljivo Pukovnik.

— Zašto? Javljaju da su napala samo dva čoveka — odvrati Garet.

— To su Lun i Makferson, sami đavoli. Dolazi i policija. Upali i umakni, jer je poslednji trenutak. Tako ćeš uništiti i Luna! Naređujem, upali! — vikao je Pukovnik sav u vatri žudnje da se njegovo naređenje odmah izvrši.

— Ali moram izvući još nekog od ljudi... Oni dolaze i odmah ćemo... O, pa to su dva maskirana...

— Pali, Garete!

— Kako ću izaći? Odavde je nemoguće...

— Pali!

— Ulaze... Sve ću dići u vazduh... Ne dam se... Oh! — začuše se poslednje reči, a onda pucnji i eksplozije zakrčase u slušalici.

Lun i Makferson behu otkrili sobu s vezanim ljudima. Još uvek su tu bili samo Jos Basi i Filip Berč s ranjenim Nikersonom. Lun brzo shvati sve i prepoznađe onu dvojicu po fotografijama objavljenim u listovima.

— Pomognite ovom ranjenom — reče im užurbano.

— Neka taj gad ostane. To je njihov zločinac — odvrati novinar Filip Berč.

— Spasite me zbog Idanž... Preklinjem vas... Posle ubijte... Zbog Idanž! Ljudi! — stenjao je i vriskao Nikerson.

— Ponesite tog čoveka. Naređujem. Na ovom brodu sam ja kaptan, milion mu brodskih pacova! — prodera se Makferson.

Prvi prihvati Crnac Jos Basi i onako snažan, ali utrnutih udova uzalud je pokušao da se s teretom održi na nogama. Filip Berč pristupi zato da pomogne Crncu, a ne da spasava Nikersona.

— Za nama, brže! — pozva ih Lun i krenu napolje.

Malo kasnije, ocenjujući nasumice, stiže pod južno krilo starog magacina. Ugledaše očišćen betonski hol u kome je bilo nekoliko starih naslonjača. Dalje su bila nova vrata opremljena staklima za osmatranje prilaza. Krenuše pravo k njima.

Kad gurnuše vrata, ugledaše čoveka s telefonskom slušalicom uz uho i unezverenog pogleda, kako pokušava da dohvati ručicu iza nekog metalnog kapka iza sebe.

Lun opali da ga spreči, ali čovek ispusti slušalicu i poslednjom sna-

gom se obesi za ručicu, koja se preklupi i u tom istom trenutku zemlja zadrhta.

— Dižu sve u vazduh! — uzviknu Makferson.

To čuše Basi i Berč i baciše telo od bolova onesvešćenog Nikersona. Lun je znao da su minirani izlazi i da požari, izazvani paljenjem smese koja razvija temperaturu od više hiljada stepeni, zahvataju laboratorije, stepeništa i izlaze. A to je dovoljno da posle izgori sve ostalo.

On povede grupu brzo napred i ugleda kako se otvaraju velika metalna vrata a iza njih urliču ljudi zahvaćeni plamenom. Najbliži vratima bio je čovek ludačkih očiju, ošišan do glave i mršav. Bio je bez košulje u nekakvim kratkim gaćama od crvene svile, koja je bleštala pred plamenom.

— Upomoć, spasavajte! — vrisnu mršavi manijak.

Bio je to Terens Batlind. Čak i u te dve reči primećivao se njegov londonski izgovor. Njegov vrisak priguši mlaz plamena, koji mu je palio kožu.

— Nema im pomoći! — viknu Lun.

— Kakav veličanstven prizor. Vampiri u paklu — odvrati reporter Berč.

Njegova duga kosa se već kovrdžala od visoke temperature, a zatim počeo da se pali i njegova retka brada. Lun ga povuče nazad i viknu:

— Dosta si video, Berče. Izgorećemo!

Makferson je već bio povukao svirača, a Nikerson ostade pomilovan da bez svesti dočeka smrt, koja je dolazila s plamenom. Jurnuše u jedan hodnik, što se blago peo do skrivene rampe, koja je sada bila pokrenuta. Popeše se iako je otuda bleštala svetlost požara.

— Gledajte! Stotine mrtvačkih sanduka u plamenu — oduševljavao se reporter Berč.

— Neptunov pakao se otvorio — odvrati Makferson.

Lun osmotri. Plamen je bio svuda sem oko rampe. Ali iza leđa im je bio samo široki zid. Izlaza zaista nije bilo.

— Povucite se trideset jardi dole, a zatim ćete doći nazad — obrati se Lun Berču i Basiju.

— Iz jednog u drugi krug pakla. Ostavite nadu vi koji ulazite — reče reporter.

— Dante ovde neće pomoći. Probićemo prolaz — reče Lun i povuče Makfersona za rame. — Ovde levo, ceo svežanj.

Lun se zakloni, a Makferson iza velikog betonskog nosača izviri i zamahnu svežnjem »cigara«. Strahovita eksplozija grunu i na zidu se stvori rupa. Ukaza se nebo nad morem.

Makferson je još malo stajao, pa jurnu napred. Za njim podoše ostali i žudno udahnuše svež vazduh.

— Gle, izlaz iz pakla. Vampirima je zaboden glogov trn. Grobovi su im posuti krvlju mladog petla — smejući se vikao je reporter Filip Berč.

A zatim se uozbilji. Svi su ga gledali i smejali se. On nehotično opipa lice. Bolelo ga je jer je bilo oprljeno vatrom. On shvati da se smeju zbog njegove oprljene kose i brade. Dok je opipavao glavu s nje je padala ugljenisana kosa.

Ali tada se svi uozbiljiše.

Pred njima se nalazio kordon policajaca s revolverima i mašinskim puškama u rukama.

— Vas dvojica se predajte prvi — reče Lun novinaru.

— Radije bih im okrenuo leđa i otišao da se bacim u vodu — cereći se odgovori Berč.

Ali kad ga Lun gurnu napred, on povuče Basija i oni podoše podignutih ruku. Policajci ih prihvatiše i brzo odvedoše ka jednim kolima.

— Hajde i vas dvojica — pozva policijski narednik.

Lun se primače Makfersonu. Brzo mu objasni:

— Ići ćemo pravo na njih i s podignutim rukama. Kad dam znak, pesnicama po njima. Probićemo se do onog ugla i dalje do naših kola. Dobro su skrivena.

— Biće lepo, tako mi zore na tirkiznom moru — odvrati Makferson.

Ovakve podvale policajcima Makferson je smatrao nekom vrstom lakog zabavnog sporta.

Ne skidajući maske i sa podignutim rukama oni pođoše pravo k policajcima, koji priđoše da ih prihvate. A tada oni iznenada napadoše. Dva policajca uspeše da u njih ispale poneki metak iz revolve-
vera, ali bez rezultata.

— Oho, anđelići. Tamo su vampiri. Ostavite nas, sinove mora — vikao je Makferson udarajući šakama u gužvi.

Klupko se rasplete i pet policajaca odleteše kao odbačeni iz kakve ogromne centrifuge. Lun je grabio ka uglu, a Makferson je dahtao za njim psujući.

Nekoliko policajaca, koji su bili dalje, otvoriše vatru iz revolve-
ra pogađajući njihova neprobojna odela. Zurili su u dva maskirana čoveka, kao u dve aveti. A zatim potrčaše za njima. Lun se osvrnu i baci nekakve dimne bombice, od kojih policajcima sevnuše oči i navreše suze.

Lun i Makferson se nađoše u automobilu.

— Aparate za ronjenje! — viknu Lun i ispod sedišta izvuče gumene džakove.

Brzo namakoše gumene kape i zubima prihvatiše creva koja su vodila od boca. Da im boce ne smetaju, staviše ih na grudi.

— Samo da nas ne pristignu pred dolaska na obalu — reče Lun sedeći za upravljačem i govoreći preko kraja creva, kao preko lule.

— Otkaći sidro. Napred na punčinu, sinko. Punom parom. Krmom, momče. — Vikao je Makferson osvr-

ćući se ka policijskim kolima koja se pojaviše na kraju ulice.

— Dobro je što smo predvideli mogućnost uzmaka kroz vodu — reče Lun povećavajući brzinu.

Policajci otvoriše vatru. Bilo je još pet stotina jardi do obale. Kuršumi pogodiše gume i kola usporiše nakrećući se opasno. Lun smanji brzinu, ali nastavi da vozi. Bandaži su lupali po ogromnim kamenim blokovima, kojima je bila popločana obala.

Policijski automobili su već kočili opkoljavajući ih s obe strane. Lun opravi kola između dva brodića usidrena uz obalu Bergen Biča. Zapanjeni policajci su gledali kako se velika kola poslednjom snagom dovukoše do obale i iznad kamenih stepenica svališe u more.

Policajci dotrčaše i lampama osvetliše prijavu sivu, neprozirnu vodu punu otpadaka. Veliki automobil je pred njima tonuo. Lepo su videli sklupčana tela dva čoveka. To su Lun i Makferson skrivali svoju ronilačku opremu.

Voda oko njih zaklokota i mlazevi šiknuše oko stakala i vrata. Automobil potonu naočigled dve policijske patrola.

Na dno je automobil stigao malo iskrenut i prednjim krajem se oslonio na neravninu tako da je ostao malo propet. Ali taj položaj nije bio neugodan za Luna i Makfersona. Mirno su čekali da se kabina ispuní vodom i da tako nestane pritisak na vrata. Zatim polako izađoše i držeći se za plastično uža plivali su roneći prema jugoistoku. Trebalo je što pre naći kakav čamac i prebaciti se do Koni Ajlanda koji, srećom, nije bio daleko.

Još nije bila svanula zora kad su stigli u novo sklonište. Samo umiriše Brendu i Džejn rečima da je sve u redu i da će se presvući. One nastaviše da spavaju. Lun im ostavi belešku o tome da su morali da izađu zbog malog posla. Nalagao im je da ujutro pošalju Makferso-

novo naređenje brodu da se usidri uz Brajton Bič.

A zatim snabdeveni suvim ode-
lom i oružjem popuniše opremu
gasnim bombama i novim primo-
predajnicima, uzeše kola, koja beše
iznajmila Džejn i odvezoše se preko
Bruklina i Menhetna na drugu
obalu Hadsona.

Projuriše nesmetano kroz Džersi
Siti i uputiše se prema Karneju.
Već je svitalo kad se nadoše pred
kućom doktora Melvina Geštajna.
Obidoše je i neprimećeni otvoriše
mala vrata, kojima se ranije služila
tobožnja doktorova sobarica, mala
Eva Šain.

Dr Geštajn je bio opisao prolaz
od dograđene kućice, pa kroz hod-
nike i stepeništa velike kuće. Sa jed-
nog prozora osmotriše dvorište i
ugledaše stražara i odsjaj svetla.
Podoše u tom pravcu.

Sa odmorišta zastrtog drvenog
stepeništa ukrašenog kedrovim
oblogama i starinskim oklopima
donetim iz Evrope, njih dvojica
čuše glasove.

— Požurite. Ponesite sve što že-
lite, ali požurite — naređivao je
neko.

— Gospodine Pukovniče, šta
ćemo s devojkom? — upita jedan
gangster.

— Radite šta hoćete, ali požurite
— ponovi isti glas.

Sada su Lun i Makferson prepoz-
nali glas tajanstvenog čoveka,
kome je jedino ime bilo Pukovnik.
Trebalo je još samo da ga vide.

Sada više nisu mogli napasti
onako neobuzdano, jer su zaštitna
odela morali da ostave mokra i
puna mulja, a nisu više mogli ni da
izdrže gušenje teškom opremom.

— Napašćemo... Oprezno, i pucaj
bez skanjivanja — šapnu Lun.

— U to ti se kunem — odvrati
Makferson trljajući već ponaraslju
čekinju brade.

A tada iznad sebe čuše korake.
Jedan gangster je silazio. Odlučiše
da ga uhvate u tišini i naglo upe-

riše revolvere dajući mu znak da
digne ruke. Ali on je izigravao
ogromno iznenađenje i padanje u
nesvest, pa se naglo baci preko
ograda stepeništa. Makferson opali
i pogodi ga dok još nije bio pao na
tepih u holu.

Lun jurnu dole i na vratima se
srete s drugim gangsterom, u koga
opali i izbeže njegov pad bacajući
se u osvetljenu sobu i kotrljajući se
po podu.

Makferson ude pognut i pucajući.
Dva gangstera padoše. Ostali um-
akoše na druga vrata. Nisu znali da
li je neko od pogodenih sam Pukov-
nik.

Negde se začu vrisak ženskog
glasa. Kroz prozor ugledaše čoveka
kako vuče polugolu devojkku ka ne-
kim kolima. Lun opali u njega, a
Makferson izrešeta gume automo-
bila, koji se već pokretao. Dve
senke kliznuše u žbunje.

— Niko nam ne sme umaći —
reče Lun ljutito.

— Kad se riba otkači, beži pravo
u rupu pod stenom — odvrati Mak-
ferson trčeći ka vratima.

Brzo je gađao iz oba revolvera u
šibljie iza koga je neko pucao. Jedan
gangster se podiže s rukama u vaz-
duhu.

— Ranjen sam... Predajem se —
vikao je prestrašeno. — Svi su
mrtvi... Predajem se.

— Dodđi ovamo, kopneni gusaru!
— pozva ga Makferson

Gangster nesigurno kroči neko-
liko puta, a zatim se spusti na zem-
lju i izgubi svest.

Lun i Makferson oprezno počеше
da pretražuju dvorište, park i kuću.
Nadoše sve ljude koje beše nabro-
jao Parks u svojoj ispovesti. Broj se
slagao samo ako se zaključi da Pu-
kovnik nije među njima.

Osvetiše jedinog preživelog i
pomogoše mu da obide mrtve. On
potvrdi da ne vidi Pukovnika.

— Ribica je promakla kroz
mrežu — žaleći huknu Makferson.

— Opet ćemo je loviti — odvrati

Lun i požuri napolje dajući Makfersonu znak da krene.

Ranjenog gangstera vezanog ostaviše na jednom ležaju a zatim sve napustiše. Napolju ugledaše polugolu devojkicu kako posrće ka gradu.

Lun je poveze prema gradu. Tek sada pomisli kako vreme sporo odmiče i pogleda nebo. Odmah zatim shvati zašto nisu zapazili kako su iz noći prešli u dan. Sa zapada od Vačanga navlačili su se niski gusti oblaci, a i nad Njujorkom je bila nekakva izmaglica, koja se spajala s oblacima.

Malo kasnije još više se smrači, otpoče grmljavina i linu pljusak kakav odavno nisu doživeli. Kiša je bila tako jaka da brisači nisu mogli da uklanjaju mlazeve vode. Lun zaustavi pod drvoredima uz Branc Brook park.

Čekali su slušajući šum mlazeva kiše i vode koja se slivala s kola.

— A kako da doplovimo tamo do uspavanih? — upita Makferson da odagna san koji ga je hvatao.

— Treba promeniti malo izgled i mirno otići — odgovori Lun posmatrajući svoje podbulo, oprljeno lice u ogledalu na spuštrenom štitniku protiv sunca. Osvrnu se i pogleda Makfersona, a onda se grohotom nasmeja.

Ni Brenda i Džejn nas ne bi ovakve prepoznale — reče zatim.

— Moja Brenda bi me poznala — odvrati Makferson tobože uvredeno.

Gledali su jedan drugog zapadajući u zarazan smeh koji se pojačavao.

— Žao mi je moje lepote — procedi Makferson i opet zagrokta u smehu.

— Negde blizu udari grom.

— Imam ideju — reče Lun. — Idemo da nas neki lekar previje i preveze. Reći ćemo da smo stradali od udara groma.

Hoće li verovati, fokin sin? — upita Makferson.

— Moraće — odgovori Lun.

— A tako? Znam, verovaće — dodade Makferson i protrlja ruke.

Kiša malo oslabi i oni podoše. Uskoro su bili pred zgradom na kojoj je bila firma nekog lekara. Udoše noseći torbu sa oružjem i stvarima, jer laka odeća nije mogla da prikrije sve što su imali.

Lekar ih primi tek posle pola sata, jer još nije bio ustao kad su zvonili. Ispričaše da je grom pogodio i upalio njihova kola, te su jedva spasli rezervno odelo i torbu. On sa nevericom pregleda njihove opekotine i potraži lekove. Začudi se kad Lun suviše stručno predloži kako da se spreče posledice opekotina.

— I vi ste lekar? — upita domaćin.

— Da... Dolazimo iz Skrantona. Radim u tamošnjoj bolnici — odgovori Lun.

— Ove opekotine ne liče na udar groma — primeti lekar.

— U stvari, probudili smo se usred grmljavine i plamena. Bili smo zastali zbog kiše i zaspali u kolima — objasni Lun.

— Sinko, kažem da je od groma. Ja to znam. I sam znaš da se razumem u gromove. Nisam uzalud živio u Montani — pridruži se Makferson.

— Dobro, striče — umirivao ga je Lun. — Ti pričaj da je bilo od groma, lepše je, a ja te neću demantovati.

Lekar se nasmeja završavajući mazanje Lunovog lica i preuzimajući Makfersona. Ovaj se cerio videći Luna bez obrva, koje su gotovo nestale pod premazom.

— Oh, dečko, što si gadan — smeja se Makferson.

— Niste ni vi mnogo lepi — reče lekar.

— Nisam ni bio — odgovori Makferson i tobože se snuždi.

— Vrlo ste simpatični ljudi — reče lekar. — Šta mogu još da učinim za vas?

— Doći ćemo opet da pogledate opekotine — reče Lun stavljajući na sto prilično velik honorar.

– Imam komšiju policajca. On sada kreće na posao u Njujork. Može vas odvesti svojim kolima. Reći ću da ste moji prijatelji. Prihvatate li? – upita lekar.

– Bićemo zahvalni – složi se Lun.

Lekar pozva telefonom i radosno zaključio da policajac još nije otišao. Zamoli ga da poveze dva pacijenta, prijatelja. Policajac se složi. Uskoro stiže.

Išlo je sve glatko. Policajac nije ni obraćao pažnju na njih, nego počeo razgovor s lekarom.

– Jeste li slušali radio-vesti? – upita u nadi da ih lekar još ne zna.

– Nisam. Ima li šta zanimljivo? – reče lekar.

– Senzacija za senzacijom. Lun, kralj ponoći je vodio pravu bitku s gangsterima. Oslobodeni su neki nestali Crnac i novinar Berč... Danas će vredeti da se pročitaju sve novine. Zamislite, Lun i ogromni mornar su konačno poginuli. Pred očima policajaca potonuli su u izrešetanom automobilu. Danas će ih izvaditi – ispriča policajac.

– Oho! – uzviknu Makferson.

Policajac se okrenu i upita:

– Ni vi niste čuli vest?

– Ne... Mi smo se baš pržili kad ste vi slušali vesti – odvrati Makferson. – A šteta za tog Luna. Tako sam ga voleo. Bio je momak kakav se traži.

– Ni taj Makferson nije bio mačji kašalj – dodade Lun. – Bio je bar pedeset funti teži od tebe, striče. Pesnica mu je bila dvostruko teža od tvoje, a tvoja je baš kao dobar govedi but.

Makferson sakri šake iza leđa, a zatim tobože uvređeno reče:

– Možda mu ne bih popustio... Ali o mrtvima samo dobro, stara je poslovice.

– Da krenemo? – upita policajac.

– Mi smo spremni – reče Lun.

Vozili su se bezbrižno sedeći iza uniformisanog policajca za uprav-

ljačem. On ih doveze pred zgradu u kojoj je stanovala Linda Ston.

– Poznajete li inspektora Kena Klarka? – upita Lun.

– Poznajem. Bio sam nekoliko puta s njim – odgovori policajac.

– Pozdravite ga i kažite da ste me dovezli ovde. Posetiću ga čim prođu ove opekotine.

– Šta da kažem, ko ga pozdravlja? – upita policajac.

– Recite Donald, lekar iz Skrantona. Podsetite ga na raspravu o hipnozi – smešeći se, odgovori Lun. – Inače, zovem se Donald Blanknoar.

Policajac klimnu glavom i odveze se žureći.

Lun i Makferson se popeše u stan Linde Ston, skidoše samo eksplozivne prepreke i zaključaše vrata. Baciše se na široki Lindin krevet i zaspase.

X

Kratki san prekide zvonjenje telefona. Lun otrča i prihvati slušalicu.

– Je li to stan Linde Ston? – upita nečiji glas.

Lun ga prepoznaše. Bio je to glas čoveka koji je u ranim jutarnjim časovima požurivao gangstere u kući dr Geštajna.

– Da, ovde je Pit – javi se Lun trudeći se da oponaša glas malog gangstera, koji je spavao svoj dugi san u hotelu.

– Gde je Linda? – pitao je dalje Pukovnik.

– Ona je... Još spava... Tu su doktor, Parks i Dobin – nastavi Lun.

– Daj mi brzo Parksa – naredi Pukovnik.

– Sačekajte, trenutak da ga pozovem. Izgleda da i on spava. Jedino je budan Dobin – odgovori Lun pazeći da lakim kvrcanjem noktom po mikrofону ometa Pukovnika da posumnja u glas sagovornika.

— Hoću brzo Parksa! — odazva se ljutito Pukovnik.

Lun spusti slušalicu i ode malo dalje. Otvori vrata, i malo počuta. Zatim lupnu vratima i trčeći pride slušalici.

— Da... Parks ovde — javi se zatim sasvim lako oponašajući glas čoveka koga je dugo saslušavao.

Još jednom je izvanredna Lunova veština oponašanja glasova, koju je naučio od slavnog Čererena u Londonu, poslužila kao izvanredna sposobnost zavaravanja protivnika.

— Gde je Geštajn? — upita Pukovnik.

— On je... Teši se uz Lindu — odgovori Lun.

— Odmah ukloni Pita, jer on je nepotreban. Doktor i Linda će postati meta... Treba ih takode... Samo gledaj da to bude tiho — objasni Pukovnik.

— Razumeo sam. Biće sasvim tiho — odgovori Lun Parksovim glasom.

— Posetite tri, pet i šest. Neka se preduzmu sve mere opreznosti. Jedan, dva i četiri su propali — pričao je Pukovnik.

Lun je već od Parksa čuo šta su značili ovi brojevi. Bila su to skloništa u blizini tri banke krvi dr Geštajna.

— Kako se desilo? — upita Lun tobože iznenađeno.

— Ostavimo to. Saznaćeš kad se vidimo — prekide ga Pukovnik.

— Kada i gde? — upita Lun.

— Prvo ti i Dobin idite u Montanu. Mislim da je to imanje postalo opasno. Povedite sve momke i Francuskinju. Sutra pred večer čekaću kod hromog. Razumeš li, kod hromog? — odgovori Pukovnik.

— Čini mi se da dolazi doktor — reče Lun umesto odgovora i nešto tišim glasom.

— Do viđenja kod hromog. Budi oprezan, Parkse! I požuri — završi Pukovnik i prekide vezu.

Lun odahnu. Dakle, pitanje o hromom nije bilo proveravanje. Pukov-

nik ne sumnja da nije razgovarao s Parksom. Ali to je bila nova zagonetka. Parks nije spominjao hromog.

U tom momentu ude Makferson s izrazom lica kao da je progutao nešto strašno gadno. On je obilazio zarobljenike i sada objasni:

— Oni su... Neko je imao potrebu... Smrdi tamo kao... Neću moći da doručkujem.

— Samo da nije Parks — smejući se reče Lun. — Donesi ga ovamo.

— A ako je i on? — upita Makferson još uvek s kiselim izrazom lica.

— Gurni ga pod tuš... Ili još bolje, zavij ga u kakav pokrivač. Izdržaćemo — smeja se Lun.

Makferson poduhvati i prenese Parksa s olakšanjem.

— Nije on. To se desilo doktoru vampiru — objasni svoj zadovoljni izraz.

Lun morade da ponovo hipnotiše Parksa i da od njega izvuče objašnjenje o hromom. Bio je to nadimak invalida, kome je bila izlomljena i smrskana noga u nekakvoj zamci u džungli kod An Hoa. Bio je to još jedan Parksov poznanik iz prljavog rata. On ga je i upoznao s tajanstvenim Pukovnikom. Sada je imao veliku benzinsku pumpu i motel na putu iz Njujorka za Paterson. Obožavao je Pukovnika, koji mu je i dao novac da započne unosni posao. Motel i benzinska pumpa nalazili su se na raskrsnici pod šumom koja se pružala uz strmine Noća.

— Hromom je ime Klif Fedestan — objasni Parks.

— Kako se stiče njegovo poverenje? — upita lun.

— Nikom ne veruje...

— Imate li kakvu lozinku?

— Imamo.

— Kako glasi?

— Zapamtili su nas žuti kod An Hoa, zar ne Klif?

— Šta on odgovara?

— Mislimo jednako, prijatelju, kaže na to i poverenje je uspostavljeno.

Lun je znao sve što treba. Brzo napisa objašnjenja za inspektora Klarka o tome gde da potraži otetu Idu Anželven i deo Pukovnikove bande, a zatim gde se nalaze preostala skrovišta vampirske bande. Za to vreme Makferson prenese nazad ubicu Parksa i donese inspektora.

– Nemam mnogo vremena za razgovor. Napisao sam vam podatke o skrovištu vođe bande. Tamo je oteta jedna Francuskinja. Potrudite se da se nakako vrati u Evropu. Ona nije kriva što je upoznala izvesnog lepotana Nikersona. Nije umešana, a Nikerson je izgoreo – pričao je Lun skidajući flaster s inspektorovog lica.

– Dokle će ovo mučenje da traje? – upita inspektor Ken Klark.

– Još najviše jedan sat – odgovori Lun i nastavi da objašnjava inspektoru šta da učini kad se osvesti odvezan i sa zarobljenicima pored sebe.

– Kako da objasnim to što ste mi opet umakli? – reče inspektor kao i da ne traži odgovor, nego samo glasno kazuje svoju misao.

– Onda vas neću odvezati, nego ću pozvati policiju da dođe i to učini – zaključio Lun.

– Plaćićete mi grčeve koje sam dobio zbog... Držaću i ja vas vezanog najmanje dvadeset i četiri časa kad vas uhvatim – osvetoljubivo zapreti inspektor.

Lun se nasmeja.

– Požuriću da vam pošaljem vaše momke. A kad me uhvatite... No, tada ćemo se smeјati – zaključio Lun.

On i Makferson brzo ukloniše gasne prepreke i napustiše stan Linde Ston pažljivo zaključavši vrata.

Uzeše taksi i odvezoše se do javne govornice. Pozvaše broj novog stana. Javi se zabrinuta Džejn.

– Kad ćemo vas videti? – upita ona.

– Sutra sigurno. Hiljadu poljubaca tebi i pozdrav punačkoj od njenog momka – zaključio Lun, a zatim pozva policiju.

Javi adresu stana Linde Ston i reče da se tamo nalaze vezani inspektor Klark, dva policajca i tri gangstera.

– Umreće, ako im se brzo ne pomogne. Shvatite to najozbiljnije. Stan je zaključan. Provalite – završi Lun i spusti slušalicu.

Za svaki slučaj pozva i broj telefona inspektorovog biroa. Javi se dežurni i Lun objasni tajnu nestanka inspektora Klarka, a zatim požuri ka taksiju.

Ovaj ih odveze u Njujork, gde nađe svoj ostavljeni automobil i produžiše prema severu.

Dok su se vozili Makferson je pričaо:

– Bili smo beli, mrki, žuti i crni ljudi. Sada smo osmudeni. Hajde sad nas prefarbaj, momče. Svi su nas videli ovakve i lako će im biti da nas progone.

– Snaći ćemo se već – odgovori Lun. – Čim stignem do naših rezervi, sve će se urediti. Pa tvoje opekotine se i ne primećuju mnogo.

– A tvoje su, razume se, mnogo teže – nasmeja se Makferson.

– Ja se ne žalim. Jedino ne smem dozvoliti da me neko odalami pesnicom, jer bi mi sljuštio kožu – reče Lun motreći gde bi zastali.

Bili su blizu mesta koje su hteli da osmotre.

– Brine me još jedna stvar – reče Makferson.

– Danas te brinu mnoge stvari – odvrati Lun.

– Još jedna je važna, a našlo bi ih se i više – nastavi Makferson. – Misliš li ti da nastavimo ovaj štrajk gladu?

– Kad osmotrimo okolinu motela Klifa Fedestana, poći ćemo do Patersona i potražiti kakav dobar restoran. Šta te još brine? – upita Lun.

– Kad se inspektor oslobodi, znaće se sve. On će obavestiti o hvatanju tih vampira. Kako ćemo onda upecati krupnu ribu kod hromog? Znaće se i da nismo na dnu mora. Uopšte biće gužve – objasni Makferson.

– Klark nije naivan i on će poslušati sve što sam mu zapisao. Sasvim mu je jasno da se banda mora likvidirati. Zatajiće hvatanje doktora i njegovih pratilaca, budi siguran u to. Jedino postoji opasnost da će demantovati vest o našem utapanju – objasni Lun bezbrižno.

Zatim zaustavi skrenuvši na uski put koji se ovde spuštao s ogoljenog brega. Odatle su videli motel, ali oni se popeše po vlažnoj travi i osmotriše. Pamtili su raspored zgrada i drveća do šume.

– A sada pravo pored hromog i na ručak u Paterson – veselo reče Lun i pođe niz strminu.

U grad stigoše vozeći u povorci automobila i sasvim neometani. Lun je poznavao hotel s bungalovima oko dva mala jezerca na severnom kraju grada. Naselje Haledon je bilo malo i mirno, ali vrhovi Preknesa nadneti nad njim i dva jezerca činili su ovo mesto prijatnim u letnje dane, pa je i posetilaca bilo dosta.

Lun iznajmi bungalov na samoj ivici šume i dade ključeve Makfersonu da ide i sačeka, a on naruči da se tamo donese obilat ručak. Zatim požuri u grad da kupuje.

Vratio se s čitavom hrpom paketa. Bili su tu vozački kombinezoni, precizni kompleti pera za crtanje, boje i mnoštvo drugih sitnica, čiju namenu je samo on znao. K tome je doneo i hrpu novina.

– Zar ne možeš malo da se odmoriš? – upita Makferson.

– Imam dobar plan. Moramo ga ostvariti – reče Lun zamišljeno.

Iz džepova izvadi četiri novčanika i istrese na sto svu njihovu sadržinu.

– Znači, nova kamuflaža: džeparoš? – upita začuđeni Makferson.

– Iskoristio sam gužvu u trgovinama. Potrebni su nam neki dokumenti. Čini mi se da ovde imamo sve što treba. Čak sam za sebe napravio i ekspresne fotografije – pričao je Lun sortirajući nađene vozačke dozvole i druge dokumente iz novčanika.

Tada zazvoni kelner koji dovuče kolica s ručkom. Lun brzo skloni stvari i zatvori vrata sobe. Njih dvojica sedoše za prepun sto i ručaše uz obostrana peckanja i šale. Ali uskoro Makferson dremljivo zaključí:

– Posle bure prija mirna luka. Da bacim malo sidro?

– Dobre snove – odgovori Lun i prihvati se posla.

Prepravljao je ukradene vozačke isprave i dokumente o identitetu, a zatim pravio nekakvu malu konstrukciju za sagorevanje nafte uz mnogo dima. Isproba je u ložištu bungalova i zadovoljno je stavi na stranu.

Konačno pozva telefonom recepciju i naloži da ga probude za dva sata.

Za to vreme Klif Fedestan je vukao svoju nogu opirući se o štake. Bio je naročito zle volje, jer ga je noga bolela po vlažnom i oblačnom vremenu, a bio je i zabrinut i zbog Pukovnika.

Već ispred deset časova Pukovnik je stigao vukući levu nogu.

– Sada smo dva hroma – rekao je smrknuto. – Prihvati ovu torbu. U njoj ima sto hiljada dolara. Pedeset hiljada je za tebe, a ostalo ćeš čuvati za mene. Gde da sakrijem automobil? Niko ne sme da ga vidi.

– Imam ostavu za kosačicu i alatke. Skloniće ga momak tamo – odgovori Fedestan.

– Sam ću to učiniti. Ne želim da neko zna za mene – dodade Pukovnik.

Mučeci se odveze automobil porred šiblja do drvene ostave, zaključa je i ključ stavi u džep. Fedestan je išao za njim na štakama. Pukovnikovo lice se grčilo.

— Je li jazbina u redu? — upita oslonivši se o zid zadnjeg krila motela.

— Kako ste naredili, gospodine... Pukovniče — započe Fedestan da pomene jedno ime, ali se popravi. — Treba li da pozovem lekara?

— Rana je laka i lečićemo je sami. Treba da nestanem i k meni može samo Parks, kad stigne — odgovori Pukovnik i uđe kroz dvorišna vrata.

Fedestan ga otprati do podrumskog ulaza.

— Možeš li se spustiti sam? — upita oslonjen o štake.

— Mogu. Donećeš mi ručak, sve novine do kojih dođeš i nekoliko boca pića. Znaš šta pijem — odgovori Pukovnik i poče da se spušta.

Pođe na desnu stranu podruma, povuče ogromnu policu punu boca pića i tako otkri prolaz u tajni deo podruma. Odatle se uzvera zavojitim metalnim stepeništem i nađe u podzemnom hodniku koji se polako peo. Malo kasnije začu kлокotanje vode i stiže do velikog rezervoara za vodu, koji je bio izgrađen u strmini iznad motela.

Bilo je to zaista vešto izgrađeno sklonište. Uski okrugli otvori opremljeni metalnim pločama ličili su na puškarnice betonskog bunkera. Okolo je vodila galerija od metalnih ploča, a u sredini se voda prelivala iz jednog u drugi rezervoar. Odatle se imao pregled cele okoline i zgrade motela. Pukovnik pokrenu metalnu dizalicu koja je delila taložni od prelivnog rezervoara i nivo vode se izravna. Tek tada se otkri uska galerija, dovoljna da na nju stane samo širina stope. Vodila je do betonskog bloka, koji se sam pokrenu pod težinom utonulog plovka. Pukovnik se provuče, uzvera se uskim stepeništem i nađe u najvišem delu rezervoara,

između gornjeg i donjeg, lažnog krova.

Ukaza se čudna elipsasta prostorija obložena tkaninom. Uz uske otvore bile su naslonjene vojničke automatske puške. U sredini je bio široki okrugli ležaj natrpan jastucima, skupocenim pokrivačima i čistim svilenim čaršavima. Pukovnik se svali na ležaj onako obučen. Odmarao se neko vreme, a onda otvori uzana vrata i pregleda malo kupatilo. Na polici made kutiju sa zavojima i lekovima. Svuče se i previ ranu na butini. Noga beše natekla i on uze tablete za smanjenje bolova, a zatim se vrati na ležaj.

Brzo utonu u nemiran san.

Probudi ga zujanje poljskog telefona. On podiže slušalicu pogledajući kroz uzane otvore na kupoli vodovodnog rezervoara.

— Dolazim. Ne mogu donjim prilazom, pa pokreni šumski otvor — čuo se Fedestanov glas.

Pukovnik samo pogleda ka šumi i kratko odgovori:

— Dodi.

Zatim pomeri ležaj i otkri mali ručni vitao. Prvo ga pregleda, a onda kroz otvor pogleda prema šumi. Ugleda Fedestana kako se vozi motornom trokolicom uskom popločanom stazom ka šumi. Zvali su je stazom hromog šetača. Svoje posete skrovištu Klif Fedestan prikrivao je svakodnevnom šetnjom po šumskoj stazi. Već niko od posluge nije obraćao pažnju na tu gazdinu nastranost. Čak su se radovali kad bi čuli kako se motorna trokolica gubi u šumi. Znali su da nekoliko sati neće trpeti gundanje i psovke mrzovoljnog gazde.

Malo kasnije Pukovnik poče da okreće vitao, čime je uklanjao ozidani blok uz stazu kojom je dolazio vlasnik motela. Prolaz je bio prikriven stenovitom okukom među stablima tako da ni najbrižljiviji traagači ne bi otkrili njeno postojanje. Radi boljeg obezbeđenja taj deo šume bio je Fedestanovo vlasništvo

i ograđen visokom i gustom ogradom od bodljikave žice.

Malo ko se sećao kako je nastalo sve ovo. Bilo je tu tajno vežbalište novih agenata Centralne obavешtajne agencije. Po šumi su građeni još mnogi prokopi i tipovi »partizanskih skloništa« sa svih kontinenta. Pukovnik je tada vodio centar i smišljao šta da se napravi. Radove su izvodili vojnici iz udaljenih krajeva.

A kada je baza uništavana, dogodila se nesreća. Sve je dizano u vazduh i u jednom momentu stradalo je devet vojnika. Bili su to svi oni koji su znali tajnu vodovodnog rezervoara. Niko nije slutio da su nečiji prsti bili umešani u to. Smatralo se da je pogrešio kapetan Džis Leni. Ali, posle svega, Pukovnik i kapetan Leni morali su preko okeana, na daleko bojište.

Vratio se znajući za skrovište opremljeno oružjem i puno pokradenog materijala. Kupio je tu zemlju očekujući da se pojavi njegov šef. Pukovnik je zaista došao, doneo novac i plan izgradnje motela i benzinske pumpe.

Sve to prođe Pukovnikovim mislima kao vihor slika, koje nestadoše kad se začu zvrjanje trokolice, koja je dolazila gornjim podzemnim hodnikom. Pukovnik gurnu metalni blok na tom pravcu i ugleda prošireni deo tunela, gde Fedestan napusti trokolicu postavljajući se na štake. Mučio se da zatim podigne veliku košaru i Pukovnik požuri da se provuče do njega i da mu pomogne i sam jedva vukući ranjenu nogu.

— Teško je, kapetane, zar ne? — upita Pukovnik.

— Nije lako, gospodine generale — odgovori Fedestan i nehotično se ukruti kao da će zauzeti stav mirno.

— Bliži se vreme kad ćemo ti promeniti nogu. Već su izvršene uspele zamene — reče čovek koga Fedestan nazva generalom. — Moći ćeš

da biraš ne samo nogu, nego i kosu, srce, ili neki drugi deo tela.

— Čitam sve vesti. Sa srcem će izgleda uspeti, ali presađivanje noge nikako nije pokušao — nastavi Fedestan.

— Pod dosadašnjim uslovima pokušaj je nemoguć. Treba prvo spojiti tela davaoca i primaoca. Kada se prilagode jedno drugom, kao sijamski blizanci, onda se izvode nove operacije i posle nekoliko meseci davalac noge se sasvim odbacuje, a primalac ima novu, snažnu nogu izabranu tako da izgleda kao njegova zdrava.

— Uvek mislim o tome. Ponekad se sećam svojih poduhvata... Istrpeću i prisustvo tog jadnika, čiju nogu ću uzeti, samo da opet mogu da potrčim, da živim kako sam voleo — pričao je Fedestan otvarajući boce s pićem.

Pukovnik je jeo malo, ali zato ispi prvo dve čašice skoča, a zatim uze bocu starog francuskog vina.

— Kad god smo zajedno, pomislim kako sam bio u pravu što sam dao lažni izveštaj da smo izvršili presudu o tvom streljanju tamo kod Da Nanga. Bio si preterao s tim silovanjima. I sve bi bilo u redu da posle nisi stradao — pričao je posmatrajući lažnog Klifa Fedestana.

— Dobro ste izabrali moje nove ime. U početku sam ga teško podnosio, jer kapetan Fedestan mi nije bio simpatičan.

— Da... Tog čoveka sam morao da smaknem, jer je suviše zavirivao u moje poslove. Čak je protestovao kad sam dobio čin generala i bio predstavljen kao vojni starešina — sećao se Pukovnik.

— Ponekad sam se plašio da me neko ne prepozna, da se ne pojave rodaci... — nastavi hromi.

— Znao sam sve o tom Fedestanu. On nije imao nikog bliskog, a bio je i nedruželjubiv, pa nije imao ni prijatelja, koji bi mu bili bliski.

— Ni ja ih nemam, jer ljudi bi bežali od mene.

– Da... Burno smo živeli. Ali još jednom će se čuti o nama, a tada ćemo držati sve u svojim rukama – odvрати Pukovnik. – Sve te budale, koje su me čak i ludim oglašavale, setiće se tada imena generala Tadena Hantera.

– Brine me vaša rana – reče nekadašnji kapetan Džis Leni, a sadašnji lažni Klif Fedestan.

– Znam... I radoznao si kako sam je zaradio. Treba da znaš... Pojavio se nekakav avanturista Donald Sikert, koga nazivaju i Lunom, kraljem ponoći. Suviše vešto je njuškao i stvorio nam neprilike. Naši ljudi su desetkovani i moguće je da se nekako dopre i do mene. Sinoć je nastala katastrofa. Našao sam se pod paljbom i ranjen sam u nogu. Ali, srećom, brzo sam umakao. Detalje ću ti pričati kasnije – objasni penzionisani general Taden Hanter.

– Imate li kakvih naročitih naloga, gospodine generale? – upita Fedestan.

– Privremeno moram pokidati sve veze. Poslednja dva momka koji su me poznavali doći će večeras. To su Parks i Dobin – odgovori general i ućuta.

Nalivao je sebi čašu vina i pio je pažljivo posmatrajući Fedestana, odnosno pravog Lenija.

– Imam još malo u bočici sa Sumatre – reče hromi i oči mu blesnuše.

– Zaista se na tebe mogu u svemu osloniti. Oni će dovesti i jednu devojkicu. Hteo sam je za sebe, ali sada sam ranjen. Uzmi je i malo uživaj. Čudesno je lepa – odvрати Hanter i ponovo nasu vina.

– Vi ste zaista najvelikodušniji čovek na svetu. Nikada neću moći da se odužim za sve što ste učinili za mene – nastavi hromi i podiže se dohvatajući štake.

– Oni će doći sutra pred veče. Sredi ih na svoj stari, dobri način. Ja za danas imam sve. Javi se večeras telefonom i ja ću ti reći šta mi

treba. Ne moraš da dolaziš, jer ja ću moći da prošetam do podrumskog šahta. Sve ćeš spustiti u kaseti. Treba mi mnogo odmora – završi general Hanter.

– Razumeo sam, gospodine generale! – pozdravi hromi zločinac i ode ozarena lica.

Već je maštao o Francuskinji koju će uvući u svoju tajnu sobu iza ostave za alat. Uskoro stiže do trokolice i začu se zvrjanje motora.

General sa lukavo odabranim nadimkom Pukovnik sačeka malo, a onda opet pokrenu vitao. Kad se u šumi začu zvrjanje trokolice, vrati sve u prvobitni položaj. Sačeka da se taložni rezervoar napuni vodom, a onda uze novine. Čitao je naslove, a zatim ga ponovo ophrva san.

Tek je počinjalo da se smrkava kad se pred motelom zaustavi veliki kamion polomljenih stakala i s tragovima požara u vozačkoj kabini. Iz njega izadoše snažni vozač i njegov visoki pomoćnik. Vozačka odela i kape behu nagoreli, a ljudima su likovi od opekotina na licu bili premazani nekim melemom.

– Imali smo nezgodu. Umalo smo izgoreli na odmorištu – pričao je pomoćnik vlasniku motela, koji ih je zagledao oslonjen na štake.

– Bile, potraži telefon i javi šta nam se dogodilo. Pitaj šta da radimo – reče krupni vozač.

– Odmah, šefe! – odazva se pomoćnik.

Bili su to Lun i Makferson. Opremljeni prepravljenim dokumentima i iznajmivši stari kamion, stigli su u motel u kom je trebalo da konačno uhvate zagonetnog pukovnika.

Vozač, odnosno Makferson slikovito je pričao kako su bili zastali da odremaju jedan sat posle ručka i kako ih je probudio plamen u kabini. Pri tome otvorila vrata i hromom vlasniku pokaza crne tragove

plamena načinjene Lunovom spravom za dimljivo gorenje nafte. Malo kasnije Lun se vrati i javi:

– Strašne komplikacije. Galame što nismo ostali na licu mesta. Naređuju da ostanemo ovde i sačekamo mudrace iz kompanije, koji će oceniti koliko smo krivi. Sigurno će nam račun odbiti od zarade.

Makferson htede da opsuje na svoj mornarski način, ali se uzdrža i samo otpljunu zvučno na tlo.

– Dajte nam sobu i večeru, pa da i crkavamo do sutra – reče Makferson hromom i tobože ljutito uđe u motel.

Lun prođe pored hromog i upita:

– Krećete li se teško? Da vam pomognem?

Pri tome dodirnu uslužno hromog.

– Ostavite me na miru – odvratiti hromi i nervozno se pokrenu na štakama.

Nije ni slutio da mu je tog momenta Lun pod petlju, kroz koju se provlači kaiš za pantalone, vešto zalepio sićušni primopredajnik. Sada je mogao da čuje svaku reč izgovorenu od strane hromog, ili oko njega.

I dok su večerali Lun je često oslanjao glavu na dlan ruke, da priguši okolne šumove i bolje čuje svoje zvučno »zrno« u uhu. Iznenadi ga zvuk zujanja kakav je čuo samo kod vojničkih poljskih telefona. On prekide jelo i oslušnu.

– Kakav je to kamion, Fedestane? – čuo se glas koji pita.

– Vozači kamiona koji se zapalio dok su spavali, sigurno pijani – odgovori hromi.

– Ipak im sipaj malo praška i kad se uspavaju pregledaj bolje njihove dokumente – nastavi Pukovnik.

Zatim je nabrajao šta da se stavi u kasetu za večeru i sledeći dan. Tražio je i sve novine i tranzistor-ski prijemnik, a zatim zaključio:

– Doći ću do šahta pred ponoć. Do tada me s vremena na vreme

obavesti ima li šta novo, a naročito šta rade ta dva momka. Znam da niko ne zna o našoj vezi, ali sam nervozan. Prosto neću biti miran dok sutra naveče ne stignu Parks i Dobin.

– Sve će biti u redu, gospodine...

– zausti hromi.

– Hajde sada, požuri! – prekide ga penzionisani general Hanter.

Uskoro se hromi pojavi i opet sede u društvu Luna i Makfersona, koji su razgovarali o tome da požar mora da je izbio zbog slabe izolacije dovoda struje do ventilatora.

– Videlo se da tamo varniči i uzalud smo govorili da se to promeni – reče Lun i pođe do malog restoranskog salona, gde je bio radio-aparat.

Uključi ga i počeo da sluša muziku pred početak prvih noćnih vesti. Makferson ponese svoju čašu i bocu, pa se preseli k Lunu, a za njim dođe i hromi.

– Večeras je malo novih gostiju – počeo tobože sa žaljenjem. – Postajem nervozan kad posao ne ide, ali često me umiri dobra čašica. Počastiću i vas nečim izvanrednim. Tražim da pogodite koliko je staro i koja vrsta vina.

– Noćas ne vozim i rado ću iskapiti koju čašu – složi se Makferson. – A ti momče mogao bi da se čistiš u krevet. Neću da te imam na duši, ako počneš previše da piješ.

– Čašica s nama neće mu škoditi, a posle neka spava – umeša se hromi i dohvati štake.

Odvuče se nekud kroz restoran.

– Sipaće prah za uspavljivanje – šapnu Lun. – Gledaj da ga prevarmimo.

– Kako, do đavola? – upita Makferson.

– Čas jedan, čas drugi skrenućemo mu pažnju, pa ćemo napraviti pokret kao da smo baš tada ispili čaše – odgovori Lun i zastade.

Počinjale su vesti. Posle sadržaja spiker najavi:

»Nastavljamo izveštaj o senzacionalnim otkrićima policije. Otkri-

vena su skladišta krvi i delova ljudskog tela nepoznatog porekla, spremljenih za medicinske svrhe. Svedočenja reportera Filipa Berča i muzičara Josa Basijsa, iako su izgledala neverovatna, nisu odbijena. Neki dokumenti koje je pribavio inspektor FBI Ken Klark dali su snagu izjavama svedoka.

Konačno, policija je pregledala mnoge banke krvi i svega u dve stručnjaci specijalne komisije našli su ispravno poslovanje. Ostalih devet je zapečaćeno i istraga se nastavlja...*

Lun se osmehnu i reče:

– Mnogo im je trebalo da krenu u te jazbine vampira.

– Pst! – upozori ga Makferson. Spiker je govorio:

... Ipak, najveće iznenađenje predstavlja tvrdnja inspektora Klarka da Donald Sikert, odnosno tajanstveni Lun, kralj ponoći, nije potonuo sa svojim automobilom. Traženje ronilaca je potvrdilo inspektorove tvrdnje, koji kaže da za to ima neoborive dokaze. Lunov automobil je izvađen, a pri tome nema traga leševa, niti u kolima, niti u blizini. Jedinu podatku koji je inspektor dao jeste upozorenje svim snagama policije i građanima da paze na lica s vidnim opekotinama na licu...*

Sledio je opis Luna i Makfersona.

– Nismo baš tako pečeni da će se to i sutra videti pod dobrom šminkom – osmehnu se Lun.

– Zar ćeš me opet obojiti? Po bogu, čoveče, to će me boleti. Pa ja sam kuan kao rak – tobože preplašeno šapnu Makferson.

Lun je zavirivao u bure s palmom uz radio i pokaza Makfersonu gde bi ovaj mogao da izlije koju čašu vina. I sam se primače da mu to mesto bude bliže.

Nekoliko kola se zaustaviše i putnici udoše u restoran. Hromi glasno pozva momka i kuvaricu da ih posluže, a on dođe kod Luna i Makfersona. Nosio je dve male

bocce vina, jedva ih držeći da mu ne iskliznu dok se oslanja o štake. Bilo je jasno da je mogao tražiti da ih donese momak, ali nije smeo da rizikuje da dođe do zamene.

Pošto se smesti, otvori jednu bocu i usu vino u velike čaše Lunu i Makfersonu tako da se jedna boca isprazni. Otvori drugu i nali sebi, a ostatkom još malo dopuni čaše dva gosta.

Lun podiže čašu i pozele zdravlje domaćinu, a zatim prinese čašu ustima. Makferson povuče hromog za rukav i upita tobože poverljivo:

– Zar ovde ne navraćaju devojke?

Hromi mahnu glavom i opet pogleda Luna, koji cmoknu ustima i reče:

– Vredi, ali ne znam kakvo je to vino. Stvarno sam, izgleda, zaboravio šta je dobra kapljica.

– Pa da vidim ja, mladiću. Sigurno neću pogrešiti.

Lun se zakikota i naže se tako da zakloni hromog, pa mu namignu i niskim glasom dodade:

– Veliki degustator... A ne razlikuje vino od piva.

Hromi se nasmeja i pogleda Makfersona, koji je tobože mućkao poslednji gutljaj u ustima.

– Znam... Jeste, tačno znam: »Florida nektar« – uzviknu Makferson tobože slavodobitno.

– Niste baš pogodili – reče hromi. – To je crna »altamaha« iz Džordžije. Istina, mnogo liči na vina sa Floride.

– Kakve su to male bocce? Može li se naći... Ali možda je ovako bolje. Ionako sam pospan – reče Makferson i zevnu.

Njih dvojica krenuše razgovarajući sa hromim da bi bili sigurni da neće pogledati zemlju ispod palme u buretu. On nije sumnjao i bilo mu je mило što odlaze, jer se moglo desiti da ih uhvati san još dok sede.

Četvrt časa kasnije Lun i Makferson su tobože spavali dubokim snom. Makferson je glasno hrkao.

Odelo su im bila samo bačena na stolice. Hromi ih obide i zovnu nekoliko puta, a zatim poče da pregleda njihova odela. Izgleda da je imao slabo pamćenje, pa uze papir iz džepa i olovku iza uha i zapisa njihova lažna imena. Lun je samo stiskao sićušnu slušalicu uz uho.

Pola sata kasnije čuo je opet telefonsku zujalicu i razgovor. Hromi opisa sve šta je našao u radnim odelima ove dvojice i ne sluteći da su oni mnoge sitnice skrili pod sobom u krevetima. Pročita i lažna imena, a zatim zaključí:

— Sačekaću da dečak donese sve novine. Morao sam ga poslati u Paterson. On će doneti i tranzistorski radio, jer jedini koji imam ne vredi mnogo — objasni hromi.

— Policija se nije pojavljivala? — upita Hanter.

— Redovna patrola nailazi tek posle pola noći. Gosti koji su bili na večeri nisu tražili sobe — odgovori hromi.

— Dobro. Onda malo ranije spusti stvari u šaht.

— Biće sve dole pre jedanaest uveče, a vi to uzmite kad vam je pogodno.

— U redu je, kapetane. Budi obazriv u svemu. Još ovu noć i idući dan i bićemo mirni — zaključí general Hanter.

Lun, koji je slušao ceo razgovor, samo se osmehnu i pomisli:

»Bićete mirni znatno pre«.

Iako je Lun pažljivo pratio svaki zvuk koraka, otvaranje vrata i razgovore, još nije znao gde može biti i kakav je to šaht u koji treba spustiti kasetu sa stvarima. Bio je ocenio da se telefon nalazi u sobi hromoga, jer je čuo zvuke koje odaje podloga kauča, ili kakvog divana, a uz to je bilo očito da je telefon ili u nekom sefu, ili u metalnom ormanu. Zvuci otvaranja metalnih vrata su to potvrđivali.

Sada je trebalo uhoditi hromog zločinca i naći sve što je bilo neophodno za otkrivanje skrovišta

opasnog Pukovnika. To je bilo gotovo nemoguće u nepoznatom motelu i sada kad bi susret sa hromim odmah otkrio da njegova dva gosta nisu čvrsto uspavana za celu noć.

Lun se odluči da nastupi direktno i objasni tiho Makfersonu svoj plan.

— Sve će pričati, samo kad ga uzmem i malo istegnem kao opruge za vežbanje — odgovori Makferson.

Lun je vrebao kroz prozor i konačno ugleda momka na motociklu, koji donese veliki paket.

— Idemo — reče Lun brzo se oblačeći.

— Tako je, dečake moj. Hajde da vidimo poslednji zaliv okeana pakla i njihovog glavnog demona, milion mu vampira i morskih veštica — gundao je Makferson.

Bio je žedan i ode u kupatilo da naliže čašu vode. Otuda pozva Luna:

— Ova voda je mutna. Zaista, čovek je nesiguran kad se odluči da pije vodu. Ništa, potražiću kasnije nešto bolje.

Lun je posmatrao vodu. On se umio pred spavanje, a tada voda nije bila mutna. Zato je zamišljeno gledao u mlaz zamucene vode. Ode do prozora i baci pogled ka brdu i obrisima betonskog rezervoara za vodu. Odavde je rezervoar ličio na kupolu kakvog čvrstog i velikog bunkera. »Zašto je tako uzdignut?«, pitao se pri tome. On je znao kako treba da izgledaju slični uređaji. Ovaj je bio suviše iznad zemlje, kao da u njemu ima još nešto pored rezervoara... A tada mu sinu jedna misao.

— I slučaj često pomogne — reče tiho.

Makferson ga je sumnjičavo gledao.

— Tok vode je uznemiren. To nešto znači — zaključí Lun krećući.

U holu sretoše mladića, koji beše odneo paket.

— Gde je sada vlasnik ove jazbine? Moramo se požaliti. Takva prljavština — reče Lun.

— Hromi Daba je u svojoj rupi na kraju hodnika. Ali ne idite tamo, jer će vrištati kao lud. Niko ne sme u njegove prostorije — odgovori mladić.

— Gde su one? — upita Makfer-son.

— Zna se, ovde u prizemlju. On gotovo nikad i ne ide na sprat. Zna, zbog štaka. Zato je i izabrao to krilo zgrade. Odatle se ponekad spusti u podrum, ali nekoliko puta sam ga izvlačio otuda — pričao je momak zevajući.

— Treba da spavaš, mladiću — reče Makfer-son i upitno pogleda Luna.

Ovaj ništa ne odgovori ni znakom ni izrazom lica. Makfer-son tada lupi mladića ovlaš pesnicom, ali to je bilo kao da ga je na ringu pogodio kakav bokser teške kategorije. Bez reči se svali na prostirku i Makfer-son ga brzo odvuče u sobu. Baci ga u postelju i veza čaršavom, a zatim pričvrsti svim gajtanima i krpama koje pokupi po sobi. Natrpa mu u usta i komad otrgnut od velikog peškira. Ostatkom mu veza usta.

Lun je stražario u hodniku pa podoše u deo motela koji im beše pokazao mladić. Čuli su već i bez slušalice kako hromi klopata nekakvim sandukom.

Lun tiho pritisnu kvaku na vratima. Bila su zaključana. Bilo je sada nemoguće izvesti ono što je Lun želeo i zato je sada razmišljao šta da uradi. Pretpostavljao je da se i šaht nalazi u sobi hromog, jer bi mu inače bilo teško da odnese kasetu.

Čulo se kako lupnuše neka vrata, a zatim pomeranje nekakvog težeg predmeta. Malo kasnije začu se zvuk kakav bi neki predmet izazvao klizeći po plehanoj podlozi.

— Nije u sobi — šapnu Makfer-son, koji je osluškivao kroz vrata puštajući da Lun prati zbivanja svojim mikro-prisluškivačem.

— Kupatilo, ili druga soba — odgovori Lun.

Ali tada je znao da je kupatilo, jer se začu šum vode. Hromi je bio odvrnuo slavinu i ostavio je da teče, valjda kad je primetio da daje mutnu vodu.

— Moramo k njemu — šapnu Lun. — Šta misliš o tim vratima?

— Evo dolazi nazad u sobu. Čujem štace — šapnu Makfer-son i odmeri vrata.

Lun ga upitno pogleda.

— Provaliću prvim plotunom — šapnu Makfer-son.

Držeći revolver u ruci Lun mu dade znak. Makfer-son se izmače desetak jardi i potrča. Grunu u vrata, koja izleteše iz okvira prskajući u komade. Hromi je zurio u Lunov revolver u trenutku kad je hteo da se spusti na široki krevet.

Htede da se opet osloni na štace, ali Makfer-son se prosto dokotrlja do njega i svali ga pored kreveta.

— Upo... — htede da vikne hromi, ali mornar mu već nađe usta i poklopi ih svojom šačetinom.

Nehotično hromi pogleda prema starinskom metalnom ormanu. Lun mu pretrese džepove i nađe ključ, pa odabra onaj za metalni orman. Kad ga otvori, ugleda običan poljski telefon. Tajna veza sa skrivenim Pukovnikom bila je otkrivena.

Ispitivanje kupatila pokaza da iza ormarića za stvarčice nad lava-boom postoji otvor od koga se spušta kosa limena cev. Lun oslušnu. Ništa se nije čulo.

Vrati se u sobu i pomože Makfer-sonu da veže usta i ruke zarobljeniku. A zatim ga ponesoše iz te sobe. Niko ih nije video kad stigoše opet u svoju, gde je ležao još uvek onesvešćeni mladić.

— Znamo za Pukovnikovo skonište u rezervoaru vodovoda. Mi smo iz policije i došli smo da ga uhapsimo — počeo Lun posmatrajući hromog.

Ovaj samo odmahnu glavom i oči mu blesnuše.

— Bolesna noga mu je kraća — umeša se Makferson. — Da mu je isteglim tako da mu se obe izjednače.

— Može umreti — odgovori Lun.

— Onda da mu i drugu prebijem na nekoliko mesta, pa da mu budu jednake? — šalio se dalje Makferson.

— Sve će on ispričati kasnije — reče Lun. — Pokušaćemo da stvar uredimo drugačije.

Dade znak Makfersonu da ostane i pazi na ovu dvojicu, a sam se vrati u sobu hromog. Otvori ponovo skriveni šaht i ostade da osluškuje. Zato počeo da istražuje pravac pružanja cevi i telefonskog kabla skriveno povučenog iza ormana i kroz pod. Ulaz se morao nalaziti negde u podrumu. Ali ispitivanje nije dalo rezultate.

Bilo mu je odvratno da silom nateru hromog da govori. Taj bogalj je bio ruševina od čoveka, ali pogled mu je odavao da neće lako popustiti. Pretila je opasnost da Pukovnik nešto primeti.

Valjalo je opet pribeći hipnozi, iako je to bio poduhvat koji je i samog Luna strahovito iscrpljivao. Lun morade da se opet posluži tom svojom veštinom i nadmoćnošću.

Pokaza se da hromi nije pogodan medijum. Bio je to jedan od retkih ljudi kojeg nije bilo moguće podvrći hipnozi. Cerio se modar od mržnje. Odjednom ga uhvati drhtavica, a zatim počeo da se guši. Lun poznade simptome srčanog udara i pokušao da mu pomogne.

— Nikada... Nećete njega... General će me spasti... — govorio je lako se grčeci.

A tada se smiri. Lun je video da je kraj. Hromi je bio mrtav od srčanog udara.

— Nisam ga istežao, tako mi Havaja i zore posle bure. — reče Makferson zbunjeno.

— Da si ga istežao, možda bi te grizla savest — odgovori Lun. — Ovako, plašio si ga i kriv si samo dve trećine njegove smrti.

— Ja ga plašio? Nisam hteo... Kakav je to gangster? Umre baš kad ne bi smeo. Bio je kao davno crknuta riba a ti da sam ja dve trećine... O Neptune! O devet... Doda-vola s njim. Ja ću još da ga vežem jer on je jedan od tih vampira — gundao je Makferson.

Lun je slušao odškrinuvši zastor na prozoru. Pogled mu je bio uprt prema vodovodnom zdanju. Potraži skrivene gasne boce i dve preostale granate.

— Hajdemo napolje. Uzmi sve svoje stvari — zaključa Lun.

Tek pred motelom ugledaše kako dolazi policijski automobil s uključenim krovim svetlom. Lun i Makferson se skloniše iza motela. Policijski automobil dođe do ulaza i dva policajca podoše k vratima.

— Idemo u šumu — šapnu Lun.

Zaštićeni hotelom požuriše u zaklon šume. Znali su da će policija potražiti nekog i naći vezanog momka i mrtvog vlasnika motela. Opis može navesti policajce da shvate ko je to bio, a onda će čitav kraj vrveti od potera i zaseda.

— Trebalo je da nekako smirimo i te modre momke — dahćući reče Makferson kad se nadoše u šumi.

— Sad je kasno — odgovori Lun i pođe napred.

A tada se nađe pred žičanom ogradom, koja ga je sprečavala da krene prema vodovodnom bunkeru. Pipajući, nekoliko se puta zaplete u bodljikave žice. Moradoše da napreduju vrlo sporo i izgubiše četvrt sata dok se provukoše ispod žica.

Konačno se približiše građevini. Tek odavde se videlo koliko je velika. Zadoše s gornje strane i puzeći po zemlji nadoše se uz betonski okrugli zid.

Odavde su čuli samo šum prelivanja vode. U jednom trenutku im se učini da čuju muziku, a zatim govor. Ali šum vode je činio da nisu bili sigurni odakle je to doprlo.

— Dole je uzbuna — reče Makferson.

Lun pogleda prema motelu, na kome se osvetliše svi prozori. Videlo se kako policajci izlaze, optrčavaju motel i opet se vraćaju u glavnu zgradu.

Tada nad sobom čuše metalni zvuk, kao da se pomerila neka zarđala ploča po drugom metalnom delu. Sada jasnije čuše zvuk ponoćne radio-emisije. Lun dade znak Makfersonu da se ne pokreće, a zatim poče tiho da se penje uz betonsku kupolu. Kada je bio na vrhu, začu šum i radio-emisija se prekinde.

Lun je ležao na oblom betonu. Pored njega je bila cev za ventilaciju opremljena štitnikom protiv kiše. Čulo se kako neko pokreće predmet koji odaje metalni zvuk kao kad se nateže mašinska puška. Ispod Luna su bila još tri otvora. Sada sa drugog začu pomeranje metalnog dela. Nagnu se na onaj prvi, koji je bio krug prečnika svega pet inči. Odatle vide kako se kroz onaj drugi otvor ukaza okrugli komadić neba. Neko se povukao otuda.

Trebalo je brzo raditi i Lun ubaci gasnu bombu, koja muklo prasnu. Neko opsova i začu se skok. Ali gas je brzo delovao i Lun uskoro proturi kroz otvor svoju cipelu, skinutu tog trenutka s noge. Ništa se nije događalo.

Lun za svaki slučaj baci još jednu gasnu bombu i sačeka, a zatim proviri. Ništa nije video. Imao je malu džepnu lampu sličnu debljoj olovci. Trak svetla pade na čoveka, koji je ležao preko okruglog ležaja.

— Šta je tamo? — upita Makferson.

— Unutra je jedan čovek, ali ne možemo k njemu — javi Lun.

Makferson se uzvera da i sam zaviri unutra. Gledao je sa suprotnog otvora, dok je Lun osvetljivao.

— U more s tim vampirima! — reče Makferson.

Lun nije ni primetio da ovaj ima revolver u ruci i da ga je uperio u

Pukovnika. Cetiri brza pucnja odjeknuše i Lun vide kako se svaki put pomeri po jedan ud onesvešćenog.

— Šta činiš, Same? Ranio si ga u obe noge i obe ruke — reče Lun.

— To sam i hteo.

— Sada će ovamo jurnuti policija.

— I to sam hteo.

— Moramo se brzo izgubiti iz ovog kraja — nastavi Lun.

— Sasvim po mojoj volji. Dosta mi je vampira, hromih mrtvaca, veštica, krvopija... — odgovarao je Makferson spuštajući se niz kupolu.

Lun skliznu za njim.

Od motela blesnu reflektor s policijskih kola. Lun i Makferson su bili zaklonjeni kupolom. Tamo je Lun brzo pisao na komadu papira:

U kupoli rezervoara je ranjeni voda gangstera bande vampira iz banaka krvi. Lun, kralj ponoći!

On pismo postavi na upadljivo mesto i pritisnu ga kamenom, ali tako da se dobro vidi.

— Oho! Slušaj i gledaj — upozori ga Makferson.

Putem od Njuvarka i Patersona dolazili su policijski automobili s upaljenim ljubičastim treptavim svetlima i uključenim sirenama. Od motela su trčala dva policajca, ali naleteše na žičanu ogradu.

— Idemo putem kojim smo i došli — reče Lun. — Skrenućemo pored ograde i šumom uz Vačang Maunti.

— Ovako pešice? — upita Makferson. — Ali ja sam mornar, stotinu mu suvozemnih pacova.

— Baš zato. Pruga, koja se kasnije račva prema Grinvudskim jezerima i Eseks Felsu, mora da je vrlo blizu. Usponi su i veliki zavoj... — počeo da objašnjava Lun.

— Znači, okačićemo se na takav voz? Šta sve neće trpeti jedan mornar, koji zgreši i ode na kopno?! — jadikovao je Makferson.

Ali ipak je vešto i brzo napredovao.

— Posle dva sata najnapornijeg brzog hoda uz planinu stigoše do železničke pruge.

– Predimo na drugu stranu – reče tada Lun.

– Zar nisi rekao da ćemo ka onim jezerima ili Eseks Felsu? Taj drugi kolosek vodi suprotno. Vodi pravo u Njuvark i Džersi Siti, ili sam Njujork – primeti Makferson.

– Rekao sam samo da pruga vodi k jezerima i Eseksu, ali zna se da vodi i obratno.

– Tako?... Hm, ti preteruješ mlađiću. Misliš da ja ne znam da pruga vodi i tamo i onamo?

– Morao bi da znaš – smejući se reče Lun.

Pretrčase prugu i nadoše pogodno mesto, gde se šiblje beše približilo nasipu kolovoza.

– Ako se ne uhvatiš, čekaću te u Njujorku – reče Lun.

– Znaš šta... Bolje ti pusti da se prvo ja uhvatim. Ti si ipak lakši... vitkiji. A bilo bi mi dosadno samom.

– A tako? – odvrati Lun. – Onda ću pripaziti da te sledim. Inače bi se moglo dogoditi da odeš u Nju Brunsvik, ili ka Njuburgu.

– Uvek neki »Nju«... Idem ja u Stari Brunsvik, Stari Jork, ili nešto slično. Uopšte, idem u staru, vlažnu Englesku – tobože razočarano govorio je Makferson ležeći pod šibljem.

Njihov razgovor prekide dolazak teretnog voza. Iako su bili pred usponom, voz je išao toliko brzo da se jedva uhvatiše za teretne vagone, u koje se nije moglo ući. Sve do stanice Montkler stajali su na odbojnicima izloženi opasnosti da ih neko primeti i obavesti policiju dok prolaze kroz stanice u kojima se voz nije zaustavljao.

U Montkleru se nadoše na velikoj ranžirnoj stanici, među mnogim teretnim vozovima. Provlačeći se ispod vagona nadoše se kod visoke betonske ograde. Preskočiše je i požuriše pustom ulicom. Bili su izmakli policijskim poterama, koje su neposredno njih tražile.

Sada je trebalo naći način da neprimećeni stignu do skloništa u kom su ih čekale Džejn i Brenda.

– Sada budi pametan, momče! »Traže se dva tipa s opekotinama na licu. Opasni su i treba ih...« Kako ćemo se sada maskirati? – jadikovao je Makferson opipavajući lice.

– Nema šta da se maskiramo. Mi smo vozači kamiona i to ostajemo – zaključi Lun merkajući jedan kamion hladnjaču.

Zaviri u kabinu i ugleda vozača kako spava na ležaju iza vozačkog sedišta. Malo kasnije vozač je čvrsto spavao među sanducima u blizini kamiona, a na njegovo mesto leže Makferson.

Lun otvori poklopac motora i nešto je tamo pipao, a zatim se pope u kabinu. Pruži ruku i počeo da pipa Makfersonovo lice.

– Hej, šta radiš? – upita Makferson. – Pa ti si me nagaravio po licu.

– To sam i hteo.

– Ali i tvoje lice je kao u samog đavola.

– To sam i hteo – smejući se odvrati Lun paleći motor.

Glomazni kamion je jurio ka Njujorku brekćući.

Pred Lunkoln tunnelom jedan policajac ih zaustavi i pregleda dokumenta. Upita šta voze i zaviri u hladnjaču, iz koje ga osveži hladnoća.

– Leti imate gde da se rashladite – reče policajac.

– Prilično nam je toplo i pored hladnjače – reče Lun mirno i osmehnu se policajcu.

Pre svitanja zore stigoše – na južni kraj Njujorka, na samu obalu Koni Ajlanda. Napustiše hladnjaču i uskoro se nadoše u zagrljaju Džejn i Brende.

– Kako to izgledaš, jadni moj dečko? – pitala je Brenda grleći Makfersona.

– Ne pitaj... Neću ići više s tim momkom, ako ne da reč da me svaki čas neće obojiti drugom bojom – žalio se mornar.

– Ali to nije boja, to je mast odvrati Brenda.

– On je namazan svim mastima, pa sada maže i mene – nastavi Makferson. – Hoćeš li me ti okupati, Brendice?

– Suviše si namazan tim mastima – odvrati Brenda.

Lun i Džejn su se smejali odlazeći u svoju sobu.

Sledećeg popodneva mala jahta je isplovila od Koni Ajlanda ka jednom usidrenom brodu. Visoka plavuša u belom kupaćem kostimu čitala je naglas novine krupnoj i gojaznoj, ali nasmejanoj lepoj ženi.

– Zamisli, taj umobolni general, je imao pravu tvrđavu u vodovodnom rezervoaru – reče plavuša.

Dva muškarca su ležala potrbuške pored naslonjača i krupni se trže.

– Šta?! On je bio general?! – upita preneraženo.

Bio je to Samjuel Makferson, a lepa devojka Džejn Vittington. Na te reči podiže se i Lun.

»Na neobjašnjiv način ranjen u ruke i noge penzionisani general Tadens Hanter je izgubio mnogo krvi. Izdahnuo je pre nego što je provaljeno u betonsku kupolu. Uz

kupolu je nađena pisana obavest s potpisom...«

– Svašta izmišljaju – prekide je Lun.

– Još koji trenutak i mi smo na brodu. Proizvešću onu mornarčinu Džonatana Kubrika u prvog crnog kapetana. Nosim mu pismo od crnog kapetana Keba Hendersona da četiri bela prijatelja preveze u Evropu u tajnom skrovištu odličnog broda – pričao je Samjuel Makferson.

– Hoće li ti verovati? – smejući se upita Lun.

– Do đavola, hoće! Pa i ja sam bio pravi Crnac – smejući se odgovori mornar.

Te noći jedan brod je plovio prema istoku i Evropi, a na palubi mornari Crnci su pevali gurajući jedan drugog i pokazujući prema kapetanskoj kabini.

– A pre nismo mogli ni pomisliti da je belac. Ko bi i pomislio za tako dobrog čoveka? – reče jedan.

– Ali on ima dobro, blago srce Crnca – odvrati drugi.

KRAJ

VELIKA PLJAČKA

Uspravio se u krevetu, upalio svetlo, pogledao na sat i opsovao kroz zube. Bilo je četiri i dvadeset, a telefon pored kreveta je zvonio divlje i nemilosrdno, sa podmuklim prizvukom alarma koji je parao noć. Podigao je slušalicu i čuo uzbuđeni potkomesarov glas:

– Benskin?

– Ja sam, gospodine.

– Požuri do Vorenove robne kuće, najbrže što možeš. Metju je opet na ulicama. Gadna kaša, čini mi se.

– Stižem.

Kroz četvrt sata Benskin je zastavio slobodan taksi i odvezao se do Brompton Rouda. Video je da je jedan od sporednih ulaza ogromne zgrade otvoren i u momentu kada je ulazio, osetio je atmosferu tragedije. Bilo je nečega jezivo dramatičnog u toj sceni. U ogromnoj prostoriji mnoge police sa robom su bile pokrivene čaršavima, ljudi su govorili u pola glasa, tri tela groteskno nepomična na podu. Dva su pripadala uniformisanim čuvarima, sada bez života. Treći čovek je ulagao poslednji napor da da izjavu inspektoru koji je klečao pored njega s jedne strane, dok ga je lekar, koji je klečao s njegove druge strane, držao za ruku. Dalje, u uglu pored otvorenih vrata, kroz koja su se mogli nazreti nagoveštaji skorog svitanja, sedeo je jedan inspektor, vičući u slušalicu telefona kratke i oštre zapovesti. Umirući čovek je primetio Benskina i pokrenuo ka njemu ruku.

– Vi ste iz Skotland Jarda, zar ne? – rekao je. – Slušajte me. Samo su trojica od njih to radili. Ostali su pakovali i iznosili. Svi su imali maske, ali se videlo da su to

krupni ljudi. Hodali su kao luteke na koncu. Ja sam dobio svoje ovde. Naišao je iza ćoška i viknuo »Ruke gore«. Sada mi je možda žao što nisam poslušao, ali... nisam. Tresnuo sam ga...

Načas je izgubio dah. Doktor mu je obrisao usne vlažnom gazom. Nastavio je sa nešto manje snage.

– Tresnuo sam ga pesnicom po ustima. Srušio se, a ja sam skočio na njega. Izmakao se u stranu sa pištoljem u rukama. Tu sam zaglavio.

– Da li ste primetili od čega su bile maske? Ili, možda nešto drugo po čemu bismo ih mogli identifikovati? Bilo koga od njih?

Čovek je sa naporom odmahnuo glavom.

– Kretali su se okolo kao utvare, gospodine. Gumene rukavice, crna odela i te maske. Nisu palili svetla. Sve su osvetljavali malim baterijskim lampama. Džim je prvi primetio šta se ovde događa. Sastali smo se, kao i obično, oko tri, i onda je on primetio plamen aparata za zavaranje kojim su otvarali sef. Odmah posle toga smo čuli i tresak vrata sefa koju su pala na pod. Potrčao je ka dugmetu za alarm, ali su ga primetili i ustrelili sekund pre nego što bi uspeo. Bio je na mestu mrtav, siromah. Srušio se kao vreća kupusa.

Čovekove oči su bile poluzatvorene. Doktor je zavrteo glavom.

– On umire, na žalost – rekao je.

Benskin se nagnuo malo bliže.

– Nemojte govoriti više o tome – rekao je. – Imate li neku poruku koju biste hteli da prenesem nekome?

Čovek je opet otvorio oči. Glas

mu je sada bio samo daleki šapat, ali reči bile jasne.

Ona mi je mrtva. Nikada ne bih pomislio da mogu biti srećan zbog toga, ali sada jesam. Preživeo sam dve pljačke, ali ovako nešto nisam mogao ni da sanjam. Bilo je sedam vreća sa draguljima na spratu iznad. Otišli su tamo i spustili sve to hladnokrvno, bez ikakve žurbe, ne progovorivši ni reči, kao da su sablasne mašine. Čim su odneli plen dole, predali su ga ljudima koji su čekali u dvorištu. Tamo ih je sigurno čekao kamionet. Možda će posle ovoga... dopustiti da nosimo pištolje... kako nas ne bi ubijali... kao ovce.

Poslednje reči su izašle u krkljaju. Doktor se nagnuo nad njim i pokrio mu lice maramicom. Benskin je ustao. Osećao je kako mu nešto steže grlo, ali je znao da u ovakvim momentima nema vremena za lična osećanja. Otišao je do mesta gde je čovek koji je upravo izdahnuo prethodno imao okršaj sa razbojnikom. Kleknuo je i pažljivo osmotrio okolinu. Bilo je tu nekoliko mrlja krvi i, malo dalje, nešto belo sa metalom u sredini. Bio je to okrvavljeni prednji zub razbojnika koji mu je bio izbijen od udarca pesnicom.

Benskin ga je pažljivo pokupio u belu maramicu i stavio u džep. Nastavio je da traži dalje, ali bez uspeha. Nije bilo više nikakvih tragova okršaja.

U šest časova je utešna svetlost zamenila tešku uličnu tamu. Ambulantna kola su odvezla mrtva tela. Policajci su rasterivali gomilu radoznalaca koja se skupljala na trotoaru. Direktor firme, Tomas Kalender, još dremljiv, ali azuran, stigao je svojim kolima iz Rečmonda i popeo se do male kancelarije gde su razgovarali major Holden, potkomesar i Benskin.

— Gadna stvar gospodo! — rekao je ulazeći. — Užasna. Da li je istina da su tri čuvara ubijena?

— Bojim se da je istina — potvrdio je potkomesar.

— I razbojnici su pobjegli sa plenom?

— Za sada su u begu. Uzeli su jedan vaš kombi i jedan automobil. Ono što bismo želeli od vas je da nam pomognete da što pre steknemo utisak o količini i vrsti plena.

— Moraću da pogledam — rekao je Kalender. — Šefovi odeljenja sa nakitom će stići svakog momenta.

Kada je otišao, Benskin i potkomesar su još jednom polako prošetali robnom kućom.

— Ne vidim da postoji još nešto što bismo ovde mogli učiniti — rekao je potkomesar. — Tehničari skupljaju otiske, a fotografi slikaju svaki trag stopala. Obili su sedam sefova i počistili ko zna koliko nakita. Nisu ništa propustili da ponesu. Benskin, ti, naravno, znaš čije je ovo delo.

— Metju! — zarežao je Benskin.

Potkomesar je klimnuo glavom.

— Nema nijednog kriminalca van zatvora koji bi mogao da organizuje ovako nešto, sem Metjua — rekao je potkomesar. — Pljačka je perfektno izvedena. Policajci koji su noćas patrolirali krajem ni za trenutak nisu posumnjali. Izgleda da im je neko iz taksija parkiranog niže u ulici davao signale kada je ulica bila bez prolaznika, tako da su nesmetano tovarili vreće u kombi. Niko ne bi ni digao uzbunu da jedan policijski narednik nije iz susedne ulice primetio kako prolaze kombi sa oznakama robne kuće, crna limuzina sa ljudima u večernjim odelima i taksi, svi u koloni. To mu se učinilo sumnjivim pa je prošetao dovde, zavirio kroz izlog i video tela na podu. Benskin, šta si poslednje čuo u Metju?

— Video sam ga pre tri večeri.

— Video si Metjua? Gde?

— Na izlazu iz pozorišta »Ambasador«. Večerao sam kasno, kod »Ivija«. Ponekad tamo odem jer mi

se zbog nečega što sam naćuo oduvek motalo po glavi da je pozorište njegova omiljena zabava. Kada sam završio večeru, prešao sam ulicu da gledam ljude koji izlaze iz pozorišta. Stigao sam upravo da vidim ćoveka koji pomaće ženi da uće u kola. Na njemu mi ništa nije bilo poznato, i ni sam ne znam zašto sam gledao u pravcu tih kola. Ćovek je bio dobrog držanja, svileni šešir je držao u ruci dok je pomagao dami. Mećutim, kada je seo pored nje, napola se okrenuo i primetio me. Nije mogao da se uzdrži. Nasmeljao mi se u lice. Bio je to Metju. Sledećeg trenutka, limuzina je krenula. Zaustavio sam prvi taksi, ali nije bilo šanse. Sve što znam je to da je kod Embankmenta skrenuo na istok.

— To nije mnogo. — primetio je potkomesar.

— Ipak je nešto — promrmlja Benskin.

Opet se pojavio direktor. Bio je vrlo uznemiren.

— Stvar je neverovatna — rekao je. — Pljaćkaši kao da su poznavali svaki milimetar prostora i svaki pojedini komad robe. Tri ćetvrtine najboljeg nakita je nestalo, a sedam sefova sa novćanim rezervama bukvalno je oćerupano. Sigurno smo izgubili više od ćetvrt miliona.

— Osiguranje? — upitao je Holden.

Direktor je odmahnuo glavom.

— Firma našeg tipa — rekao je sa gorćinom — na žalost, ne može da se osigura. Recite mi, molim gospodine potkomesaru, majore Holdene, ako sam dobro zapamtio, kakve ćete korake preduzeti. Moram sazvati upravni odbor i izložiti im i to, pored ostalog.

— Upravo smo se ćuli telefonom sa pretpostavljenima — rekao je Holden. — Vaša stvar ima opšti prioritet. Sve što, eventualno, može da bude pravac kojim se pljaćkaši kreću upravo se osmatra i pretraćuje. Svaki londonski policajac momentalno traga za kombijem i

kolima, a pedeset motorćiklista imaju na prilaznim putevima isti zadatak. Ćim budemo dobili informacije, krenućemo u akciju. Izveštaji stiću svakog minuta, a lokalni inspektori imaju odrešene ruke ukoliko na nešto naleće, da se ne bi gubilo vreme.

Kalender potvrdno klimnu glavom.

— Izgleda kao da ste baš zapeli da ih pohvatate!

— Nadamo se — složio se Holden.

— Ali morate imati na umu da nisu u pitanju obićni lopovi. Tokom pljaćke su radili po preciznom planu, i nema sumnje da su pažljivo razmotrili i pitanje bekstva. Za njih je najopasniji bio momenat izlaska sa mesta zloćina na ulicu, zbog velike verovatnoće da će izazvati pažnju. Kada su se izvukli odavde i iz neposrednog komšiluka, bili su prilićno bezbedni. Odatle na dalje su im bili na raspolaganju bezbrojni trikovi. Ukoliko ubrzo ne doćemo do novosti, sklon sam da pomislim da su lupeži usćeli da se dokopaju svog prvog sklonišća. Naša šansa je, u tom slućaju, momenat kada pokućaju da trguju plenom.

— Šta mislite, da ponudimo nagradu?

— To neće promeniti ništa što se same policije tiće — odgovorio je Holden. — Svako od nas bi rado žrtvovao svoje sledeće unaprećenje kada bi umesto toga mogao da stavi ruke na ćoveka koji je ovo isplanirao. S druge strane, nagrada bi mogla da privuće nekog informatora.

— Porazgovaraću o tome sa ćlanovima upavnog odbora — obećao je Kalender.

— Ne morate se mnogo mućiti oko toga — posavetovao ga je potkomesar. — Da je u pitanju obićan slućaj, ja bih preporučio nagradu, ali iskreno sumnjam da u Evropi postoji kriminalac ili eks-kriminalac koji bi se usudio da oćkuća ćoveka koji nam je na umu.

— Zašto da ne? — upitao je Kalender, pomalo ljutito. — Vi biste mu mogli pružiti policijsku zaštitu, pretpostavljam?

Potkomesar je klimnuo glavom.

— Da, mogli bismo da ga zaštitimo. Onda bi došlo vreme kada bi on pozeleo malo slobode i priliku da troši novac koji je zaradio. Tako biva sa svima. Mi ih ne možemo zaštititi od njih samih. Imamo malu crnu knjigu koju čuva glavni komesar i koja sadrži imena četvorice muškaraca i dvaju žena koji su, u raznim prilikama tokom sedam proteklih godina prodali informacije o čoveku na koga sumnjamo. Gotovo da im ni imena nismo znali. Dobili su novac i vratili se u svoj svet, ali niko od njih nije živio duže od nedelju dana posle posete Skotland Jardu. Dvoje su »izvršili samoubistvo«, dvoje su se »udavili nesrećnim slučajem«, a dvoje su jednostavno ubijeni. Oni nisu želeli policijsku zaštitu. Mislili su da s tim mogu sami da se ponesu. Nisu mogli. Ponudite svoju nagradu, ali budite sigurni da će, ukoliko ona nekog privuče, za dotičnog to biti samo samoubistvo. Zbog toga sam veoma skeptičan.

Direktor je bio impresioniran, ali nije mogao da se uzdrži od sarkazma.

— Pretpostavljam da bi naše skromno preduzeće trebalo da se oseća počašćenim što je na sebe skrenulo pažnju tako velikog kriminalca.

Atmosfera nesigurne jutarnje svetlosti, ispunjene maglom i sipljivom kišom, kao da je ušla unutra. Napolju se pojačavao zvuk saobraćaja.

— Idemo nazad u Skotland Jard Benskin — rekao je potkomesar.

Jedan inspektor se pojavi na vratima i salutira.

— Poruka za vas, gospodo — raportirao je. — U Vokingu je pored puta pronađen kombi koji odgovara opisu.

— Pronađen? Hoćeš da kažeš da je bio prazan!?

— Da, gospodine. Mislim da je to naš kombi. Na volanu je bila prikazana poruka: »Zahvaljujemo za ljubaznu pozajmicu vozila«.

Inspektor se zakašlja. Nije znao sme li da se nasmeje.

— Neka sam proklet! — rekao je Kalender.

— Metju! — rekao je Benskin.

*

Štampa kao da je poludela. Koristila se svakom, makar najotrcanijom sitnicom da donese što bombastičnije naslove. Prognozirana je nova era »naučnog zločina«. Nijedno mesto neće više biti sigurno! Treba duplirati straže kod Bakingemske palate i na svim ostalim mestima u Londonu gde ima dragocenosti! U gradu je SUPERMEN — SUPERMEN ZLOČINA!

Istovremeno, Skotland Jard je ćutao. Nisu davali nikakve izjave, nisu ulivali nikakvu nadu. Ćutanje policije je bilo obeshrabrujuće.

Činjenica je bila da ni posle četiri dana opsežne istrage nije bilo nijednog hapšenja, niti je otkriven ijedan trag, osim napuštenog kombija sa podrugljivom porukom.

Glavni komesar koji se bavio pisanjem knjige i koga je bio glas da nema više nikakvog interesovanja za rešavanje slučajeva, konačno se uznemirio. Poslao je po čoveka broj dva u policijskoj hijerarhiji.

— Da li je istina majore Holdene, da smo suočeni sa superiornom inteligencijom? — upitao je zabrinuto.

— U svakom slučaju, naravno-pravnom, šefe — dobio je hladan odgovor. — Sva ova mahnita istraga koju vodimo je, svakako, neophodna, ali šanse su jedan prema sto da ćemo imati ikakvih rezultata. Mi smo protiv bande koju dobro znamo. Oni nikako nisu uobičajeni lupeži. Imamo imena i mesto

boravka sto trideset i dvojice od onih što ih nazivamo »prvom ligom« provalnika i revolveraša. Stav ćemo ih u proces eliminacije, ali se bojim da niko od njih nije nikada ni čuo za našeg čoveka, a kamoli bio sa njim u vezi.

— Šta da učinimo, Holdene? — upitao je glavni komesar. — Javnost od nas očekuje zaštitu i počinje da se pita da li je dobija. Prvo su bile pljačke kod Elakota i Housona, obe iste noći, a onda ova jeziva stvar. Moraćeš da smeniš neke od svojih šefova odeljenja, Holdene!

— Ne sada, šefe, ako mogu da vas zamolim. Sami se sećate da smo bandu koja je opljačkala Elakota i Housona mogli da šćepamo još u toku te noći, i da su nam se kao čuđom izmigoljili.

— Ne razumem se mnogo u čuda. Šta da kažem ministru?

— Pustite da ja razgovaram sa njim, ako ne može drugačije. Menjaju se odnosi između nas i zločinaca, i što pre to shvatimo, biće bolje po nas. Pre dosta godina, kada se kriminalom nisu bavili talentovani ljudi, nije bio problem da rešavamo slučajeve. Danas je sve drugačije. Trenutno su kriminalci—intelektualci u prednosti.

— To je nešto što javnost nikada ne bi prihvatila — upozorio je glavni komesar. — I to priznanje je opasno za čoveka vašeg položaja, u svakom slučaju.

— To je, na žalost, istina. Međutim, nije sve tako užasno kao što zvuči. Kada se pljačke ponavljaju, kriminalci imaju sve manje šanse. Javnosti je sve jasno kada naš policajac uhapsi lupeža i strpa ga u maricu. Budite sigurni, kada bismo objavili sve što se događalo u noći kada su, pre ove pljačke, orobljeni Elakot i Houson, Skotland Yard ne bi delovao tako glupavo, kako pokušavaju da nas prikažu novinari.

— Imate li nekoga u koga polazete nade?

— Da, u čoveka po imenu Benskin, gospodine. Najopasniji mogući tip čoveka koga možemo suprotstaviti zločincu. Ima inspiraciju i ne boji se da je upotrebi. On će spetljati našeg čoveka, gospodine, samo ako nam se niko ne upliće u posao.

Glavni komesar, iako samo napola zadovoljan, zaključio je razgovor. Potkomesar se vratio u svoj kabinet. Poslao je po Benskina.

Šef mi je drao kožu — priznao je.

— Ima li novosti?

Benskin je delovao malo umorno. Rutinski rad je iscrpljivao.

— Ovog jutra sam prvi put nešto postigao — rekao je. — Morao sam da razgovaram sa 140 zubara.

— Zar ih toliko ima na celom svetu?

— Našao sam ovog jutra jednoga koji je imao pacijenta sa izbijenim zubom, dan posle pljačke. Vratio sam se da pogledam neke dosjee.

— Kakav je to tip čoveka bio?

— Ostavio je ime Elis. On je proizvođač kože. Pogon mu je u Endejl ulici u Bermodziju. Bio sam tamo. To je mala manufaktura na kraju poslovnog kvarta i nalazi se odmah pored nekoliko napuštenih kuća. Na vratima je mesingana pločica sa imenom firme — »Elis i Hamfris« — a u vreme dok sam osmatrao, iznosili su neku robu. Nisam ušao, naravno, ali mesto je pod prisмотрom i nadam se da ću dobiti opise dvojice partnera danas ili sutra. Roba koju su slali ništa mi nije donela. Pratio sam je do teretne stanice u Liverpul Stritu, i onda, kada su je predali, prekontrolisao. Sanduci su sadržavali uobičajene pošiljke kože, adresovane na proizvođače dečijih čizama i cipela »Čitčak Bajns« iz Norviča.

— Šta je sa tim Elisom? — ispiti-vao je potkomesar. — Da li ga imamo u arhivi?

— Ne. Bar ja nisam primetio. Ali to ne znači ništa. Više puta smo imali priliku da uhapsimo i pošaljemo na robiju vrlo poštovane gra-

ane. Izgleda da je Metjuova igra u tome što on i njegovi prijatelji preko svojih potčinjenih kreiraju sebi identitet koji mogu imati ako im zatreba. Firma »Elis i Hampris«, na primer, može da bude nešto što je kulisa samo za ovu svrhu. Ako sam ja na pravom tragu, ova firma se bavi i najnormalnijim poslom, dva partnera stvarno postoje, ali kada mu zatreba sklonište, on možda preuzima neku od tih uloga. U svakom slučaju, to je moja teorija i njome se upravo bavim.

— Šta je sledeći korak? — upitao je Holden. — Još nemaš dovoljno činjenica da provališ unutra, zar ne?

— Ne još — složio se Benskin. — Nemam dovoljno razloga da uletim unutra sa policajcima, kao što ne razmišljam o tome da ispitujem Elisa o tome kako je izgubio zub. U svakom slučaju, sutra ću imati više podataka o samoj jazbini. Imam jednog tipa, obučara, kome sam svojevremeno učinio uslugu i koji jedva čeka da to otplati. Otići će kod njih da kupi kožu i pronjuškaće okolo. Ako mi donese informaciju kakvu očekujem, upašću unutra i pretrasti celo to mesto.

— Nemaš mnogo toga, za sada.

— Možda. Međutim, kada radim na nekom slučaju, volim da verujem u svoje teorije. To donosi samopouzdanje. Mogu da pomislim kako je bilo jako mnogo ljudi kojima je zatrebala pomoć zubara u utorak ujutru, ali teško mogu da pomislim kako je normalno otići, bez preporuke, kod potpuno nepoznatog zubara. Zubar koga sam pronašao nikada pre toga nije video našeg Elisa. Morao sam da dozvolim da mi plombira zub kako bi progovorio. Ovo je bolna istraga za mene.

Holden se nasmeja.

— Živećeš sto godina Benskin. To je problem sa tobom.

*

Benskin se obukao sa manje pažnje nego što je to uobičajavao da ne bi odudarao od okoline. Sedeo je u baru »Tri kralja« u blizini London Bridža, sa lulom u zubima i kriglom piva pred sobom. Na zidovima su bili ispisani nazivi i cene pića, a pod je bio upljuvan. Vazduh je zaudarao na hmelj. Onda je ušao Mouzis Klajn, obučar. Bio je to Jevrejin crne i kovrdžave kose. Na prljavom srednjem prstu je imao nešto što je delovalo kao skupi dijamantski prsten.

— Lepo, lepo — rekao je pridošlica. — Koga to vidim u našim krajevima!

— Sedi i popij nešto! — pozvao ga je Benskin.

Početak razgovora je bio kurtoazan. Klajn je pričao problemima na poslu, sve višoj ceni kože i zdravlju svoje supruge. Kada je stiglo piće, zadovoljno se nasmešio.

— Obožavam kad mi neko plaća piće.

— To nije džabe, ili možda jeste?

— Nije. Bez brige, Benskin. Bio sam tamo i odrao sam ih. Uvek kupujem jeftino jer plaćam u gotovini. Ti tipovi što prodaju kožu obožavaju moj novac. To je dobar novac, Benskin.

— Nema sumnje, ali ipak izbegavaj da toliko pominješ moje ime. Dakle, kako izgleda tamo?

— Pa eto, imaju nešto robe, ali ne deluje kao da znaju mnogo o biznisu. Kupio sam gomilu kože po apsurdno niskoj ceni, onoj koju sam izneo na početku pogađanja. Delovali su kao da ih ne zanima da li ćemo sklopiti posao ili ne. Molio bih te da me uvek angažuješ za ovakve stvari. Kažem ti, ojadio sam ih.

— Razmisli — rekao je Benskin.

— Da li si tamo primetio nešto što bi bilo neuobičajeno za mesta takve vrste.

– Sve je to za mene čudno. Tamo ima dosta ljudi koji ništa konkretno ne rade. Jedan od šefova je došao iz svoje kancelarije i porazgovarao sa mnom, ali nije pokazao nikakav interes za posao. Obično, kada se negde pojavim, šefovi trče oko mene i pokušavaju da mi prodaju sve što imaju. Čini mi se da sa njim nije sve bilo u redu.

– U kom smislu?

– Dao mi je cigaru – objasnio je Klajn. – Onda je pripalio jednu i sebi, ali je nezgodno zagrizao, tako da ga je zbolelo. Objasnio mi je da je upravo namestio prednji zub i da to sve nije leglo na svoje mesto.

Benskin je sedeo mirno. Onda je ponovo naručio pivo za sebe i svog gosta, i pripalio lulu.

– Klajne, ti mi duguješ uslugu, zar ne?

– Naravno. Zbog toga sam ovde, zar ne? Misliš li da volim da poslujem sa mutnim firmama kao što su ovi tvoji »Elis i Hamfris«?

– U redu. Kaži mi sve čega se sećaš u vezi sa Elisom. To je taj sa zubom. Interesuje me svaki detalj.

– Izgledao je kao biznismen koji obrće ogroman novac, to je što se tiče odela. Iz džepa mu je virila zlatna tabakera. Oči su mu sve vreme nekuda lutale. Delovao je, jednom rečju, drugačije nego što bi trebalo da deluje šef tako male firme. U tome ne mogu da pogrešim.

– Odužio si mi se Klajne. Drago mi je da sam te izvukao onog dana. Hajde sada da popijemo piće i da se rastanemo. Zamolio bih te još jedino da mi zaustaviš neki taksi. Ne smem mnogo da se movam po ovim ulicama dok rešavam slučaj.

– Puno sreće, Benskin – nasmešio se Klajn i otišao da postupi po nalogu.

*

Bilo je to jedno vrlo ružno popodne. Nije bilo baš prave magle,

ali je ceo London prekrila izmaglica sa reke. U kombinaciji sa sipljivom kišicom, donosila je atmosferu depresije. Uz svetlost lampe, u svojoj kancelariji, gospodin Elis je pokušavao da se izbori sa gomilom pisama koja su stigla iz inostranstva. Otvarao ih je nožem za papir, a koverta bacao u korpu pored stola. Prepiska je, naravno, bila malo prevelika u odnosu na značaj njegove male firme za prodaju kože. Pored njega je bio i »gospodin Hamfris« koji je primao poneko pismo koje bi mu Elis dao. Završili su sa gomilom jedva progovorivši dve reči. Onda se Elis zavalio u fotelju.

– Znaš i sam kako ćeš sa pismima – rekao je. – Oduzi ih u Riversajd Strit i tamo se pozabavi njima.

Hamfris znatiželjno pogleda svog partnera.

– Misliš da nešto nije u redu sa ovim mestom?

Njegov partner je izvadio cigaru i pripalio je.

– Ništa konkretno loše – rekao je. – Jedino što imam jednu od onih mojih halucinacija. Osećam da se oko nas kreće nešto što ne mogu da razumem.

Pritisnuo je dugme za zvonce. Pojavio se prodavac u belom mantilu.

– Britene, momče... – počeo je – šta imamo o Klajnu koji je ovog jutra bio kod nas?

– Izveštaj je besprekoran, gospodine. Ima malu radnju u ulici Betal Grin. Proizvodi cipele. Jevrejin je. Upravo tip čoveka koji se šunja okolo pokušavajući da kupi nešto jeftinije.

– Da li se raspitivao o čemu drugom osim o koži?

– Ne. Mislim da nema mesta sumnji.

Elis je razmišljao nekoliko sekundi.

– Još nešto bih te pitao, Britene. Tvoje preporuke kažu da se savršeno razumeš u biznis sa kožom.

– Tako je. Ah da, setio sam se.

Medino što je Klajn dva puta pitao bilo je da li imamo kože američkog dabra. Rekao sam mu da se ne bavimo time.

— Da li je on tip proizvođača koji bi upotrebio kožu američkog dabra?

— Mislim da nije. Maks i ja smo mu isporučili robu i videli mašine. Zapravo, siguran sam da ne bi mogao da radi sa kožama američkog dabra.

— Hm, tako — rekao je Elis. — U redu, slobodan si.

— Da li je sve u redu? — upitao je Hamfris.

— Naravno.

Rekavši to, Elis ustade od stola i laganim korakom izađe iz prostorije. Sišao je niz stepenice i uputio se ka zadnjem izlazu iz pogona. Otvorio je gvozdena vrata i polako izašao u maglovito popodne. Odšetao je do ćoška i počeo grozničavo da gleda levo-desno tražeći taksi. Umesto taksija, naišao je crni automobil čiji je vozač imao šešir duboko natučen na čelo. Zaustavio je ispred Elisa i otvorio desna vrata.

Elis je ušao u automobil.

— Lisice su ti na zadnjem sedištu — rekao je Benskin koji je bio za

volanom. — Stavi ih sam na ruke, Metju.

Metju je razmišljao nekoliko trenutaka.

— Verovatno se čudiš kako se može desiti da dva čoveka koji slično razmišljaju imaju različitu sudbinu. — nasmešio se Benskin. — Mislim konkretno na to što ću ja večeras ići u pozorište za razliku od tebe koji ćeš biti u zatvoru.

— Šta hoćeš da kažeš? — uzdahnuo je Metju.

— Hoću da kažem da smo određenu logiku isterali do kraja. Razlika je u tome što sam ja policajac, a ti zločinac i ubica.

Metjuove oči su sevnule mržnjom.

— Policajci, na žalost, nose pištolje ispod kaputa, Metju — dodao je Benskin. — Zato, bolje mirno stavi lisice. Možda ćeš uspeti da pobegneš iz zatvora.

Metju je razmišljao još nekoliko trenutaka, a onda uzeo lisice sa zadnjeg sedišta i stavio ih na ruke.

— Tako je — coknuo je Benskin jezikom ubacujući u brzinu. — Imaćeš, pored ostalog, puno godina da razmisliš da li je, kad si već tako inteligentan i ugladen, lepo smeјati se nekome u lice.

— kraj —

U SLEDEĆEM BROJU

FREDERIK EŠTON

LUN I FANTOM DIN

» ...Pet revolvera zagrmеше prema Lunu i Makfersonu koji se baciše na tlo pazeći da sklone nezaštićene delove tela, a pre svega lica. Osećali su kako kuršumi pogađaju, jer oklopi su bili neprobojni, ali su bili savitljivi.

Gangsteri su hvatali zaklone na tlu i zadržali se na odstojanju. Pucali su bez prestanka, ne misleći da pogađaju i svoje onesvešćene prijatelje, koji su ležali oko Luna i Makfersona.

A tada progovoriše oba Makfersonova kolta.

Precizni kuršumi Luna i Makfersona ranjavali su napadače.

Uskoro su svi bili ranjeni ili mrtvi...«